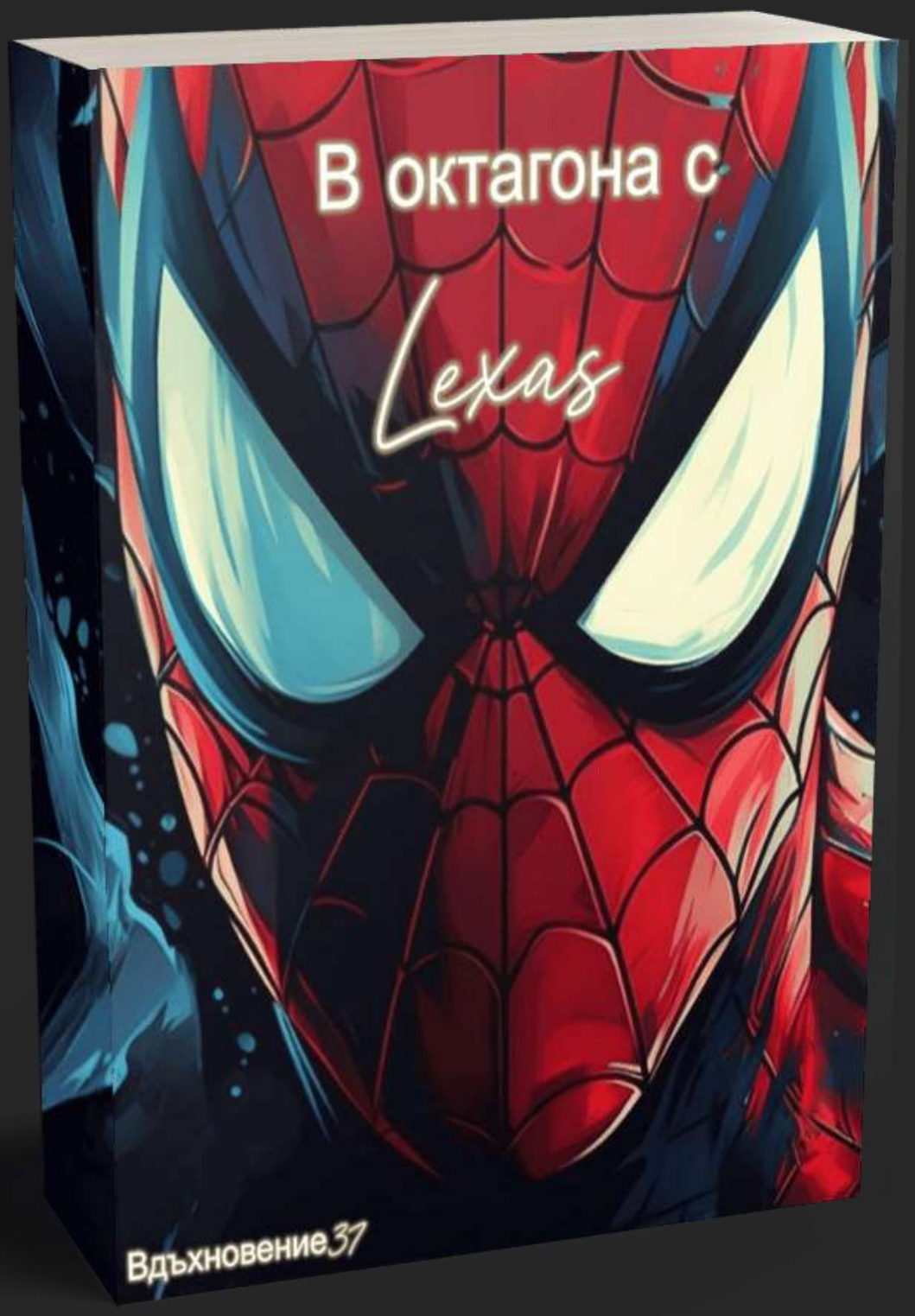

В октагона с
Lexas
Вдъхновение37

Съдържание:

Разгрявка — стр. 4

Там, където никой не може да те доближи — стр. 9

Писмо до отвъдното — стр. 16

На кино с Приятел — стр. 23

Обаждане — стр. 30

Менталити — стр. 37

Немар и смъртта — стр. 43

Dom Tomato — стр. 51

Онзи с меча — стр. 57

Кралицата на Орион — стр. 65

Родман — стр. 75

Една страница, едно просветление — стр. 83

Имаш нужда от скука — стр. 85

Гориво — стр. 93

Монахът — стр. 94

23 — стр. 103

Из спомените на Хищникът — стр. 116

Скейтборд — стр. 121

Какво е книгата? — стр. 134

Меч — стр. 138

Лошият ден — стр. 144

The Last Ronin — стр. 154

Тренировката на Леонардо — стр. 167

Гняв — стр. 167

Сплинтер — стр. 193

Ороко Саки — стр. 211

Разходката — стр. 229

Новото есе — стр. 254

Disclosure Day — стр. 270

Не слушай подкасти — стр. 283

Боб — стр. 309

Разгрявка

By nature, the act of assembly is bound by time — a beginning, a middle, and an end. Our seemingly continuous existence is a series of beginnings and endings bound by time.

Dzongsar

Ще ви издам малка тайна, десет читатели, писателят обича и вярва във всеки свой ред, както и във всеки свой цялостен текст. Към момента на изписването му не е имало абсолютно никаква преграда или стена, никакъв блокаж, никакви правила за спазване. Писането прилича на полетът на птица — то трябва да бъде с лекота и неограниченост. Ако видиш нещо в себе си, което е тъпо, като писател ти би следвало да

можеш с абсолютна ефирност да го разкриеш, че това нещо в теб е тъпо или пък е агресивно, или пък гнусно, или пък изродско. На нашата планета обаче свободата отдавна не е ценност. Принудени сме да спазваме правила, правила навсякъде, правила за всичко. И главната причина не е в някаква наша фатална сбърканост или проблем. Всеки от нас е перфектен! Напълно перфектен. Хайде, ще дам пример със себе си сега. Аз съм грозен, тънък, зъл, гаден и гнусен, около мен има планини от боклук, никой не ме харесва, на никого не съм симпатичен. И въпреки това, читателю, ако ти и аз бяхме наистина големи, наистина свободни, наистина просветлени същества, съзнания, умове, души или каквото още ти допада добави, би следвало да можем да осъзнаем, че това същество е перфектното същество. И то е в съвършената за него ситуация. То учи с безобразни темпове. То развива дух с откачена скорост. То събаря вътрешните кули на идиотизма си с безпрецедентна ефективност. Социумът като патерица за съществуването на ума не е нещо лошо. Неговата функция е да подкрепя онези, нямащи широк хоризонт и бедни в духа си. Машината трябва да съществува за всеки, който не може да открие, че самият той е изграден от нещо по-ценно от злато. И има друг съществен елемент. Ние сме машината, ние сме всяка част от машината. Разбирате ли колко е фантастичен миксът от ЛЕГО-частички, навързани една за друга, докато се стигне изобщо до възможността да се появи човек, търсещ злато, камо ли пък човек, търсещ злато и в себе си. Защото ние по най-древното си предназначение винаги сме били предвиждани да търсим и да изравяме злато. Една от най-старите истории за произхода на нашия вид, която всички така добре познавате, е тази — създадени сме, за да копаем злато. Функцията да търсим, да ценим и да полагаме робски усилия, за да се сдобиваме със злато, ни е зададена още в първия ден.

Ден едно! И постепенно ние, драги мои заинтересовани, сме надграждали и подграждали тази същата функция. Тя е базис, тя е фундамент, тя е неизменна. Търси злато! Но! Но. Има но. Но-то е, че човекът е закърмен и с друга невероятна способност: да си задава въпроси сам на себе си, да се задълбочава в същността на собствената си механична реалност и строго робска функция. По този начин онази почти безмозъчна маймуна, която някога сме били и е изпълнявала тотално реактивно всичко зададено й по план, е започнала постепенно да се отклонява. Леко, малко, но постоянно отклонение от идеалния курс, който е нон-стоп машинно изпълнение на функцията й. И тази маймуна какво е направила, приятелко? Какво? Поставила е под съмнение всичко, което онзи ден не си е позволявала по никакви причини да подложи на критика! Ето какво, принце!

Златото е вечната тема на нашия път, нали, кралю? Дори аз понякога се изкушавам да дам пари за най-скъпият лаптоп на пазара, просто защото го виждам като злато, като ценност, като съкровище, за което ще ми пука. Ако сте прочели „Хобит“, ще сте разбрали най-малкото едно нещо за драконите, че те са пазители на съкровища. Те просто пазят планини от ценни предмети, спейки върху тях. Нищо друго не вършат с хилядолетия! Така че драконът, който очевидно е извънземен елемент или извънизмерен елемент, привнесен в нашата реалност, за да изпълни супер важна задача, ни служи като символ. Той е по-скоро знак за нас и не е важен в неговата физическа реалност. Като човешки същества драконите винаги са ни показвали, че външното злато не е наше и не бива да се стремим към него. В „Хобит“, ако четете редовете честно и почтено, ще забележите, че всичко лошо, цялата загуба на

баланс в света, се случва изключително благодарение на съществата, дръзнали да откраднат съкровището на дракона. Последният се събужда и прави единственото, което може да прави. Убива наред, за да защити онова, дето смята за негово. По някаква причина обаче наративът решава, че съществата ще успеят да победят дракона. Радостта е голяма, но какво става след смъртта на единствената карта, стояща между безмерното злато и всички познати раси на планетата? Настъпва клане от невиждан мащаб. На момента избухва война, приятели, това става! И, разберете ме правилно, нямам лични подбуди, както ви е известно, тази приказка уж за деца се оказва, че е перфектната презентация на целият ментален процес на човечеството във всички исторически епохи, та чак до ден днешен. Обещал съм да не бъда краен, да не бъда радикален, да съм деликатен, да не казвам нещата с истинските им имена и ще го сторя. Сдържам се. В момента ми идва да отключа „God Mode" и да изрина всичко със земята, да превърна бойното поле в лунен пейзаж. Искам да го сторя, но няма да го сторя, защото съм разумен индивид, нали? Вие знаете, че съм толкова разумен, разбира се, познавате ме — няма как да се издъня в това. Няма начин!

Драконът умира, читателю, след което всички раси обявяват война на всички останали раси, защото всички смятат, че съкровището им се полага по божествено право. Абсолютно всяка раса излиза с неопровержим аргумент, че съкровището просто е нейно и точка! Няма и дума за подялба, няма и мисъл за справедливо разпределение на ресурса. Искам поне по тази линия да нямаме наивност в себе си. Толкин е писал „Хобит", който е бил нещо като интелект последен левъл

за неговата епоха, бил е навътре в нещата, ако ме усещате накъде бия. Този тип, колкото и ние тук да не го харесваме и да искаме да го бием, е прав. Той е прав, ето, признавам си. Не харесвам Толкин, намирам го за скучен, за прекалено приказен, за светъл, за позитивен. Но е прав. Понякога дори той е прав! Войната е абсолютно неизбежна в „Хобит“ — тя е незаобиколима. В мига на смъртта на дракона се завърта такова „Колело на Късмета“, че всички раси на планетата губят всякакъв разум, макар и никога да не са го имали на първо място, за да го загубят. И почва сеч без правила! Сеч! Има ли някой тук, който разбира? Който ме усеща накъде бутам? Личният ми мотив е, че войната е единствената финална позиция на човечеството, когато то е отправено към търсенето и придобиването на външното злато на планетата. Никога няма да има друг изход от тази шахматна ситуация. Винаги ще стигаме до поголовно трепане без никакъв повей на милост. И в това има красота, естествено. Няма по-съвършена ситуация от кръвопролитна война. Човекът обича с цялото си сърце да воюва, защото този акт го приближава максимално до усещането, че е смъртен, което по парадоксален начин го кара да осъзнае, че е жив. И скоро няма да бъде.

Ето защо в момента се намираме в ментален октагон, т.е. вид терен, разновидност на боксов ринг или дори на клетка, така че в това пространство да симулираме бой. Ние ще имитираме, колкото можем по-близо и по-ефективно, реалните условия на битка. За съжаление, има едно правило, че колкото и кървав спаринг да направиш с някого, това пак няма да бъде съизмеримо с истинският сблъсък. Не мога да го обясня, но съществува огромна пропаст между симулация и реалност. Когато трениращ за мач, за коя да е игра, ти винаги просто симулираш.

Но дойде ли истинската игра, истинската битка, истинският бой — всичко се променя! Правилата абсолютно отпадат. Няма правила, няма закони за спазване, има само една цел, едно желание, една мисъл, един фокус. И той е да се действа. Фокусът дори не е победата. Глупавият боец би казал, че фокусът му по време на мач или бой, или на война, е да победи. Това е глупав боец, читатели, това е наивен човек, повърхностен. Мога да продължа, но няма, защото трябва да бъдем смирени. Глупавият воин се бие за победа. Защо е глупаво да се биеш за победа, читателю? Попитай се сам. Защо е глупаво да се биеш за победа? Отговорът е, че е глупаво да се биеш в името на изключително ограничена идея. Победата е съвършено ограничена идея, тотално зависима и конструирана, напудрена, гримирана, украсена, тунингована, комерсиализирана тъпота. Запомни това от мен, от твоят таен приятел в октагона.

Всеки знае, когато е прекарал достатъчно дълго време в битки, че в края на деня разликата между победителя и победения е символична. Всичко, което получават победителите, е нелепо и ненужно. Ние нямаме нужда от слава, от медали, от почести, от жени, от пари, от имоти, от коли, от преживявания, от екскурзии, от дестинации и прочие. Ние всъщност нямаме нужда от тези. Тази истина ни плаши много, но е истината. Така че победителят е в същата окаяна позиция като загубилия. Аз ви гарантирам, че в края на всяка война всички са смазани, всички ги боли всичко, всички дишат тежко и мнозина са контузени, счупени, а понякога са направо в отвъдното. Такъв е единственият реален и съществен резултат от всяка война, всяка битка.

Болката може да бъде усетена, както физически из тялото, така и на емоционално ниво, така и на ментално ниво.

За какво тогава се бие човек? За какво се подлага на всякакви крайности? Защо даряваме всичко в името на какво? Тези въпроси са важни, защото ние никога не полагаме дори и минимално усилие да разсъждаваме критично над тях. Ние сме толкова странни, защото някак си се плъзгаме по тематиките, някак си просто преминаваме през тях, подобно на песента „Минаваш през мен“ на Миро и Галя, когато бяха „Каризма“. Ужасната наша склонност е, че тотално не успяваме сами за себе си да изведем първопричината на войната, която обикновено толкова отдавна сме поели, че дори сме забравили, че е имало момент, когато сме били в друго състояние.

„Хобит“ е възнамерен текст от Толкин като приказка за неговите собствени деца, читател мой. Този ум от висок ред е искал да каже нещо на децата си! Не на мен, не на вас, не на някой си там в България или в Африка, или в Азия, или в Южна Америка. Толкин е говорил на собствените си деца чрез приказката „Хобит“! Само този факт може да бъде фокус на огромно внимание за дни, за месец. И пак няма да е достатъчно, за да бъде проумяно нивото на кодировката тук. Един родител е изпратил послание на своята челяд чрез образи, случки и приключенски дела, за да им вкара в необлагороденото още съзнание някаква централна истина.

Драконът е истински, читателю. Съкровището е истинско също. Проблемът е, че когато посегнеш към него, войната вече е започнала.

https://www.youtube.com/watch?v=LXIWRan3XGY

Two steps forward, three steps back. Without warning, heart attack. He fell asleep in the snow. Never woke up, died alone.

***Type O Negative** — I don't wanna be me*

Там, където никой не може да те доближи

През 1899 година един окаян джентълмен се скита сам по лондонските улици. Дрехите му са неугледни — измачкани и опърпани, неподстригваната му светла коса се развява от силния вятър, а лицето му се крие зад брада, небръсната от месеци. Ако се приближите до него и оставите трескавия му поглед да ви прикове, навярно ще го вземете за луд и уплахата не би ви позволила да почувствате вонята на уиски. Може би ще опитате да поговорите с него, но едва ли думите му ще бъдат свързани. Макар и да притежава дар слово, непознатият вече не умее да подрежда думите дори в обикновена реч. Ако ви е жал, ще опитате да го подкрепите, но той няма нужда нито от храна, нито от

вода, нито от пари, нито дори от въздух. За него преградата на видимия свят вече е преодоляна, той е видял неописуемото, може би... дори самия бог Пан.

*Из книжлето **„Великият Бог Пан“**, на нечовекът Артър Макън*

Всяка форма на изкуство може да бъде врата към Бездната. Ако си тук, ако си в моята клетка, където просто се намира менталният затвор на ума ми, ти искаш да се срещнеш именно с Нея. Не с мен! Аз съм просто човек, някакъв глупак, лист на вятъра, смачкан пергамент от виртуална немъдрост. Моля те, осъзнай, че в сърцето ти тупти ритъмът на Пастта, защото всички — тайно или пък съвсем явно — се опитваме да я достигнем. Прикриваме го, завоалираме го, преобличаме желанието си по най-любопитни начини, вариантите могат да бъдат безкрай, но фактът си остава. Всеки има нужда от своето време за грях, за пропадане, за безотговорност и лудост. Треньорът на Майкъл Джордан по кондиционна подготовка, Тим Гроувър, го нарича „нашата тъмна половина“. Дзонгсар пък твърди, че фундаменталният феномен-явление, от което произлизат всички холограми във вселената, както и самата тя, както и всеки от нас, е с двойна природа. От една страна, става въпрос за нещо, изпепеляващо с лъчите си като слънце, като вечен огън, докато, от друга, то изглежда като непрогледен мрак, всепомитаща празнота, Търбух, Паст, Пещера, Бездна, Дъно. И Дзонгсар продължава с учението си, че феноменът-явление, излъчващ еманациите си във всички посоки, обикновено се възприема от дадено същество според неговото предпочитание. Ако създанието харесва готика, увлича се по черното, вдъхновява го страха и ужаса повече,

отколкото любовта и радостта, то ще чувства централният излъчвател (Източникът! — хахаха... тази стара, стара думичка...) като Вечна Нощ. Примерите в изкуството нямат чет и всеки може да си ги открива самичък, влизайки във всяка една пробита книжарница, където и да е по света. Цялата истина постоянно е пред очите ни, но ние сме толкова погълнати от нормалното си ежедневие, че искрено смятаме, че истината, светеща нон-стоп в очите ни до степен да ги изгори, е просто приказка, просто филм, просто книга, просто песен, просто... попълване на празното прост-ранство! Ние сме абсолютно убедени, че изкуството е игра за наивници и лъжци, защото ни е трудно да схванем, че играта не изключва възможността за сериозност. Всяка игра може да бъде и сериозен въпрос на живот и смърт. Какво е семейството? Не е ли игра на роли? Естествено, че е игра на роли! Ха, ами, че какво е приятелството? Разбира се, че е просто роля! Но играта е смъртоносна битка за оцеляване, разгръщане на потенциали, печелене на съюзници и печелене на врагове, завладяване на територии и прочие. Тук просто исках да подчертая, че дори Дзонгсар натъртва, че е важно всеки индивид да разбира, че централният феномен-явление, произвеждащо всички редове и степени на холограма в нас и около нас, има две форми, а не една. Двете форми са: Светло Петно и Тъмно Петно, намиращо се точно в центъра на мозъка ни, ако успеем да спрем дейността на последния в достатъчна степен, което по принцип никога не ни се случва. Но да речем, че успеем да притихнем този трескав мозък. Да речем, че веднъж в живота се подредят такива обстоятелства за нас, че умът ни да спре. Тогава ще видим. Или Тъмна Бездна, или Светло Слънце. Нашата душевност ще определи типа на виденията. По същество точно този миг е търсен, чакан и желан от всеки духовно трениращ. Защото духовната тренировка не е друго, а опитът на

човечеството да създаде изкуствено и по желание, по собствена воля, необходимите предпоставки и условия, така че съзнанието да успее да улови Извора, Фонтанът на Творението. Приятели, познаваме се, в момента ми се гади, че ми се налага да съм толкова поетично и дипломатично правилен в изказа си. Предпочитам да се бия. Предпочитам пред себе си да имам врагове, на които да откъсна главите и да ги изям. Аз съм Венъм по душа. Обичам го! Т.е. Бездната е мой дом. Мракът е моя постеля. Тъмнината е мой път.

В България в момента има няколко силни групи, създаващи форми на духовен арт. Слушайте, защото няма да използвам имена. Тъпо е. Но в България има само няколко силни групи по дух. Трябва да разберете, че вие ще изпитате непреодолимо привличане към една от тях. Изборът ви ще определи възгледите ви за реалността, както и ще формира вътрешното ви чувство относно що е то духовна тренировка. Част от вас ще решат, че тя би следвало да е някаква много тежка борба за получаване на зрително или зрително-слухово, или дори за зрително-слухово-тактилно видение. Т.е. част от вас ще се борят да попаднат във възможно най-голямата дезориентация, достъпна за неизбежната интерпретация от ума ни. Между другото, това тип усилие е много достойно и ще ви направи част от елитната група на хардкор бойците. Малцина души се пускат, за да създадат за себе си подобен тип тегава провокация към себе си. Други ще поемат по лесни и приятни пътеки, където словоохотливи лидери ще им разказват красиви истории, ще ги убеждават, че всичко се брои за духовно постижение, дори ако просто си помислиш веднъж на ден за Бог. Говоря в най-обща терминология — не се опитвам да конкретизирам. Ще има и такива люде, копнеещи да

се откъснат от групата, за да рискуват на максимум. Те ще чувстват, че обясненията не са достатъчни, както не са достатъчни и виденията, колкото и последните да могат да бъдат впечатляващи. Тези мъже и жени са, поне по мое мнение, най-странни, защото на тях никога не им е достатъчно. Не им е достатъчно просто да обясняват брилянтно, нито пък да им се случи голямо видение, нито им е достатъчно да изпълняват задачи по команда. В тях — както го виждам аз — гори нелепо огнище, застрашаващо целият им живот и свят, но на тях сякаш изобщо не им пука. Те искат още. Читатели, има такива странни мъже и жени. В моята вселена този тип същества са вероятно най-близо до онова, което може би би трябвало да представлява един духовно трениращ.

Едва ли бихте повярвали, че пред вас стои Артър Макън, един от най-влиятелните писатели от края на XIX и началото на XX век. В тия дни той умира, а вие вероятно се гнусите да стиснете изпотената му ръка. Чувствате изненада: творецът над творците се е превърнал в развалина.

Из книжлето „Великият Бог Пан“, на нечовекът Артър Макън

Още в първите дни на детството става ясно кой за какво е предназначен, драги читателю. Ще те върна към митоса за Буда — симпатичен митос, макар и крайно скучен за вкуса ми. Някакъв смешен индийски принц се бил родил, имало предсказание, че детето ще стане или велик духовен водач или велик крал. Баща му, съответно, се насрал от страх, че детето ще поеме по грешен път и направил всичко по силите си да го отклони от него. Естествено, детето поело точно по грешния път.

Каква изненада! И тук ще ви изненадам. Оказва се, че в митоса за Буда присъства инфантилната представа, че в една тъмна нощ всички в огромния замък на бъдещото супер-същество просто заспали непробуден сън. Точно поради този сън на цялата прислуга, на цялата благородническа каста, на самият крал и кралицата, на самата съпруга на супер-героят и на самото му дете, последният се оказал свободен да напусне. Защо? Защото той вярвал, че му оставало едно единствено нещо, за да подсигури добруването на своята жена и дете. Малко не сте чели приказката за Буда, нали? Е, оказва се, че си е баш приказка, защото Буда всъщност напуска замъка, защото нещо омагьосва всички в него, така че да заспят. Интерпретацията е, че в тази тъмна нощ се случило чудо, тъй като колективната карма на човечеството изисквала да се проявят необходимите условия за създаването на Буда. Знам, историята е сшита с бели конци. Всички в момента въртим очи и си мислим: „Хайде, хайде, как така всички са заспали? И какво като заспят? Нали като се събудят, кралят ще каже на цялата си армия да претърси всеки камък и дупка в държавата, където може да се е скрил Буда, за да го върнат със сила обратно в двора, където той да изпълнява робската си роля на нов крал?“ И ще сте толкова прави. Този тип истории крещят в лицата ни, че са лъжа от край до край, защото те са лъжа от край до край. Част от духовната ви тренировка е да усещате, когато ви лъжат, приятели. Венъм ви го споделя. Научете се спокойно да усещате, когато ви лъжат. Няма нужда да кажете на човека срещу вас: „Ти си лъжец.“ Това е глупаво. Нима вие не лъжете нон-стоп? Идеята на комуникацията е да усещаме, а не да разобличаваме. Усещаш, че те лъжат — все тая, голяма работа. Нали си духовен? Приеми го с широта. Защото, ако се задълбаем наистина в материята, ще видим, че лъженето не е проблем. Проблемът е, че не се усещаме! Ако усетите, това е

достатъчно! Разобличаването винаги стартира нов цикъл на лъжене, така че изоставете последното.

Щом сте тук, вероятно сте по-висок левъл от обикновено. Сигурно търсите поведение и мислене от по-широк ред. Захванали сте се с опасен спорт. Аз съм същият. Spellbinder е същият, макар че ние с него нямаме общо. В тази държава познавам само двама души, които биха позволили на мен да творя в тяхното лично виртуално пространство, въпреки че осъзнават пропастта между нас. Единият е той. Ето, ако сме до смърт реални, излъгах! Пространството е безкрайно и винаги има място, където да се изразиш. Харесва ми тук, симпатично е, подходящо е. Проблемът на дзен-митоса е, че фокусът е нон-стоп върху Пустотата и нейното поддържане, за да се роди от Нея пробуждането. Да, ама така се пропуска работата с архетипните истории, повтарящи се буквално навсякъде, буквално във всяка книга, буквално във всеки филм, буквално във всяка песен. Дзен не е ултимативен път, а по-скоро е базов лагер, намиращ се в подножието на планината. Правилното отношение трябва да е да се обхваща още и още, да се разгръща още и още. Да се върви нагоре, над и отвъд.

https://www.youtube.com/watch?v=u_HPkObv3Vs

***Type O Negative** — Out Of The Fire*

Писмо до отвъдното

Единственото, което ме интересува, е да карам в състезания. Никога не съм умеел да се разбирам добре с другите пилоти. Не знам защо. Много трудно е човек да ме опознае истински. Хората имат много различни мнения за мен и така и трябва да бъде. Аз също имам смесени чувства към някои хора — и съответно и те спрямо мен. Това е съвсем нормално. В края на краищата така фунцкионира светът.

Михаел Шумахер

Любимият пилот на баща ми във F1 за всички времена

Скъпи татко, къде ли си сега? Какво стана с теб след като умря пред очите ми? Ние с теб никога не поговорихме като син и баща, нали? Беше толкова странно и неразбираемо да бъда твоето дете, защото никога не разбрах какво искаш от мен. Искаше ли нещо изобщо? Много пъти съм разсъждавал над този въпрос. Какъв ли би трябвало да бъда, за да покажеш, че си доволен, че съм тук, че ме има? Имам теория, че явно ние с теб сме от онзи вид съзнания, нямащи никакъв интерес към отглеждането на ново съзнание на планетата. Мога да се пошегувам, че в такъв контекст се явявам твой ъпгрейд, тъй като в теб все още я имаше грешната представа, че абсолютно ти е необходим наследник. Тази грешна концепция никога не се прояви в мозъка ми. И тъй като така и не успяхме да си поговорим, докато беше жив, мой татко, искаш ли да го сторим сега? Поради естетиката на обстоятелствата ти ще слушаш, а аз ще говоря. Няма да е двупосочен диалог. Ще бъде, както винаги е било между нас — два отделни монолога.

Татко, не ми се обиждай, но ти не ставаше за родител дори и в минимална степен. Родител означава да създадеш нов живот, за който копнееш да се погрижиш и гориш да го подготвиш за предстоящето му тежко пътуване през земното ниво. Родителят е микс от треньор, философ, психолог, душевед и войник. Изключително трудно е, баща ми! Ти си мислеше, че си номер едно във всичко и сигурно поради тази причини си се объркал, че ще бъдеш нормер едно и като такъв. Ми не си! Не, не, не навеждай глава така. Целта на малката ни среща не е просто да те пречукам като куче заради всичко, което ти ми причини. Заслужаваш да те убия без да ми мигне окото. И то с презрение, приятелю. Защото — и ще запомниш думите ми сега — винаги съм усещал, че с теб сме приятели на ниво, недостъпно за нас в тази конфигурация. Ако се бяхме срещнали като свободни същества в тази платформа, ние щяхме да бъдем страхотен екип, защото дълбоко в сърцата си сме еднакви по бунт и по желание да бъдем свободни. Еднакво крайни сме, еднакво радикални сме, еднакво вътрешно брутални копелдаци сме, баща ми! Не е ли позитивно и радостно, че е така? Аз смятам, че е! Защото, мил мой родителю, колкото и на теб да ти се струваше, че те подминавам като пътен знак и те мразя тайно, аз изпитвах голям респект от особата ти. На този свят никой не ме е карал да се страхувам толкова силно, колкото ме караше ти, когато бях малък. Не, защото упражняваше физически тормоз — ти не беше този тип опресор. Твоят коронен номер беше да обиждаш с думи, приличащи на наточени до краен предел кинжали, а те се забиваха дълбоко в сърцето ми, в ума ми. Всеки ден изпадах в ужас, че ще си дойдеш и ще ми зададеш абсолютно елементарен въпрос, на който аз нямаше да мога да отговоря, защото в присъствието ти очаквах само едно — опасност!

Беше толкова гнусно и гадно, татко, толкова дълбоко отвратително и дори бих стигнал до определението чудовищно. Чуех ли звукът от колата ти, паркираща долу на паркинг-а, светът се свиваше до точка и в нея беше само вибрацията от въртящите се части в двигателя й. Познавах звукът на колата ти, защото той беше алармата или сигналът, че войната започва, че си идваш. Ти не беше добра новина за мен, баща ми. Ти беше най-лошият ми кошмар, от който нито можех, нито имах правото да се събудя. Трябваше да спя и да те сънувам. Всеки един ден от моя детски живот.

Сега срещам всякакви същества. Нито едно от тях не може да се сравни със злото в теб, черното в теб, мракът! Заплашвали са ме, атакували са ме физически и психически, ебавали са се, гаврели са се — пред, зад и около гърба ми, в очите ми дори. Все тая, татко. Няма място за сравнение! Ти беше зъл, разбираш ли? Твоята омраза и гняв бяха най-истинското чувство и най-силната отрова, а облигацията ти бе да ме инжектираш с нея. Сигурно това е била целта на вселената, когато е решила да ни превърне в родител и дете. Защото дълбоко считам за вярно, че животът има нужда от своите криви огледала, за да бъде възможен. Ако ги нямаше тях, правилните огледала биха били безсмислени, тъй като не би могло да бъдат определени като такива. Те щяха да са единственият вид огледала и точка — няма разказ! Няма история! Кривото огледало трябва да го има, за да може правилното такова да възтържествува, освобождавайки и двете от функцията си.

Ние с теб освободихме ли се от функцията си? Преминахме ли отвъд нея, татко? Колкото повече време минава, толкова повече забелязвам

приликите ни, еднаквостта ни, както външно, така и вътрешно, така и чисто житейски. Твоят враг беше жесток и силен. Искрено се надявам, че си успял да издигнеш духа си над и отвъд него, защото на твое място не смятам, че щях да се справя и частица по-добре. Мога само да си представям степента на отклонение, създало се вътре в интерпретационната ти система в следствие на почти нелогичните стечения на обстоятелства по пътя ти. Беше нелогичен онзи съществен социален успех, който ти преживя в онзи супер-далечен период от време, когато беше млад. Аз не съществувах тогава. Тъй като те познавам и разбирам, че под черната броня се криеше съвсем чиста душа, съм абсолютно сигурен, че си видял най-лошото в човешкия род да се случва директно пред очите ти. И си се отвратил, което е напълно разбираемо за сърце с висока степен на необходимост от свят идеал, за да функционира. Беше те срам да си признаеш, че имаш нужда да вярваш. Страх те беше, че всички ще ти се присмиват зад гърба какъв глупак си. Твоят комплекс беше, че хората ще те вземат за обикновен. Държеше да получаваш хвалебствия за величието си. Може ли някой да избяга от тази кривина на умствения процес изобщо?

Баща ми, не се справи. Ти изгуби всичко. Нещо повече: изгуби по-голяма паница, отколкото беше генерирал. Последното означава, че си леко на минус накрая, но аз съм доволен от теб, тъй като ти никога не си позволи да затънеш до шията. Страхотна черта на характера ти е, че мразиш да тежиш на другите. Страхотна черта! Изключителна! В това, татко, наистина беше велик, но не го виждаше. Мъчеше се да презентираш себе си като най-успешния с жените мъж, крачил някога по планетата. Първо, баща ми, смяташ ли, че мъжете и жените са важни

изобщо? На кой му пука за тези същества, пъплещи на два крака със скоростта на охлюви? Защо хората ти бяха толкова важни, приятелю мой? Защо смяташе, че очите им трябва да те гледат с уважение? Татко, поне сега се запитай това. Защо се нуждаеше толкова силно от уважението на създания, незаслужаващи никакво уважение сами по себе си? Какво толкова те изгаряше, че ти трябваше да полагаш абсурдни усилия, за да убеждаваш човеците наоколо, че си най-великият? Нима не си разбрал, че никой не е велик? Нима не си видял, че всеки е просто роб, идвайки на планетата в тялото на човек? Всеки ден виждам най-богатите хора в страната да тръгват за никъде, пременени в най-красивите си дрехи. И всичките са осезаемо по-тъпи от средния гражданин, осезаемо по-слугински настроени, осезаемо по-несвободни, осезаемо по-програмирани в поведение, поглед и мисъл. Така че, татко, защо ти трябваше изобщо да се притесняваш за мнението на другите за теб? Хората сме като мравките — разликите между нас са до такава степен козметични, че погледнато от позицията на същество, надарено с истински разум, ние сме съвършено еднакви. И това е добра новина! Бъди свободен от мнението на околните. Какво като си разочаровал всичките си близки? Какво като накрая нямаше приятели? Какво като никой не те разбираше? Ако не виждах, че ти пука, нямаше да те питам това сега. На теб ти пукаше за този маскарад. Смятам, че ти до последно вярваше, че маскарадът е от някакво специално значение, че е важен, че има функция. Баща ми, няма, не е важен, няма никакво значение.

Теб те беше страх, че няма да стана онова, което ти смяташе, че трябва да съм. Разочаровах те като син, както ти разочарова мен като родител.

Мотивът за разочарованието е тъй основен, тъй предвидимо банален, че щеше да е грехота, ако не ни се беше случил. Накрая нещо ти пречеше да се отпуснеш и да си кажеш: „Майната му! Всичко е илюзия.“ Може би беше сторил прекалено закотвящи те действия, тъй като да създадеш дете си е брутална котва, ако нямаш нужното, а ти нямаше нужното, приятел мой. Още по-красивото е, че веднъж, докато бяхме на маса с твоята сестра, аз случайно споделих, че може би не е трябвало да се появявам на този свят. Просто го вметнах в изключително философски стил и думите ми не съдържаха провокация. Обаче ти се рестимулира и сподели нещо изключително. Нещо прекрасно. Ти сподели, че самият ти не е трябвало да се раждаш, защото всъщност си бил последица от изгубеното първо дете на баба и дядо. Което е факт. Казвал се е Жорко. Не се шегувам. Ако някой чете този текст, не се шегувам. Баба и дядо по линия на татко са имали първо дете, било е от мъжки пол и явно се е казвало Георги. Баба ми разказваше за него. То се родило с оплитане на червата или нещо такова, някакъв генетичен проблем. Съзнавам, че това звучи шантаво. Не ми пука за тази история. Намирам я за безполезна в генерален план, но все пак. Баба ми разказваше, че лекарите можели единствено някак си да поставят оплетените черва в легенче с вода и да се надяват на късмет да се разплетат. Ок... току що опитах да прочета за това в интернет. Май баба ми е разказвала за така наречената „обструкция на тънките черва на плода“. Тя едва ли е разбирала по онова време какво точно е това. Все тая. Не ме интересува особено. Житейските истории на човешкия вид ме отегчават. Въпросът е, че са имали първо дете от мъжки пол, казвало се е Георги. Родило се е живо, но скоро след това е умряло. Повечето хора биха видяли едва ли не вселенска драма в този факт. Просто не съм от този тип характери, които ще седнат да коментират неизбежното.

Станалото — станало, баща ми! Обаче фактът, че в онази вечер си позволи да изречеш думите, че не е трябвало да се раждаш, ми показа, че явно честичко ти е минавало такава мисъл през главата.

Текстът приключи. Баща ми, вече те няма, а аз си мисля за теб доста често. Не е ли странно, а? Ние с теб никога не сме имали връзка, не сме имали общи преживявания, общи уроци. Ние нямахме никакъв процес заедно, но продължавам да мисля за теб. Сигурно и ти си мислил по подобен начин за разни работи. Сигурно баба и дядо са мислели също. Признавам, че ние бяхме като завързани на възел въжета. Не мислиш ли, че просто трябва да се отвържеш? По стечение на обстоятелствата имам шанса да виждам хора от силни родове около себе си. Виждам как се държат, за какво мислят, какво говорят. Те са роби, татко. Те са слуги. Те не знаят нито какво е любов, нито какво е свобода. Смея да твърдя, че ти знаеше. Беше наистина гаден копелдак, какъвто съм и аз, естествено, но ти узна какво е любов и какво е свобода. Ти умря като свободен. Робите и слугите не постигат това и след милион животи.

Type O Negative - Green Man

https://www.youtube.com/watch?v=JWiDauyEDv0

Стените не правят затвор, нито решетките — клетка.

Ото Октавиус

На кино с Приятел

Ментален шум преди филма „Mortal Kombat 2”

Нямам нищо против игрите с насилие. Те са най-забавни.

Lexas

Понякога се случват хубави преживявания дори и в живота на програма като мен. Най-добрият ми и впечатляващо дългогодишен приятел на света и аз днес ще ходим на кино, за да се израдваме като малоумници-сектанти на мозъчно-лоботомираното шоу, носещо непретенциозното заглавие „Mortal Kombat 2”! Какво по-хубаво? Обичам този човек, този откаченяк, този луд персонаж, този болен ум — говоря за приятеля си — защото с него имаме общо. И на двамата отвътре ни е все тая, колкото и външно да полагаме значими усилия, за да изглеждаме, сякаш адски ни е грижа. Ама, не ни е! Ха-ха-ха-ха! Читатели, колкото и да сте малко, колкото и да не ме харесвате, трябва да признаете, че съм готин по някакъв начин, нали? Трябва да ми го признаете! И знаете ли защо част от душичката ви ирационално ме намира за симпатичен? Защото сте човек. Защото сте жив и макар обществото да е претопило всичко лудо и автентично в нас, ние — програмираните — винаги си оставяме нещо като Back-Up file, съхраняващ спомените и информацията от времената, когато сме били диваци, Тазманийски Дяволи! Хайде, хайде, не се правете, че не

разбирате. Мога нон-стоп да ви занимавам с личната си депресия и драма, но искам да ви показвам някак и другото. В мен има Луна-Парк! Нон-стоп съм на черешата, а не близвам алкохол и не доближавам наркотици. Главно поради причината, че и без тях съм си горе, горе, горе на черешата! Там съм нон-факин-стоп, бро! И не ме интересува. Всичко е точно. Понякога боли, понякога плача, понякога се смея. Няма проблеми. Да си жив и самоосъзнаващ се организъм е предизвикателство от висш ранг.

Моят приятел е алкохолик, но има късмета, че може да носи. Тялото му съдържа високо ниво на алкохол-резист. Аз на негово място до сега да съм умрял, ако поемах регулярното количество алкохол, което той смуче за ден. Мъжът всъщност външно ще ви се види смислен. Не е, не е смислен. Обичам го! Ако беше смислен, нямаше да имам химия с него. Специалната ни връзка произтича от хаоса в нас. Той за момента поне има функциониращо лично семейство, състоящо се от него, жена му и дъщеря му. Дадена му е заповед да създаде наследник-мъж, усложняващо положението му до голяма степен, защото ще трябва да прави втори тур. Нали знаете каква тръпка е да ти се налага да създаваш второ дете, защото първото не се е родило правилния пол? Аз не съм зъл. Стискам палци второто да е мъж. Познавам бащата на моя приятел и той е малко краен в тия неща. Ако и второто случайно се роди момиче, тогава ще бъде дадена заповед за раздяла с жената и намиране на нова жена, така че шансовете за правилен резултат да бъдат по-високи. Смятате, че това, което тук ви споделям, е леко нередно? Живеете в илюзия. Светът е такъв. Тайно всеки вътрешно крои планове, важащи с двойна сила, когато се отнасят до децата.

Познавам моя приятел. Всичко, абсолютно всичко в неговия път, е по заповед. Гарантирам ви, че в душата му има ниво, до което имам пряк достъп по ред причини и там е неговата сърцевина, там е неговата истина, неговата свобода, неговото изкуство. Пичът е над нещата тотално, вижда важното, но трябва да носи на гръб заветите на рода. Цивилизацията зависи от това! Мислил съм си за този тип ребус и няма верен ход. Ако всички решат да натиснат „Quit", играта би приключила, но програмата е така написана, че да не може всички да натиснат „Quit" в един и същи момент. Сякаш има правила на движение на субстрата. Сякаш всеки има ред на освобождаване и този ред рядко може да бъде форсиран волево. Както един друг приятел ми сподели наскоро: „Lexas, какво щеше да стане, ако Левски беше решил веднага да нападне турците директно? Щеше да убие един-два-трима от тях и щяха да го хванат. Трябва търпение, трябва планиране, трябва стратегия и мащабно мислене."

Е, това с „мащабното мислене" при мен няма да се получи. Но с най-голяма радост с моят най-добър приятел от детството крада понякога мигове на тотално връщане в онова състояние, в което знаем, че сме напълно освободени. То е рядкост и дори лукс, защото по принцип, когато влизаме в комуникация, ние винаги го правим поради интереса. Интереса клати феса! Повтарям. Интереса клати феса. Защо си говоря с жени? Защо? Защото ги намирам за интересни ли? Или за умни? Не ставайте смешни. Говоря си с тях, защото понякога завися от тях в социалната игра. И другата причина да си говоря с тях е, защото някои жени са потресаващо красиви и ми е гот да ги гледам. Това са двете

причини! Няма други причини. Няма. Нон! Нул! Нищо! Няма! Ха! Ей, тук някой ще реши да го играе Бял Рицар, знам го. Бял Рицарю, аз съм Черният Рицар. Аз казвам истината — директно, точно, хирургически прецизно. Нямам време за игри, защото смъртта идва като бърз влак да ме вземе и ми остава малко. Иначи сигурно щях и аз да сложа броня в по-светли нюанси. Вече си информиран.

Отиваме на „Mortal Kombat 2". Току що лудака ми писа по Вайбъра, че ще ме чака на трамвайната спирка пред блока, че няма да се качи дори до жена си и дъщеря си, за да не сме закъснеели за филма. Вижте... вижте... аз... Аз извиках от радост! Просто си падам по тия неща, какво да сторя? Не ми харесва, когато едно цяло общество крещи в лицата на хората, че семейството е светиня и ние нямаме право да се шегуваме с последното, да го разобличаваме, да го подлагаме на бъзици! Проблемът в днешните семейства е, че всички са заети да спазват толкова сериозно правилата, че в апартаментите и къщите на семейните не е останал въздух за дишане! Всички са заети да спазват някакви жестоки рестрикции. Всичко живо е потънало в глуха защита. И на фона на това моят другар ми пише, че няма да се качи до жена си за едно здрасти, за да не закъснеел. Не, приятели мои, не! Ниенте! Аз ще ви споделя, тук и сега, истинската причина. Истинската причина моят боен другар да ме чака на трамвайната спирка е следната. Жена му ме мрази до мозъка на костите си, защото в очите й аз съм нейн враг. Аз развалям нейното ниво на контрол върху мъжа й. Тя вижда всичко и всички, които по някаква причина реши, че й отнемат контрола над нейните притежания, като негатив, като обект на омразата й. Ако моят човек се прибере до вкъщи, той няма да излезе, няма да бъде пуснат да излезе,

за да гледаме заедно един скапан филм и да си говорим тъпни през цялото време. Ще му бъде наредено да остане. В най-добрия сценарий ще се появи на цената на зверски скандал. Схващате ли? Това е истинската причина. И има още едно ниво. Моят приятел е излъгал съпругата си, че ще работи допълнително в офиса докъм 22 часа, защото трябва да наваксва с една документация по важни случаи, нетърпящи никакво отлагане. Шефът го натиска отгоре — този тъп копелдак, няма как. Горе-долу така е излъгал жена си. От къде знам ли? Със сигурност не ми го е споделил той. Аз просто го знам, че е така. Както вие знаете, че съм прав в момента, защото просто трябва да поживеете малко в този социум, за да прозрете всичките му съшити с бяли кончета лъжи.

Отиваме на “Mortal Kombat 2”! Лъгали сме, когото е трябвало да излъжем, за да отидем! Аз плащам двата билета, защото обичам бойните изкуства, обичам изкуството, обичам дивата свобода и нелепата тъпота на повърхностните наративи. Не всичко трябва да е гениално! Всъщност много по-голяма и съществена истина се крие в минимализма, симплицизма и постоянното опростяване, демек, свеждането до нещо по-базисно. Духовното трениране не е да станеш академик или професор. Академиците и професорите са най-бързи, когато трябва да се юрнат да доказват, че те са духовните първенци на планетата и държат ключовете за Рая. Те са ми най-омразни от всички, именно защото си представят, че умствената им дейност е равна на дух. Обикновено е точно обратното! Обикновено няма по-мъртви души от тях! Господи, кълна се, че съм прав! Усещам го, че съм прав! Обаче... нека спрем, нека се фокусираме за миг. Ако вие успеете да работите за по-

висока интелигентност и обща култура, да имат ум с повече взаимосвързани понятия и символи, образи, наративи, ако вие успеете да намерите начин да храните ума си, но без това да го бъркате с духовната ви сила, вие сте много големи. Умът може да бъде красив меч в ръцете ви, ако го тренирате наистина готино. Може! Да, може! Ето, призовавам ви да го направите, защото ще сте наистина големи, ако го сторите! Но помнете предупреждението ми, защото то е реално. Колкото по-силен ум започнете да развивате, колкото по-богат и комплексен стане, колкото повече го детайлизирате и фрагментирате, колкото по-фин и прецизен е, колкото по-хирургически обстоятелствен стане вашият ум, толкова по-голяма е опасността да го бъркате с вашия дух! Моля ви, усетете това, колкото се може по-дълбоко. Много от вас са потресаващо умни. Разберете, че има и негатив в това! Разберете опасността, защото е реална. Духът е най-важното! Дзен-литературата е пълна с истории за дебили, имбецили и луди, признати от завършени майстори за висок ранг освободени! Моля ви с цялото си сърце да си дадете малко време и да усетите защо е така. Никой няма система за трениране на духа — никога не е имало. За умът може да има системи, да! Но не и за вашия дух. Внимавайте за това, защото ако не правите тази разлика, вие ще пропуснете духа и ще прехвърлите цялата си тренировка в сферата на ума си. Ще станете просто един умен човек. Съжалявам, не е това целта. Целта е да сте дух, притежаващ и прекрасен меч, за всеки случай! Ако потрябва...

Обичам моя другар. Той сега излъга жена си, за да отиде с мен на кино. Защото тя ме мрази. Тази лъжа добра ли е или е лоша? Можете ли да прецените? Виждате ли колко е невъзможно да определите кое какво е

в самсара? Самсара е самсара. Няма истина в самсара. В самсара просто работят програми от код, явяващи се лъжи от все по-абстрактен ред. Наука, изкуство, програмиране, технологизиране — всичко това са лъжи от все по-абстрактни редове, създаващи все по-реалистични и стабилни светове. Но пак е самсара. Пак е матрицата. Пак си е лъжа, макар и добра.

https://www.youtube.com/watch?v=a37SyD1SCOA

ULTIMATE MORTAL KOMBAT 3 Reimagined — Hollywood Stars Concept

Забележете Соня. Изкуственият интелект е решил да бъде концептуализирана визуално чрез базисния модел на Мила Йовович. Чува ли ли сте за Мила Йовович? Имам какво да ви разкажа за нея, но за това някой друг път.

Lexas

Обаждане

Винаги е по-мъдро да не вдигаш

Пих, докато не започна да ми се струва, че подът е нестабилен.

Бобича

Гледам шестия мач между Сан Антонио и Оклахома Сити, когато телефонът ми звъни и моментално си развалям настроението на завършен даоист. Поглеждам с досада и озлобление към демоничната технология, за да прочета името на най-добрия си приятел. С годините сме стигнали до негласни правила, а най-важното е: без обаждания. Защо нарушава правилото? Ако нещо е наистина важно и е необходима комуникация, би следвало да чакаме постигането на спонтанна телепатия, споделен осъзнат сън, синхронна астрална проекция или кое да е друго безполезно духовно събитие на фона на обща психична дейност. Защо ми звъни по телефон, нарушавайки свят обет?

Тъй като съм в полу-добро настроение, вдигам почти без вътрешно негодувание. Ако познаваш някого от над тридесет години, не ти е особено интересно да разбереш какво става с него, защото ти знаеш какво става с него през цялото време. Когато и да ме попитате какво става с моя човек, мога да ви споделя с достатъчна степен на точност, защото познавам този тип. Но когато чух гласът му, характерното потрепване на струните в гърлото му, ми стана забавно, че му е било трудно да ме набере и му е още по-трудно да ме попита, каквото иска да ме пита. Явно съм по-гадно копеле, отколкото обикновено съм склонен да призная, че съм. Дори най-добрият ми приятел зверски се притеснява, че се е наложило да ме безпокои! Какво по-забавно от това? Започнах да слушам с интерес каква е работата.

Ям по един път на ден. Много мразя да ме питат какво ям, колко пъти на седмица ям. Обаче тук-таме трябва да споделя, ако някой културно

ме побутне да споделя. Боби (името е сменено) щял да ходи на едно от онова изследване за здравето, което по-големите фирми в държавата организират за служителите си. Знам, знам, приятели, лицемерието няма край. Никоя фирма не се интересува от здравето на служителя, но да не навлизаме в топика. Нека бъде дао за миг! Оказало се, че докторите яко са захапали Боби, тъй като бил 30 килограма над нормалното за неговия ръст на относително нисък хомосапиенс. Тези неща ме побъркват. Всеки има правото да тежи, колкото иска да тежи и никой няма властта да се разпорежда с режима му на хранене и изобщо с навиците му. Как така доктор ще си позволява да ти обяснява, че си с наднормено тегло? Какъв е тоя бе? Аз съм свободен. Аз съм произлезнал направо от Бог. Докторите да го...

Приятелят ми ме пита дали ми е зле, дали ме боли корема, дали имам чувство на слабост или дискомфорт, когато ям по един път на ден. Вижте... вижте, читатели, нещата са по-сложни. Аз и Боби нямаме нищо общо на кое да е ниво на менталния, емоционалния или физическия план. Различни сме! Може и да се чувствам добре, хранейки се веднъж на ден, но това няма никакво отношение към него и световъзприятието му, изискващо съвсем друг тип ритъм на съществуване. Ние сме различни! Все пак му отговарям, че не чувствам нищо негативно, никаква болка, никакъв дискомфорт.

Трябвало да свали десет килограма за месец. Сега се бил сетил. Те му били казали миналата година, ама животът го завъртял и забравил, че трябва да сваля. Дори не ми се слушат останалите извинения и измишльотини. Сега ще ви кажа какво в действителност е станало,

пичове. Моя човек е разпознаваем и ценен кадър в неговата фирма, която е доста могъща и стабилна. Сигурен съм, че шефът му се е направил на интересен и лично го е посъветвал да се вземе в ръце. Да понамали яденето и пиенето, защото макар и да не влияе на представянето му, тъй като Боби е гадно куче и нищо не влияе на представянето му, все пак би било хубаво, ако направи промени в името на здравето си. Шефът му вероятно му е споменал, че има семейство и дете, че трябва да е отговорен, че трябва да се научи да спазва правила. А моя тип е дивак, не му пука за никакви правила, макар че се прави, че ги спазва всичките. Не спазва нищо. Боби е луд и свободен в кръвта си. И така ще живее, докато умре. Затова сме приятели.

След точно пет минути, в които и двамата се правим на социално отговорни личности, преминаваме към истории и случки от миналото ни, които истински ни кефят! Моя човек почва да се връща в легендарни ситуации със чудовищни напивания, докато е бил редом с най-големите отрепки на квартала. Съсипвам се от смях, той се хили като откачил и вече сме забравили за тъпата причина да ми звънне на първ място. Коментираме колко диви сме били преди, когато отрепките на квартала бяха истински отрепки, а на нас наистина не можеше да се разчита за нищо! Бяхме примати. Бяхме просто животни. Сигурен съм, че ако в онзи миг ни беше видял някой дзен-учител, щеше да обяви, че сме предпоследен левъл бодхисатви. По дяволите, такива бяхме. Свободата беше най-важното, а всичко останало можеше да почака за неопределен срок от време. Смисълът, целта на съществуването, да бъдеш полезен и да си някой в обществото — тези работи нямаха

никакво отношение към нашето поведение. Мотивацията ни беше различна тогава.

Боби със сълзи на очи, избили от дебилистичен гърлен смях, ми крещи в слушалката на телефона как в 14 часа отива уж за час при Киро (името е измислено). Обещава на баща си и майка си, кълне се, че ще се върне максимум до два часа земно време. В 20 часа баща му му звъни, а моя луд ми споделя: „Братле, написал съм си в телефона с огромни букви „ТА-ТИ!“, за да може, дори когато съм ултра-пиян и всичко се движи да мога да различа, че е той.“ ...и гледа на телефончето огромните букви: ТАТИ! Вдига слушалката, но преди да успее да каже нещо, от другата страна някой с невероятна злоба и ярост му крещи: „Къде си? Седнали сме за вечеря! ПАК СИ ПИЯН!“ .... Боби допълва важното уточнение, че в този миг в стаята на Киро са вече пет-шест души, всеки донесъл по нещо на масата и слушат гласа на човека от слушалката на телофончето му, сякаш се намира и той в стаята, макар че Боб не е пуснал функцията „високоговорител“.

В резултат моя другар решава, че наистина е време да си тръгва. Изповедта му е горе-долу със следните думи: „Братле, изправям се с идеята веднага да се прибера в нас. Киро и аз сме блок до блок, знаеш, не е далеч. Обаче на всяка крачка подът ми се вижда нестабилен. Още долу на стълбите на входа на бай Киро, решавам да си поседя малко и да мисля за живота, докато ми мине. После походих още, а после паднах на улицата и почнах да се търкалям по асфалта, чудейки се на усещането, че е направен от нещо мекичко. Не ме болеше изобщо! След което помня, че съм влезнал в тревата. Чел ли си разказа на Стивън

Кинг, „Във високата трева“? (отговарям му, че съм го чел) Е, точно така се усещах — една мистика, едно несигурно емоционално състояние ме обхвана. И тогава реших да взема от капанчето до моя вход една малка мента за отскок! Не ми се виждаше с татко все още.“

В 23 часа си бях в нас! — казва Боби и двамата плачем и ревем от смях. Да, такива неща се случваха на всекидневна база. Не преподавам правилно поведение в момента, просто предавам истината, каквато се случваше в реално време.

С моя другар по меч обсъдихме и още няколко митологични преживявания, намиращи се на ръба между нормалното и престъплението като не пропуснахме да обсъдим и изключително важната тема за полезността от категории, когато става дума за сблъсъци между мъже в бойните изкуства, бокса и ММА. Не е честно 100 килограмов бик да се пусне в ринг с 50 килограмово момче-перо. Просто не става. Обсъдихме и това за кой ли път, защото все пак честта се базира на състезания между участници с относително равни физически параметри.

Някак си така и не успях да се пристрастя към говоренето. Разговорът, признавам, беше забавен, но не ми донесе мечтаното пълно просветление. Лошото е, че от всички възможни духовни парадигми на тази планета, аз се забих в най-абстрактната, където не се обяснява крайната цел, но пък абсолютно логично се изравняват със земята всички останали целево ориентирани практики в света на духа и

психиката, съзнанието и ума. Голяма моя грешка! Сега не мога да се направя, че ми пука за коя да е проява на екстра-сензорен талант в хомосапиенс. Нещата до такава степен са опряли в кокал, че само като някой си отвори устата за подобни топици и в корема ми се свива възел, почва да пулсира и да се върти, докато не се наложи да тичам към тоалетната, за да освободя истината. Чували ли сте, че вулканите са портали към други измерения? Чували сте, естествено. В миговете, докато от гърлото ми изригва топлото съдържание на малкото ми стомахче, а в другия край на тялото ми пък изригва топлото съдържание на сещате се какво, а в същото време се освобождава и третата възможна флуидна маса от третото възможно място, съм склонен да повярвам, че вулканите са портали към друго измерение. Към един по-хубав свят.

С времето ще осъзнаете нещо за духовните учения. Всички те играят по нашето желание да създадем по-добро общество от това, в което се намираме. Дали ще е социализъм или капитализъм, или монархия, социумите/обществата винаги са несъвършени. Духовните хора копнеят за духовно общество, което със сигурност би било по-добро според тях. В такова общество ще се ценят духовните таланти на всеки, ще има разбирателство, просветленост и свобода. Обаче, когато тук-таме се закрепят подобни построения, винаги се оказва, че те са абсолютно също толкова несъвършени и пълни с проблеми. Приемете това като закон, защото тук не става дума за качествата на отделните индивиди, а става дума за универсалната психо-физиологична динамика на хомосапиенс, репликираща се в основата на всяко негово творение. И

ако този факт се превърне в център на вашето усещане за дух, вие ще сте една идея по-буден и осъзнат елемент от хаоса на вселената.

Наздраве, бате Боби! Няма да отслабнеш никога, братко! Аз ще съм тънък, а ти ще си дебел, докато умрем! Свобода между народите, а между човеците: благоволение!

https://www.youtube.com/watch?v=FuyyzmvZEYI

DMX - Ruff Ryders Anthem

15 минути търсих в нета подходящ баскетболен клип, в който да звучи DMX — Ruff Ryders Anthem. И го открих! Не мога да повярвам, че тези момчета правят това, което правят и са сериозни през цялото време. От моя гледна точка те са свободни и имат пълно просветление. They are ruff ryders!

Менталити

Повест за конструираната реалност

Какво ще се случи, когато сбъднеш всичките си мечти?

Обожавам нощните разходки, защото по улиците няма никой и мога да се наслаждавам на празната социална площадка. Тук-таме забелязвам и друг човек, но е рядкост. Имам теория, че хомосапиенс не е бил

предназначен да бъде локализиран по толкова космополитен и икономически-зависим начин. Трябвало е да сме разпръснати, съществувайки на мънички групи, така че да обхващаме оптимално пространство и да се грижим за него по свободен и красив начин. Понякога си представям цивилизация, базирана на идеалите за свобода, осъзнатост и дух, а не на идеала за генериране на профит от всичко и всички. Имало ли е изобщо някога планета, където на масово ниво да се е породила система за изграждане на взаимовръзки между същества, повишаваща тяхната способност за свобода и самостоятелност? Смятам, че системите за локализиране на биологичните ресурси с интелект до една са вариации на капиталистичната парадигма за усвояване на енергията по начин, щото всеки да бъде просто кубче от гигантски конструктор.

Предупреждавам ви, че към края на живота ви ще започнете да губите вяра. Бъдете готови за това. Аз съм загубил вяра в повечето неща. В супер-силите, например. Всички видове супер-сили са съвършено безинтересна тема за мен и не ме касае повече, нито вече. Този топик е интересен на младите същества, както и на такива, считащи че имат много време пред себе си в това тяло, в което са. Ако обаче вече краят чука на вратата ви, вие ще забележите, че супер-силите са последната тема на интерес за вас. Вместо това ще се опитвате да разберете кое е реално, какво е реално, какво е значимо в най-дълбок смисъл. Защото към края вие все по-отчетливо ще усещате, че се разпадате, както физически, така и психологически. Ще се оголвате като нерв, чийто пластове отпадат един след друг.

Дзонгсар е много забавен и е смешен на вид. Слушам го често и винаги откривам по нещичко полезно в духовната му теза, докато говори на тълпата. Масовката е дошла с нейните банални очаквания за свобода, за супер-сили, за приятни емоции. Колективът иска само най-най-повърхностни впечатления, така че свободно да конструира по-сложни продукти за собствено забавление и консумация. Трябва да е „най-великото преживяване в живота ми“, трябва да е „никога не съм се забавлявал така“, трябва да е „уникално, невероятно и полезно“. Духът не работи с понятия. Няма нищо в тези слогани, което дори минимално да се доближава до сърцевината на реалното ни местоположение.

Къде си в момента? Не ми казвай къде е твоето тяло. Нито ми споделяй къде е твоят ум. Не ми пука за тялото и ума ти. Искам да знам къде си ти в момента? Откриваш ли се някъде сред конструираните елементи на реалността си? Подреждал си всеки елемент, така че да се получи нещо със стойност, за да можеш да го продаваш като стока на пазара. Това не си ти, няма никакво значение от гледна точка на духовната тренировка и не е предмет на фокуса ни. Въпросът е къде се намираш в действителност.

Започвам да прозирам какво се опитва да преподаде Дзонгсар на хората. Той има много симпатичен подход, защото прави сериозни опити да излекува тълпата от нейните суеверия. Публиката е пълна с очаквания, правещи я опасна, но и лесно манипулативна. Ако разбираш очакванията ѝ, ти можеш да я управляваш, накъдето си пожелаеш. Дзо се мъчи всеки път да я събужда. Той гледа хората и им споделя: „Буда е преподал, позовавайки се на сутрите, около 84 хиляди

метода за просветление. Те включват далечно виждане, те включват възприемане на миналите животи, те включват осъзнати сънища, астрални проекции, както и множество други състояния. Огромната част от преподадените методи от Буда са били с цел хората по един много далечен и заобиколен път малко по малко да започнат да се приближават до своето собствено пробуждане.“

Дзонгсар разделя духовните тренировки на два типа по този начин. Едната група е набор от духовни тренировки, намиращи се безкрайно далеч от истината, но все пак съдържащи нейната посока, движещи се в нейната посока. Тази група включва всички видове магия, например. Тази група включва всички видове изменени състояния на съзнание. Тук се включват всички видове психологическа, астрална, сънувана и енергийна работа. Тук се включват абсолютно всички ментални конструкти — просветление, свобода, любов, семейство, работа, реалност и прочие. В тази група може да се каже, че се намира и толтекското понятие за тонал, обяснено от Кастанеда в неговите книги. Сами разбирате, че тук визираме безкрайна област на варианти и възможности, представляващи самостоятелни пътеки за постигане на нещо, изследване на милиарди теми и въпроси. Буда е имал такъв тип интерес, така че е работил с хората изключително много на това най-повърхностно и съвсем бегло свързано с дълбоката духовна тренировка ниво. На огромни маси от същества той осъзнато е разказвал за тези пътеки, учел ги е по тях, защото това е бил единственият начин съответната масовка поне с няколко милиметра да се доближи до истината.

Дзонгсар сравнява този процес с грижата на майката за нейното малко детенце. Тя разказва на последното приказки за лека нощ, знаейки отлично, че те са лъжи, но го прави, защото детето има нужда от сън. Майката разказва красива лъжа, за да може детето да получи онова, което истински ще му е необходимо, за да се изгради като човек, а именно здрав сън. То трябва да спи, макар че не иска.

Намирам тази метафора за прекрасна и много величествена. Ние сме точно такива. Ние искаме да ни се разказват приказки от хиляда и една нощ, за да спим в прегръдките на менталните си въжделения и видения. Името на играта винаги е контрол. Нашият ум иска контрол. Над кое точно? Над всичко! Това добре ли ви звучи? Ако някой иска да контролира вас във всеки аспект на съществуването ви, вие добре ли ще се чувствате? Искате ли някой или нещо да ви контролира? Мислете, защото всъщност вие правите същото по отношение на вас самите. Вие искате да се поставите под контрол. Трябва все някога да разберете, че в сърцевината на това ваше желание е и цялата сила на дуалната илюзия. Всичко в социалната игра е войната за повече контрол, повече влияние, повече сигурност, повече способност да се упражнява лична воля върху поведението и мислите на околните. Т.е. пълен контрол над платформата като такава.

За да се лекувате от тази склонност, опитвайте се да си представите какво би било, ако имаше нон-стоп до вас нещо, което ви е поставило под своя пълен контрол и ви управлява във всеки ваш аспект. При това си представете, че всъщност водите страхотен живот. Получавате най-добрата храна, най-красивите хора и предмети, най-многото къщи са

ваши, най-много от всичко. Представете си, че имате съвършен социален живот, но че нон-стоп сте под абсолютен и пълен контрол на нещо, стоящо винаги около вас и диктуващо ви какво и как. Ще се чувствате ли добре?

Тогава защо смятате, че ако вие се опитвате постоянно да заповядвате на духа си какво той трябва да прави, ще се чувствате добре, дори и да успеете някой ден? Дори и някой ден да успеете да поставите духа си под пълен контрол, ще се чувствате ли добре? Ще ви бъде ли хубаво? Гарантирам ви, че тогава психологическото ви страдание ще е съизмеримо с големината на вселената, в която се намираме. Няма да имате секунда свобода. Цялата ви сила ще е резултат от тренировки на несъществени за духа детайли. Вашето изкуство ще е повърхностно и ще е много далеч от целта на пътя. Дао ще е само мираж. Дзен ще е само оазис, намиращ се вечно на хоризонта, но недостижим, колкото и бързо да крачите към него. Може би ще сте окичен с медали, но ще сте подобен на плашилото, накацано от гаргите по средата на нивата, защото последните са разбрали, че то не е живо. Щом не е живо, значи не е опасно.

Кое е живо? Кое дарява живот? Кое одухотворява всяка клетка от нашето тяло и всеки атом, изграждащ вселената? Кое е това? Задавам най-простата гатанка. Буда си е позволявал понякога да бъде директен. Дзонгсар всъщност през цялото време се опитва да убеди публиката си, че все някога трябва да спре да се връзва на приказките, защото може би е време да се събуди.

Докато спиш и сънуваш образи, истории, персони и картини, чувства и емоции, ти си убеден, че то е истината. Обаче се събуждаш и разбираш, че е било само в собствения ти мозък. Цялото преживяване, колкото и да е било подробно, детайлизирано, истинско и пълнокръвно, е било просто ментален конструкт. Било е плод на мозъка и психическата дейност на ума ти. Същото е в будната реалност. Изградили сме свят около себе си, вярвайки с всички сили и средства, че той е абсолютен, вечен, тотален, истински до мозъка на костите. Доказали сме го! Науката го доказва. Да, ама не го доказва. Науката доказва, че светът, колкото и да търсим, не е изграден от нещо солидно. Няма божествена частица-едно. Всяка нова фундаментална частица, която откриваме чрез технологията за проникване в микро-равнищата на платформата, е предпоследна. Всяка година или на всеки десет години, или на всеки петдесет години, когато технологията ни стане още по-мощна и силна, ние откриваме чисто нова божествена частица. Базисната! Онази, от която е изградено всичкото! Не е нужно да сте умен или да сте учен, за да видите, че никога няма да открием такава частица, която никога да не може да бъде раздробена до още по-мънички такива. И тъй до безкрай.

https://www.youtube.com/watch?v=lHtxpsixXlE

Mike Tyson - (Can't Be Touched) - Best Knockouts

На този клип се вижда директно колко прост е процесът на заспиване и как той може да бъде осъществен чрез груба сила. Същото важи и за събуждането

Неймар и смъртта

I do not play football to win the Ballon d'Or. I play football to be happy, because I love it.

Neymar Jr.

Неймар ми е много симпатичен, защото притежава моята физическа структура. Той е около три до четири пъти по-подвижен и експлозивен, но е тъничък човек, както и да го погледнем. Ето защо го харесвам, тъй като проблемите ни са сходни. Надниквам в доклада с контузиите му в последната година (2025) и какво виждам: бедро през март — 4 мача аут; бедро през април — 6 мача аут; бедро през септември — 9 мача аут; менискус през ноември — 1 мач аут; коляно през декември — 10 мача аут. И сега, докато пиша този текст, моя човек получава проблем в прасеца си и докторите казват, че ще е аут за две до три седмици. Как ви звучи това, приятели мои? Готино ли е? Лошата новина е, че световното първенство почти започва, а Неймар ще се наложи да се лекува от травма, след което просто да влезне в игрова форма някъде след груповата фаза. Баш където започва тегавата война! Макар че на световно няма лека част — всичко е на кръвнина. Жалко, много жалко,

тъй като този бразилец е легенда за страната си, а все още е на 34 години, означаващо че по принцип може да направи елитно представяне, особено що се отнася до турнирен формат на състезание. Световното е тежко, но кратко усилие. На 34 години, ако си наред горе-долу физически, можеш да правиш елитно ниво на дейност от началото до края на турнира без проблем. Историята познава много шампиони във всички видове спорт, печелещи точно тук — на 34-35 години, където според мен е разположен най-перфектният баланс между физическа способност на атлета и неговата ментална мрежа от осъзнавания върху играта. Точно тук имаме съвършен срез, защото физиката е дала назад, но умът е дал много напред. Балансът е изключителен, когато си щогоде наред и си на 34-35. Показали са го хора като Майкъл Джордан, Михаел Шумахер, Луис Хамилтън, Меси, Леброн Джеймс и още много-много индивиди. Всички те взимат голяма титла за последен път именно около възраст 35. Този праг е класически и не можеш кой знае колко да го изкривиш. За жалост обаче Неймар ми изглежда потрошен малко по-рано, формата му падна по-раничко и като футболист, така че при него прозорецът е затворен вече. Съжалявам, бразилецо, ти беше от свободните на терена.

Какво общо има това с дух? Според мен има, защото през физическото тяло ние можем да разберем определени закони на духа. Последният, както може би е известно на масовката, не говори. Ето защо основният метод за събиране на информация относно него е чрез наблюдение на пряко свързани или прикачени към него неща. Тялото е едно от нещата, прикачено към духа. Умът също е едно от тях, намиращо се в пряка връзка с него. Те са наблюдаеми елементи, които са лесни за

локализирани, така че ние наблюдаваме тях, за да разберем нещо за него. Ако се събудя и се чувствам свеж, имам ясна мисъл, чисто възприятие, аз съм склонен да си кажа, че духът ми е добре. Ние правим тази връзка по интуитивни причини, дори не толкова по логически. Тъй като духът не е възможно да бъде уловен или хванат, не може да бъде пряко наблюдаван, както пряко наблюдаваме тялото и ума си. Не, че те са ни подчинени на пълните си 100%, защото твърде често желанията на тялото ни побеждават, както и навиците на ума ни принуждават към акт, който не искаме да се случи, ама се случва. Добре, ето пак! Щом не можем да контролираме дори скапаното си тяло на абсолютните 100% и даже сме адски далеч от подобен контрол, тогава с коя наглост и нахалство изобщо смеем да си помислим за 100% контрол над духа? С коя наглост? С кое арогантство? С кой нарцисизъм? Такива сме! Няма да използвам епитети, но сме такива! На кой сме тръгнали да разправяме врели-некипели? Кого убеждаваме и в какво, и защо изобщо?

Защо натъртвам постоянно на тези неща? Защото в мен все още съществува наивността, че нормалният човек в това общество би искал все пак да бъде искрен пред самия себе си, ако не пред някого друг. Задавам естествена и абсолютно логична рамка на едно жестоко в абстрактността си изследване. Редовият гражданин, струва ми се, някак не си дава ясна сметка на какво опасно пътуване се отправя, ако действително е избрал от всички възможни области на човешкия интерес да се спре точно на духа. Последният е енигма през цялата историческа и митологическа база от данни, свързана с хомосапиенс. Ние не знаем много за този топик! Темата наистина е разработена само

в начален стадий! Вземете кое да е структурирано учение и рано или късно ще си дадете сметката, че нищо не е постигнато в значителен смисъл. Нищо съществено, нищо истински работещо за обществото, нищо променящо положението на гражданина. В следващият абзац ще обясня точно какво визирам.

От моята кула на разбиране смятам, че духовното изследване има една единствена централна точка, която е важна, докато всичко останало е абсолютно без никакво значение. И тази централна точка би следвало да е лесно разпознаваема за всеки човек, независимо от пол, възраст, социален статус или ниво на интелект. Централната точка на интерес при духовната тренировка е моментът на смъртта на физическото и умственото ни тяло. Смъртта е единствената значима тема. Останалото са лупинги и забавни щуротии на по кафе с приятели. Събираме се и се забавляваме, в което няма лошо, но не е важно по никакъв начин и никога няма да бъде. Ако изследваме нещо сериозно, ние изследваме това нещо сериозно. Целта ни не е да отидем на дискотека, за да се напием на куче и да чукаме някоя също толкова пияна кучка. Сериозното изследване изисква искрено желание да се потопиш в настроение и нагласа, създаващи в теб необходимото ниво на крайно усилие. Давам пример с хубавата физическа тренировка. Ако се подложите на концентрирана работа с кондиционен треньор за 45 минути, този тип може да ви прекара през такива неща, че в края на тези 45 минути да сте забравили, че можете да говорите и мислите. Сериозно го казвам. Това е пример за изследване на физическото тяло, целящо да се стигне до точката, където по всеки един показател сме навлезнали в нагласа и настроение от друг тип. Духът заслужава

подобни изследвания, защото е прекалено мистериозен елемент, за да бъде набутан лесно в буркан.

Човечеството разполага с оскъдна база от данни за духа. По много други теми сме натрупали енциклопедична информация, довела ни до създаването на променящи дизайна на обществото нови технологии, методи, структури, отрасли и какво ли още не. Обаче това все още не се отнася до духа. Нищо нямаме на тази сцена, което да работи и да променя радикално картината. Лоша новина за нас, защото ние явно сме натоварени с тъпата задача да се борим да измъкнем някаква ценна информация от тази задънена улица.

Адски много хора се възползват от липсата на добра информация и създават безполезни парадигми, безполезни практики и безполезни изследвания, считани за свързани с духовното ниво. Като резултат от това милиони същества на планетата, уж интересуващи се от съответното, прекарват цялото си време в несъществени казуси, несъществени експерименти и натрупването на ирелевантна информация. Проблемът е, че сякаш нямаме с какво друго да работим, ако изобщо искаме да работим по темата! Аз пиша не от позицията на някой, който не прави същото, а точно от позицията на някой, който прави същото и се дразня, че няма друго. Описвам задънеността на улицата, защото по този начин се надявам да успеем да постигнем пробив. Докато говорим за задънеността на улицата като за някаква истинска перспектива, към която човек си заслужава да се стреми с цялото си сърце, дотогава ще сме в нея.

В центъра на по-сериозните духовни изследователи винаги е стояла само и единствено темата за смъртта, т.е. темата за безсмъртието. Представете си следното. Ако вие имахте необходимото, за да оставате съзнателни по време на своята смърт, щяхте ли да искате да сте физически безсмъртни? Нямаше да искате, защото вас ви интересува запазването на осъзнатост в процеса на умиране, а не вечното пребиваване в конкретно физическо тяло. Да, тук лесно можем да се занимаем с метафората за кралицата на Орион, прехвърляща съзнанието си от старо към ново тяло, запазвайки своите спомени и статут на кралица. Не ми харесва изобщо да отварям този тип метафори, защото те са наистина селски и не са важни. Ако има такава кралица, ако тя наистина прехвърля чрез технология своето пълно съзнание и разбиране от старо към ново тяло, запазвайки и статут на кралица, тогава ние вече знаем нещо за важно за нея. Тя е нулев левъл духовен практик. Тя е на самата нула, а може би даже и доста под нулата, тъй като се е забила сама в улица, от която никога няма да излезе. Да, ако тази същност беше на нулата, щеше да е добре, щеше да може да вижда достатъчно в перспектива, за да схване, че е в задънена улица. Кралицата на Орион определено е доста под нулата в духовен план.

Горното беше пример как дори изследване в правилната посока може да бъде изкривено, така че да се превърне в дупка, в безкрайна бездна. Защо? Първо, постижението на кралицата не е нейно, а е постигнато чрез технология, т.е. тя не остава съзнателна в процеса. Процесът е механизиран, така че точно тя да бъде извадена от конкретно тяло, след

което достатъчно бързо да бъде вкарана обратно в друго тяло, така че духът й да не може да избяга. И така тя остава в същата ситуация, със същите спомени, със същата тъпа, репетативна, безполезна и никому ненужна опитност на кралица на някаква още по-тъпа империя. Спокойно мога да заявя, че кралицата на Орион е една тъпа, контролираща, скапана, малоумна, безмозъчна, емоционално лоботомирана, кучка. И като капак на това тя е и духовно неадекватна същност! Адски зле.

Тогава как би следвало да се върви в посоката на смъртта и нейното проучване, но по правилен начин? Ясно е, че безсмъртието на тялото е безполезна тема и не заслужава внимание. Ясно е, че и безсмъртието на ума е безполезна тема и не заслужава внимание. Ние използваме тялото и ума си като референтни точки, просто защото нямаме директна осъзнатост за духа си. Те не са предметът на интерес при духовната тренировка, те са стартовите координати в триизмерния план, от където тръгваме, докато я провеждаме.

Представете си човек, който знае достатъчно за смъртта, за да остава съзнателен по време на нея. Докато тя му се случва, защото е дошло времето за това, такъв човек не би страдал от сън, от тежък унес, от объркване. Той би могъл да навлезне в нея, запазвайки възможността да избере накъде да поеме. Сигурно подобен индивид би оперирал отвъд предопределеното от неговото минало, програминг, зависимости и прочие. Може би дори той би успял да извърши истински акт на свободен.

I was born to be happy, not perfect.

Neymar Jr.

https://www.youtube.com/watch?v=z7mQjjFvqo

Shakira - NEYMAR IS BACK! вя FIFA World Cup 2026 Trailer | ft. Shakira , Neymar jr

Неймар, каквото и да направиш на терена на световното през 2026, ще бъде перфектно. Успех!

DOM TOMATO

In the world of parkour I am known for pushing the limits of what's possible with a human body.

Domtomato

Текстовете ми държат да имат поне нещо минимално общо с истинският дух на боеца, на воина, на човекът, който е решил да умре в битка по време на кръвопролитна война и по никакъв друг начин. Разбран ли съм правилно? Не държа да бъда помнен като майстор по каквото и да е или като способен по каквото и да е, но държа сам за себе си да бъда с дух на убиец и боец, на воин, на същество, крачещо през живота с

невидим меч и броня. Интересува ме интензивната изолация на съществата, решаващи да бъдат екстремни по пътя, което автоматично означава навлизането в пълна самота или така нареченият моуд на оперативна активност: самостоятелност. Не признавам другите пътеки за нищо и не ги намирам за действително сериозни, но често ми е трудно да го изразя достатъчно приемливо за широката масовка от останалите хомосапиенси. Принуден съм да работя с примери, метафори, образи, символи, истории, приказки, легенди, митоси, митологии и дори долнопробни изпростявания, за да може що-годе главният сензор на менталитито на всеки от нас да бъде бегло докоснат в съответния дух. Днес имате късмет, защото в края на този текст ще видите нещо (човек, но и нещо), което ще ви доближи толкова много до моето разбиране за дух, че вероятно никога повече няма да мога да извадя от кладенеца по-хубава, гиздава и богато украсена асоциация за същността на пътя.

Става дума за луд мъж, напълно загубил разума си. Попаднах на него съвършено случайно, когато реших да си припомня моя много древна естетска любов. Естетска, защото никога сам не съм бил практик в това смъртоносно изкуство, но винаги дълбоко съм се възхищавал и уважавал кучетата, решили да се занимават с него. За да правиш такова действие или акт, в максимална степен отговорящ на всяка дефиниция за изкуство, защото последното всъщност е инструмент, чрез който умът би следвало да се приближи до точката на загуба на контрол възможно най-близо без съответната да се случи, е необходимо да си гадно куче, тегаво куче, злобно куче, агресивно куче. Не външно! Външността няма никакво значение. Отвътре трябва да си зъл. Бих

казал и мрачен, черен. Отвътре трябва да си определението за клинична депресия. О, Боже, обичам се, докато пиша тези думи! Ако не си, ти няма да се занимаваш с най-вътрешните кръгове на изкуството, съжалявам. И причината е, че ще си твърде зает да си живееш хубавия живот. Това е единствената причина. Но по някакво странно стечение на обстоятелствата в този свят винаги се намират същества, дето не чувстват нищо интересно в нормалното живеене, в обикновеното живеене, в общоприетото живеене. Те по всяка дефиниция на нещата са в депресия спрямо обществото и неговия ритъм (гений ли съм?), в което по сляпа случайност са попаднали. Те са депресирани до такъв предел, че са готови на абсолютно всичко, за да се измъкнат от чувството, че нещо не е наред със средностатистическото ниво на опериране като човек. Те поемат риск и правят акт, клонящ към непознатото и неопитаното. И тази им вътрешна нагласа към обикновеното, наподобяваща погнуса и абсолютна нетърпимост, ги тласка към екстремност. Последната се възприема от външния наблюдател като лудост, ексцентричност или дори радикализъм във всяка негова форма. Явно вселената има нужда, както от украса, така и от остри ръбове. Защото в този текст ние обсъждаме острите ръбове, тръните, бодливите рози! Тях! Обсъждаме изкуството да си различен от заспалите и програмираните. Обсъждаме готовността да правиш необходимото, за да останеш буден.

В Youtube изписах думата „parkour 2025”, надявайки се да видя най-добрите съвременни артисти на сцената. Но не очаквах, че ще бъде чак толкова интересно. Попаднах на някакъв тип-самоубиец до мозъка на костите му. С ръка на сърцето ви споделям, че този е луд, той е

самоубиец до върхова степен и няма нищо общо с каквато и да било форма на обикновен разум. Ако това момче беше поне минимално обикновено нормално, то просто нямаше да прави това, което прави. Просто нямаше да го прави! Изобщо не искам да коментирам, че себеподобните му се държат в пъти по-средностатистически и нямат никакво желание да опитат откачените му визии за околното пространство и какво може да се извърши в него. Този мъж прикрива отлично собствената си склонност към скокове в смъртта. Току що го написах, както никога не съм го писал до този момент. Скокове в смъртта — ето какво представлява истинското духовно трениране на нашата сетивност. И този път ще ви покажа видео на човек, създаващ перфектната външна метафора или асоциация на процеса. Чрез своя външен акт той символизира именно духовното усилие или копнежа на нашата човешка душа да познае свободата. Ето какво прави той.

Името му е Dom Tomato или Domtomato, не знам. Ще го наричам Доматът, Дом, Томато и всякакви подобни. Разберете нещо. Високото и ниското мнение, самочувствие, както и концепциите за чест, уважение и смисъл, стойност — всичко това е проблем на изкуството. Ние реално и истински се опитваме да претопим кода, програмата. Забележете, че дори концепта за уважение между хората е сам по себе си робска програма. Хитростта на матрицата, държаща психиката в абсолютен блок и капан, се изчерпва с истината, че прекалено много думи и понятия са разработени до такава степен, че ние искрено държим на тях. Захапали сме ги като питбул, стегнал челюстите си около гума и виси на нея. Ако вие подчинявате поведението си на базата на социални понятия, вие като естествена последица от подчинението си

ще ограничите възможната за вас перцептуалност. Може би вие наистина можете да преживеете пълното сливане с околното пространство. Може би дори вие наистина можете да преживеете пълно единение с вселената. Може би дори можете да отидете отвъд. Може би! Но ще ви пречи какво? Пречката не е физическа. Нито е психическа. Пречката е в онова невидимо пособие на духа, дето му служи като инструмент за контакт с физиката и психиката. Мистериозният ток в нас! Животът! И този живот, бидейки мистериозна форма на невидима и нелокална сила, е потънал в концепти, в думи, в кодировка, в програмиране. Пускането е необходима стъпка към онова, към другото, към отвъд. Чрез кое да е изкуство на този свят ние не можем да направим повече от това да създадем символ на вътрешното си усещане за свобода или пък за нещото, което поне се надяваме, че би било различно от нормалния, обикновен живот. Изкуството винаги е поглед към възможното необикновено живеене. То е призвано да тласка към различност, към другост, към странност, към екстремност, към крайност, към авангардност.

Паркур или фрийрън е точно такова занимание за психиката и тялото на човека. Чрез него градската среда се превръща в площадка на възможни предизвикателства от безкраен порядък и летвата, както ще видите, никога не спира да се качва все по-нагоре и по-нагоре. По своето същество паркур е предопределено да бъде инструмент за изява на духа, а не толкова на физиката и ума. Последните са инструментите, за да може душата да реализира скока в смъртта. Докато проучвате най-добрите образци в сферата на творчеството, все повече и повече ще попадате на артехипната ситуация за пропаст или бездна, в която

човекът скача. Ще намерите този наратив на толкова много места, по толкова много различни начини дефинирано, че накрая ще ви стане ясно, че това е стабилен знак за нещо, останал в психиката ни още откакто сме били примати.

Може да се каже, че паркур тренира готовността ни просто да скочим в непознатото. Колкото хора има на света, толкова определения на непознатото ще срещнете, но паркур използва тялото. Вие не знаете дали ще осъществите скока, който сте замислили, докато не се засилите и не скочите истински. Проектирате, тренирате, готвите се, фокусирате се. Но не знаете, докато не скочите. Вие нямате представа дали е възможно да го направите или не.

На клипчето по-долу ще видите как Дом проектира, тренира и се готви, фокусирайки се напълно, за да извърши скок с огромен риск. Ще видите силата на вярата му, че е възможно. До последно в него няма да забележите никакво наблюдаемо съмнение, макар че той ще прояви всяка възможна форма на предпазливост преди да скочи. И въпреки всички калкулации, въпреки цялата логика и разум, той все пак скача с цялото си тяло и сърце. Ще видите това. Ще видите и какво коства.

Изкуството винаги е акт, приближаващ ни максимално до смъртта. Няма друго изкуство. Ако си мислите, че има друго, няма. Излекувайте се от този тип погрешни възгледи, защото иначе никога няма да можете да бъдете по-сериозен творец. Няма лошо в усмивките, шегите, дебилизма, инфантилизма. Светът може да ви смята за всякакъв. За

шут, за клоун, за клошар. Все тая е. Този свят няма значение. Ако сте творец отвътре, ако сте воин, ако сте готови да се биете с дух, за да си докажете, че животът може да бъде необикновен. Тогава имам лоша новини, каквито сте свикнали да четете от мен. Рано или късно (по-добре късно), ще се наложи да скочите като Дом.

This Jump Almost Ended My Career...

https://www.youtube.com/watch?v=6uYXJto-CkY

Този клип е най-великото показно за духовна тренировка, за медитация, за истински духовен прогрес, което някога съм виждал или поне от доста време насам! Блъскано е с перфектни сравнения, блъскано е със сериозно съдържание, отнасящо се до хора, рискуващи по най-искрения начин нормалния си живот, за да правят и да упражняват нещото, което им го отнема. Те нямат нормален живот. Те са луди в чистия смисъл на определението. Обичам ги.

Онзи с меча

Да не се надпреварваш за първото място носи някакъв душевен мир. И това е ценно.

Джеймс С. А. Кори, из ***„Милостта на боговете“***

На работа съм и имам прекрасната възможност да попиша отново, защото този акт ме прави необяснимо доволен от мен самия, а то е рядкост като отчетливо състояние на съзнанието ми. Не е някаква велика тайна, че оперирам предимно в нинджа-моуд (ninja mode), представляващ ум на сянка-убиец. Пауза! Първо, трябва ли да полагам неимоверното усилие да анализирам и разкодирам всяка елементарна метафора, аналогия или сравнение, използвано от ума ми, за да сведа до вниманието на читателя дадена вътрешна информация? Имам молба към читателя. Моля го, искрено го моля, да запомни добре едно нещо за всеки текст, за всеки филм, за всеки сериал, за всяка песен, за всяко стихотворение, за всеки негов разговор с човек, за всичко в този живот. **Всичко е само символ и нищо не е буквално.** Ние, хомосапиенс, забравяме, че е така, защото постоянно се потапяме в действия. Те ни приспиват и ние, за да ни е по-лесно, оставяме интерпретационната си система да работи на автоматичен режим, а този режим приема всичко тотално буквално и тотално лично. Аз правя тази грешка, ти правиш тази грешка, тя прави тази грешка, всички правят тази грешка през цялото хронос-сетиво в нас. Не е срамно, няма и значение за вселената. Но все пак, когато говорим за духовно трениране, то, бидейки съвършено безполезно в социален план, може тук-таме да бъде поне един естетически орнамент на мозъка ни. Никой няма да го оцени, нито пък ще го забележи, но на нас ще ни донесе **вътрешна широта и пространство**. Този ефект не е никак за подценяване, имайки предвид бруталната преса на обществото и всичките му биологични форми на живот, закачени безнадеждно към съответното. В този смисъл умението да виждаш повече от най-повърхностния слой се явява форма на мъдрост, за каквато сме чели в книгата на Лао Дзъ или пък в „Библия“-та, или пък в случаен брой на списание „Cosmopolitan”, тъй като

мъдростта може да бъде открита и в купчина кравешки лайна. Можете да чуете най-важното за деня, дори и от последния глупак на улицата, събиращ боклуци от кофата, за да оцелее. Нещо повече: **често е достатъчно само да наблюдавате прозаичното, докато то се случва, за да схванете изключителното**. Бас държа, че в момента Spellbinder кима одобрително. Даже смятам, че си мисли: „Ето, Lexas, това искам от теб. Толкова ли е трудно?“

Не, не е трудно. И тук ще споделя история от преди около двадесет години. Тогава бях на улицата с един човек, който по онова време ме харесваше в душевен план и бяхме приятели. Кефехме се на присъствието си, но не си представяйте нищо романтично. Иска ми се да ви споделя, че съм хомосексуален и така нататък, за да ви е по-интересно, но не съм. В сексуално отношение съм скучен, консервативен и предвидим. Слава Богу, че в този живот ми се размина цялото фиаско с връзките, защото крехкият ми физически и психологически организъм нямаше да понесе цената. Но тук е редно да спомена нещо. Изисква се безбожна война, за да създадеш в себе си нужните качества, така че да оцелееш извън връзка. Просто човешките същества сме по такъв начин изградени, че всяка наша система от жлези, всяка наша психическа конфигурация от мисли, всяка емоция, всяко чувство, всеки жест, всеки акт, абсолютно цялата ни организирана дейност е подчинена на задачата да бъдем във връзка с друго същество. Опитайте се поне за миг да си дадете сметка за това в пълнота, а не просто да го считате като подразбиращо се от самосебе си. Направете поне за една минута необходимото усилие, за да си представите, че **може би този живот може да се живее и по друг начин**. Не ви се вярва, нали? И ще сте прави,

защото Бог е сторил повече от достатъчно, за да превърне предложеното в предходното изречение в мисия невъзможна. Том Круз, ти виждаш ли себе си извън партньорски взаимоотношения, сциентоложки майсторе? Обаче бях тръгнал да споделям история от моя път, но преди около двадесет години. Бях на улицата и момчето до мен издекламира думите: „Трябва да поръчаме такси.“ Без да се замисля за възможния ефект от идеята си просто отвърнах: „Наистина ли трябва да поръчваме такси? Това е толкова трудно!“ И момчето ме сряза: „Ти си труден!“ Помня, че тогава за пръв път в тази си инкарнация на класически шут от Таро, клоун, глупак, но и чудовище по симпатичен начин, си позволих **да осъзная сам пред себе си възможността, че съм труден**. Притесних се от шанса момчето да е право, смутих се, сви ми се сърчицето и, честно казано, направо се изплаших от себе си. Кой да е труден? Аз ли? Чакай малко, аз съм най-лесното, симпатично и готино същество във вселената! Не е възможно да съм труден! — бях се насрал от ужас пред опцията да се окаже, че **изобщо не съм онова, за което дотогава се бях възприемал** като библейска аксиома, продиктувана лично от Христос!

Труден съм и то много. Нужни ми бяха двадесет години, за да го видя кристално чисто и ясно. Като резултат вече не виня хората, каквото и да предприемат по отношение на моя милост. Сериозно, как да ги виня и за какво точно при положение, че съзнавам с какво извращение на майката природа си имат работа? **Това може и да звучи негативно, но всъщност е позитивно**, защото ми носи мир и покой. Ще дам пример, но ще бъда внимателен. Има едно момче в българското youtube общество, развиващо от няколко години насам подкаст „Автентичност“. С него нямаме много общо по дух, защото аз наистина съм убиец и наистина

съм изрод, и наистина съм жесток, и наистина съм сит, т.е. в душата ми има оригинален страх, а не рестимулиран страх. Моят страх и ужас е изначален, непровокиран, не е продукт на случка. **Родих се от страха и ужаса на самата вселената, когато се е видяла през очите на живо същество, изградено от клетките ѝ.** Докато при момчето имаме конкретна случка довела до неговия път към тъмната страна. Разликата е съществена, тъй като, когато случка е провокирала страх, това е лечимо и може да се коригира. Но ако си роден от самият страх като такъв, ти нямаш никаква случка или друг, когото да държиш реалистично отговорен за състоянието ти. Освен, че си се родил по този начин, нищо по-добро не можеш да споделиш на кушетката пред заинтересованите лица. **Оригиналните ситове са по този начин.** Припомнете си Йода, който се взира в младия Анакин и забелязва, че е по-добре момчето да не бъде обучавано, защото в душата му има твърде много страх. „Междузвездни войни“ е само аналогия и то далечна на реалността, но вярното тук е, че някои от нас се раждат с вече дълбоко вкоренен страх. Какво става после във филма обаче? Анакин все пак бива обучен, макар че не бива. И това също е факт от живота. **Вселената сякаш изобщо не се интересува дали нещо ще доведе до добро или зло.** Тя въоръжава всички и ги пуска на бойното поле. По-късно Дарт Вейдър практически се оказва отговорен за огромно количество отнети животи. Дали всичкото зло не можеше да бъде спестено, ако младото момче просто не беше обучено от Куай? Класическият въпрос какво би станало, ако Хитлер беше приет да следва във Виенската академия за изящни изкуства. Той е кандидатствал два пъти и талантът му е бил определен като недостатъчен. Ако талантът му беше определен като достатъчен, за да се занимава с изящни изкуства, дали съдбата на младият мъж нямаше да поеме в съвсем друга посока?

Вселената обучава всички и въоръжава всички, защото от нейна гледна точка всички са еднакви. И това е достатъчно ясно, дори когато сме просто човешки същества и виждаме нещата фрагментирано. Проследете по-внимателно всяка политическа система, всяка проведена война, всяко действие на велик лидер и ще осъзнаете, че този тип решения никога не минават без огромен брой изгубени животи от всички страни. Тук нямаме за цел сега да пресмятаме с калкулатор точно колко хора е погубил един режим срещу друг режим. В това има прекалено много цинизъм и субективни положения. Изключително трудно е да се претеглят всички фактори, а на везната стои и въпросът **кое е по-добре: да си жив мъртъв или да умреш в името на живота?** Не забравяйте, че специалитет на много режими на управление е да поддържат населението в състояние на будна кома. Никога не подценявайте това, защото то е основен фактор в много общества и социални системи, дори и до ден днешен. Говоря за сега, за този свят, където се намираме, докато си пием кафето и гледаме мачлета по телевизора. **Защо смятаме, че това не е сън?** Понякога разглеждам състоянието на дивите племена и ми се струва, че там човешките същества знаят повече за живота, за силата в тях и за духа, отколкото ние някога ще научим. Защото ние сме изградили толкова прекрасно психологическо състояние, в което има толкова безкрайно много опции да прекараш времето, че то спокойно може да се определи като вечен сън. Безсмъртието също е вечен сън. То не може да е будност, защото целта му е да блокира пътя на духа през материята, оковавайки го в нея завинаги. При безсмъртието балансът между душа и тяло е нарушен в полза на тялото. За да имаме душа в развитие, тя трябва да е в смъртно тяло по подобие на постоянната необходимост да си лягаме, за

да спим. По този начин чрез тази малка пауза ние се променяме, макар и незабележимо, освежаваме се, изпълваме се с нови сили. Смъртта е съвършено същото, но в много по-дълбок план и е най-доброто, което може да ни се случи, когато е дошло времето за нея. И тук добавете още по-тегавият факт, че за развитието на душата най-доброто нещо е тя да забравя всичко и всеки път да почва от нула.

Трябва вече да вървя към край на текста си, така че ще премина към разкриване на символиката. Пишем, защото се забавляваме — това е то. Ние не пишем, защото някога ще стигнем до последен текст, където ще открием най-дълбоката истина на света. Моят наклон и предпочитание е такова, че всичко изглежда и звучи прекалено сериозно или пък тежко. Трудно! Но то е писано през **перспективата, че наистина няма значение**. Вселената обучава всички, въоръжава всички, дава атомни бомби на всички с лекота. Помните ли това? И помните ли, че **няма истински добри в тази игра**? Ако го осъзнаете, вие ще видите, че нищо няма чак такова значение повече. Вие не сте добрите. Не сте готините момичета и момчета, за които толкова искрено вярвате, че сте. Знам, че няма да ми повярвате, но някой ден ще осъзнаете колко сте жестоки, колко сте зли, колко чудовищно безмилостни сте. И тогава, приятели, ще бъде щастлив ден, защото ще сте по-близо до реализма във вселената. Колко дълго ще ви се наложи да си играете на мили и добри ли? Нямам представа. Все някога животът ще почне да ви рита, както подобава, колкото и да сте привилигировани. И, съвсем между другото, **това е добра новина, въпреки че звучи като лоша**. Огромен брой хора така са се забили в позитивни положения и сладки сценарии, че душата им е на нивото на плюшено мече. Някак си съм сигурен, че усещате, че

това не е добре, нали? Плюшените мечета не са подходящата форма за игра в нашата вселена, освен ако не искате да видите от какво са направени отвътре. Точно сега правим духовна тренировка. Всички виждаме с вътрешното си око едно голямо плюшено мече-играчка, което черна нинджа-убиец разпорва със своят Ninjatō (https://en.wikipedia.org/wiki/Ninjat%C5%8D). Мигом във всички посоки се разхвърчават парчета пух и памук, докато нинджата-убиец с прецизни движения на хирург безмилостно разчленява мечето. Лявата му лапичка отлита към стената на доджо-то, където се развива действието, дясната му лапичка се търкулва по пода. Едното краче игриво удря нинджа-убиеца по черната му маска и той се усмихва под нея, считайки, че подобен сляп развой на събитията е знак за късмет и подкрепа от боговете. Дясното пък остава прикрепено към меченцето, задържайки се само на няколко нишки конец, сякаш за да докаже, че дори и перфектните професионални нинджа-убийци могат да грешат.

Целият текст се събира в следните думи. Не бъдете плюшено мече. **Бъдете онзи с меча!**

https://www.youtube.com/watch?v=L_VEdraOwUE

When I was young I was the nicest guy I knew. I thought I was the chosen one. But time went by and I found out a thing or two. My shine wore off as time wore on. I thought that I was living out the perfect life. But in the lonely hours when the truth begins to bite. I thought about the times when I turned my back & stalled. I ain't no nice guy after all.

When I was young I was the only game in town. I thought I had it down for sure. But time went by and I was lost in what I found. The reasons blurred, the way unsure. I thought that I was living life the only way. But as I saw that life was more than day to day. I turned around, I read the writing on the wall. I ain't no nice guy after all.

In all the years you spend between your birth and death. You find there's lots of times you should have saved your breath. It comes as quite a shock when that trip leads to fall. I ain't no nice guy after all.

Motörhead - **I Ain't No Nice Guy**

Кралицата на Орион

Как спа, Мату? — попита Пер.

Имах сънища, Учителю... — отговори чиракът.

Сънища за?... — подпита Старейшината.

Мату леко се усмихна.

Имах сънища за Кралицата на рептилиите, Учителю... — отговори той — Или... поне мисля, че бе Тя, Учителю. Беше отвратителна... ужасяваща. Имаше люспи и змийски зъби... и беше зелена. Много зелена. И бе висока, Учителю, много, много висока. Може би 3,5 или 4,5 метра. И

искаше да ме изяде, сър. Бях уплашен... това ме събуди! Не успях да дремна много след този сън.

Робърт Морнинг Скай, из „Произход и история на империите Орион и Сириус“

Малко завиждам на Мату, защото аз определено спах без такива сънища и сега съм в депресия. Защо не ми се случва да сънувам Кралицата на Орион и на мен, както се случва на Мату, защо? По-лош ли съм от Мату? По-малко свещен може би? По-нетрениран вероятно? По-непросветлен или пък по-непосветен от тайно братство на духовни сили? Напълно логично! Все тая каква е причина, сестри мои, защото вчера си направих допаминова бомба за мозъка, както аз си знам и имаше момент близък до смъртта. Менталната активност бе замряла напълно и просто съществувах подобно на зелена фея, т.е. фикус. Имайте предвид нещо обаче! Държа да подчертая, че моята допаминова бомба не се постига чрез алкохол (мой враг!) или наркотични вещества (мой враг!). Постигам я чрез голи жени. Съдете ме за това, колкото пожелаете, все ми е едно. Даже понякога са облечени като се замисля. Но от къде тръгва тази практика? Именно от Орион или поне текстът днес ще застъпи съответната теза. Ще дам всичко от себе си да бъда обективен, да бъда наблюдател, да не агресирам, да не се правя на забавен, интересен, оригинален, задълбочен или духовен. Защото след това ми се налага чета втори и трети път текста, да се самобичувам защо съм писал, каквото съм писа, след което се натъжавам, почвам да плача, взимам един кожен колан и... Падам на колене пред икона на Исус Христос. Сълзите текат от очите ми. И се чува силен плясък: Прас!

После втори. Прас! Трети. Прас! След пет минути от тази изключително духовна процедура ми е малко по-добре. Вадички кръв текат от нашареното ми гръбче, а болката сякаш пречиства грешната ми душа. Не искам да се стига до там при писането на текста за Кралицата на Орион, макар че и това би й харесало страшно много, защото и тази практика произлиза пак от Нейната империя! До известна степен в културологичен план днешното общество на нашата планета се развива по модела на централната планета от тази Велика имперска сила, колонизираща и облагородяваща планети из цялата Вселена, каквато я познаваме днес, сестри мои! Вие, жените, сте генетични продължения точно на Кралицата и би трябвало по един скрит начин да я подкрепяве, въпреки че външно по мой съвет по-добре не ръкопляскайте открито, когато Тя се появи. Защото Тя идва скоро, момичета. Ето, напишках се от радост, докато си го мисля... Толкова се вълнувам!

Обещах да съм сериозен, по дяволите. Вижте, няма много за казване относно пергаментите из българското пространство, където се споменава за гигантска жена, защото да си висока 4,5 метра е равно на 450 сантиметра, а това пък е горе-долу, колкото горната част на конструкцията на баскетболен кош. Не говоря за ринга, коша, а за най-високата част на цялата конструкция! Демек, Кралицата на Орион би следвало да може да докосне с темето си най-най-отдалечената точка от самото табло, намираща се в пряк контакт с въздуха, стигащ почти небето! Удивителна дама и то зелена. Веднага вътре в главата ми си спомням за израза „зелената дама“ или „зелената фея“, което е друга аналогия в областта на психеделиците. Отново омразна за мен тема,

защото ми е писнало да слушам свидетелствата на хора под действие на психеделици, откриващи ми сякаш тайната на Бог за същността на вселената. Хора, взели сте тежък допинг, скочили сте с двадесет сантиметра над нормалното организма си в неговото естествено състояние и ми говорите за истината. Вие нормални ли сте? Хайде, да станем малко по-нормални по отношение на нашия дух и естествени физически, психически и ментални възможности, а? Писна ми да чета за тия неща. Писнало ми е от години, разбирате ли? Спенс е бил прав в песента си „Писна ми“, макар че той се фокусира върху друг социално тъп аспект на нашето общество, докато при мен водещата тропа е духовната, както знаете.

Но от Кралицата на Орион не ми е писнало! Не, не и не! Не може да ми писне Кралицата, Кралици мои! Знам, че сте там! Знам, че четете тези редове в захлас и се чудите какво ли може да е следващото изречение на този луд човек, правещ си допаминова бомба с естествени съставки за душата! Хе-хе-хе. Кълна се, че имам добри неща за вас днес, сестри. Този текст е за вас! Аз съм в 100%-овата си свръх-феминистрична версия тук и сега, защото виждам всеки ден как мъже от всички нива на днешното хомосапиенс племе в глобален план са се превърнали просто в роби на дамската сила. Текстът ми ще завърши с песен на Еня, защото тези дни я слушам нон-стоп на рипийт, където и да съм, където и да ходя, каквото и да правя. Имам ли време, сядам и пускам клипа, гледам Еня, гледам момичетата с музикалните инструменти, скупчени около нея, свирещи на най-невероятни инструменти, а аз физиологично настръхвам в благоговение. Става дума, че чувствам изключително възхищение към този клип, намирам го за проява на

феминистична сила от най-чист вид, женска мощ, женската енергия от него блика на талази като вулканична дейност. Еня ръководи атмосферата с такъв финес, с такава лекота, с такава обраност и грация. О, аз съм фен! Аз обичам Еня и съм влюбен в нея, но не по онзи романтичен, тръпнещ, желаещ начин. Аз съм просто почитател. Тя излъчва нещо магическо и жреческо! Тя е женски духовен водач! Еня е Богиня, тя е Кралицата на Орион в този клип! Убеден съм, че можем да ползваме видеото като истинската основа на езотеричното си разсъждение днес, тъй като повечето есета по темата се фокусират върху вътрешната страна на рептилианската кралска власт, а тя, съгласен съм, е действително ужасяваща. Обаче ние в нашата наративна патаклама ще свием (свивам, свивам!) встрани от ужаса и страха на възможното ментално потапяне във вътрешните аспекти на този символ, защото то е символ за нас, нека не го забравяме. Забележете как във видеото всичко нашепва за божественост и висок ред красота, където не откриваме и помен от сексуалност в авангарден план, т.е. изнесена напред по агресивен начин. Авангард означава да бъдеш на първа линия, да си агресивно разположен, да си първата точка на контакт — това е авангард. Когато ползвате думата за менталност, вие бихте я употребили, когато се опитвате да предадете смисъла, че определена идея е крайна, екстремна, достигаща до ръба на поносимостта на нормалната логика. Авангарда е линията, след която веднага се простира абстракта. Но сега няма да пишем за това, защото трябва да останем тук и да изречем още няколко истини за Кралицата на Орион.

В началото на този текст ви споделих цитат от книгата на Робърт Морнинг Скай, „Произход и история на империите Орион и Сириус“, достигнала до нас чрез любезното и професионално съдействие на издателство „Паралелна Реалност“. Не се опитвайте да си я поръчате от техния оригинален сайт, защото е изчерпана. Книгата е с твърди корици, форматът е почти А4, т.е. нетрадиционен е. Изданието е секси! Разбирате ли ме? Това е секси книга! Определено ме възбужда някак си на ментално ниво, тъй като е изработена с огромен вкус и си личи, че е вложено в нея. Вложено е в нея! Не е просто ксерокопирана. Правена е! Искана е! Чакана е! Родена е! Да, да, да, да, каквото и да ви минава през красивите глави в този миг, правилно е! Защото такъв тип книги, каквото и да пише вътре в тях, то няма толкова значение, колкото има стойност огромното желание при изработката на всеки техен елемент. Ето кое прави от книгата изкуство! Нали в моите текстове ви уча кое е най-вътрешното и авангардно изкуство? Уча ви, за да го схванете най-накрая. Мразя да съм учител. Не вярвам в учителстването. Но тук просто си споделяме, че реалното изкуство не е полезното, не е практичното, не е логично издържаното, а точно обратното. Книгата е можело да бъде с меки корици, можело е да не се търси художник (Панайот Панайотов), за да нарисува сириусианският Крал и орионската Кралица, можело е да се пести от всеки елемент! Схващате ли? Можело е издателят да си стисне дупенцето, колкото е възможно повече, така че книжлето да е жалко, мъничко и незначително. Той обаче е избрал абсолютно всеки елемент да е голям, мислен допълнително, украсен допълнително, да вложи допълнително стойност, допълнително съдържание, допълнително метафори, аналогии, сравнения, още топици, още тропи, още меми, още теми, още казуси, още взаимовръзки, още мисъл, още мисъл, още мисъл, още дух,

още ДУХ! ТОВА Е ШИБАНО ИЗКУСТВО! Защото накрая може и да не е спечелил финансово, ако се замислим сериозно по въпроса, сестри. Има шанс от тази книга да не е спечелено нищо, да е на загуба или пък печалбата да е смешна. Изкуство НЕ СЕ прави за ПАРИ. По дефиниция. По абсолютно определение. И бих посмял да стигна до там, че най-близкото нещо, което имаме до нивото на изкуство в книгоиздаването в България и особено що се отнася до духовния план, са именно книгите на издателство „Паралелна реалност“. Почти всяко тяхно издание е видимо необикновено. Видимо различно и не особено практично. Продукт е, но е прекален продукт, авангарден със символика е, клоняща към абстрактност. Такъв тип творения никога няма да се изплатят адекватно спрямо положеното за тях усилие. Там е ключът, за да схванете. Положеното усилие е било голямо, докато възвръщаемостта е била по-скоро малка. Обикновено истинските творци почти не се интересуват от възвръщаемостта и нейната адекватност, защото твърде силно копнеят да създадат нещо забележително. Последното не може да се случи, ако стоиш нон-стоп с калкулаторчето в ръчичка и смяташ колко точно излиза всеки елемент, какъвто ти искаш да бъде. Творецът иска всичко да е дълбоко, всичко да е голямо, всичко да е широко, всичко да е супер естетско, да е красиво, да е вкусно за сетивата. Да бъде най-перфектният символ за сферата на интерес на дадения творец!

Цитатът от началото на моя текст, бях тръгнал да ви откривам, е нещо, което вие със сигурност пропускате да смелите. Вие не ползвате ума си, сестри. Вие четете, след което забравяте моментално. И така не се разбираме. Полагам огромни, несъразмерни усилия, за да успея да

придам адекватност на вашето виждане, защото не сте тренирани. Вие прочетохте цитата и съм убеден на 100%, че решихте, че Кралицата на Орион е зелена, висока е 4.5 метра, има големи зъби и страшни зъби, и яде живи същества от типа на хората! Ха-ха-ха! Добре бе, мили мои, вие нормални ли сте? Спрете за момент и ми кажете, че не сте си го представили точно така! Закълнете се! Разбира се, че съм прав. И затова понякога губя контрол и пиша малко по-така, по-... силово. Кралицата на Орион не е зелена, не е висока 4.5 метра, не е със страшни зъби, не яде хора. Тя е най-красивата Жена във Вселената, която някога сте виждали. Тя е най-елегантната. Тя е най-аристократичната ЖЕНА в ЦЯЛАТ ВСЕЛЕНА, КОЯТО НЯКОГА СЕ Е РАЖДАЛА! Схващате ли? Очите й са толкова хипнотично перфектни и красиви, и светли, че когато я погледнеш, ти се влюбваш в нея завинаги. Нейната СИЛА на ЖЕНА е така потресаващо завладяваща, че ТЯ може да контролира атмосферата не просто в помещението, в което се намира, колкото и голямо да е то, но ТЯ контролира и цялата сграда, където е, цялата планета, цялата галактика, а дори и по-голямата част от Вселената. Кралицата на Орион е с нормални размери, перфектни размери. Всеки мъж би паднал на колене пред нея, за да се моли да й робува. И ще живее и ще умре абсолютно щастлив, че й е служил до последна капка кръв! ГАРАНТИРАМ ВИ, ЧЕ Е ТАКА.

Тъй. Научихте ли нещо? Запомнете едно. Поне едно, а аз съм казал сто добри неща като бройката на добрите ми неща расте постоянно, но дори и това едно е хубаво. Запомнете, че цитатът горе открито ви дава информация, че става дума за сън на Мату. Мату сънува! Какво е сън? Сън е състояние, при което вашето будно ниво се потапя — обикновено

по напълно неконтролиран начин — дълбоко в собственото си най-вътрешно пространство, където плуват символи, метафори, приказки, вълшебни елементи, всякакви архетипи, там е и колективното несъзнавано на нашият вид. И смея да предположа, че там е колективното несъзнавано изобщо на ума на всички същества в цялата Вселена! Смея да го предположа, без да съм го доказал или да съм сигурен! Предполагам! И мисля, че съм прав. Но все пак, защото вие не можете да четете между редовете, ще трябва да обяснявам внимателно. Така! Мату е сънувал! Бил е по сляп шанс в най-вътрешното ниво на метафоричност на собствения си ум, където е в пряка връзка с огромни и древни архетипни символи. Там има дракони. Там има огромни планини от съкровища. Там има вълшебни същества! Там има магия! Там има и КРАЛИЦАТА НА ОРИОН, БЕЙБИ! Да, там я има и нея. Тя е там! Но не Тя, а символът, нейната символика, нейната ритуалистика, нейната културологична рамка, нейното вътрешно послание към съществата във вселената, това нейно Тя е там — в най-вътрешното ниво на ума изобщо! Това ТЯ, което пак е Тя, е там! Но то е образът! То е просто рисунка, то е картина, то е приказка! То е легенда, митос, митология. То е една изключително прецизна аналогия. Защо! Защо?

Веднага обяснявам, за да можете след това да си обяснявате сами всичко. Всеки елемент от съня на Мату съдържа кодирана истина. Ръстът, например, съдържа кодираната истина, че Кралицата на Орион е на най-високия връх на пирамидалната структура в йерархията на лидерите в космоса. Тя е центърът на действителната власт в космоса. Затова в съня на Мату се появява рептилианска Кралица с ръст от 4,5 метра! В реалността тази жена не е по-висока от нормалното за нейната

раса. Не е по-висока от нормалното! Но в реалността!!! Ок? Така. Друг елемент е нейната рептилианска кожа, зелена и люспеста. Това също е символ. Тази жена не е с такава кожа, не е зелена, няма люспи, тя не е рептил, нито е дракон, нито е нищо такова! Тя е с прекрасна кожа, каквато има всяка жена на тази планета, на която в момента сме. Кралицата на Орион е представена в съня на Мату като рептил, защото в нашия мозък, сестри, има рептилска част, тя така се нарича, защото е най-древната част на мозъка по принцип. И влечугите на нашата планета реално оперират чрез точно тази част. Но са направени брилянтни открития и наблюдения върху нашия мозък. И се знае, че рептилската част на мозъка ни е изключително активна, когато става дума точно за политическата игра, за света на бизнеса, за света на лидерите по принцип. Т.е. тъй като тази жена, Кралицата на Орион, действително е на върха на пирамидата на властта не просто за нейната планета, а за огромната част от космоса, тя действително оперира почти на 100% от нивото на своя рептилски сектор в нейния мозък! И ТОВА! Е! ПРЕДСТАВЕНО! МЕТАФОРИЧНО! В СЪНЯ! НА МАТУ!

Имаме ли малко повече яснота в момента? Вече почва ли да ви щрака мозъка поне за някои работи? Горещо се надявам, че отговорът е положителен, защото полагам нечовешки опити да приземя розовите ви сънища и да ги поставя в необходимата рационална парадигма, за да имате поне минимален шанс да развиете някаква степен на дух. Изкуството, винаги съм го казвал, е най-опасната игра! Защото човек постоянно е на първа линия, постоянно е в авангарда. В изкуството вие през цялото време работите на ръба на логиката, аха-аха да залитнете към чистата лудост. Единственото лекарство е да не спирате да си

повтаряте, че всичко е само игра на символи. Работите с този език, защото трябва да комуникирате с вътрешното си пространство някак. Вашият дух съдържа части до такава степен отдалечени от будната ви част, че пътуването до тях ВИНАГИ е СТРАШНО! Моля ви, давайте си сметка за всичко това. Не правете грешката да приемате лично или буквално, каквото и да е, където и да е. Винаги става дума за символен език, за персона, за измислена и ментално представена идея. Кралицата на Орион е точно такава идея и тя е натоварена с много мощ, поради което и генерира огромен интерес, така че всеки спокойно може да се напие до козирката, ползвайки само чистата проба на съответната и нищо повече. Духът обаче изисква абсолютно трезв подход. Не ни трябва друго освен трезвост, граничеща със скука, ако действително желаем да се спуснем до дъното на кладенеца на нашата собствена душа. Успех!

https://www.youtube.com/watch?v=OWFc5mkABNo

Мату стоеше тихо... не знаеше какво да каже.

Кралица на хора рептилии и Крал на вълчи хора? Това е история за деца., помисли си Мату. Как може да е истина?

Робърт Морнинг Скай, из „Произход и История на империите Орион и Сириус

Родман

Без място под слънцето

https://www.youtube.com/watch?v=cNzH19D6s_I

***Billie Eilish** — What Was I Made For (Live)*

Понякога дори аз се впечатлявам. Днес трябваше да ходя на медицинско изследване, организирано от фирмата, където просто се дава кръв и урина — супер бързо се минава. По пътя до там и по обратния път слушах през цялото време моята богиня, моята кралица, моята принцеса, моята любов в този живот, изключителната, невероятната, богоподобната, перфектната, съвършеницата, Billie Eilish! Не искам да чувам и една микро секунда на хейт за нея, дори и на шега. Тя е специална, както и да я погледнеш. Ние само трябва да й се възхищаваме и да признаваме нейното автентично величие. И знаете ли кое е допълнително странното в случая? Не харесвам този стил музика! Аз обичам дива чалга, но също така и див рок енд рол. Адски често си пускам песните на Motorhead, Iron Maiden. Billie има стил, намиращ се безкрайно далеч от вътрешната ми нагласа, но запее ли тя, аз млъквам, спирам да мисля за този свят и се потапям. Мълча и слушам. Невероятна дама! Кралица на душата ми е тя — изключително уважение ми вдъхва. Респект — ние, гангстерите, зверовете, диваците, приматите, лудите, убийците, чудовищата, изродите, фанатиците, радикалите, пънкарите, скейтърите, паркуристите, както и всеки, който

е извън системен по дух, го наричаме респект. Billie има моя респект завинаги.

Имам любима песен от Billie Eilish и не, не е „Bury a friend”! Споменатата е отлична, високо ценена е и впечатляваща е, но друга е тази, отнела душата ми за вечни времена, превръщайки ме в тотален почитател на цялото същество на певицата и артист Billie Eilish. И песента е... **WHAT WAS I MADE FOR!!!** Точно така, коя друга да ми е любима, ако не тази???!!! Затова съм ви я цъкнал като звуков фон на настоящия текст, тъй като е много подходяща за звуков фон на човека, когото искам днес да споменем с огромна почит към него от моя страна, с любов от моя страна, с разбиране от моя страна. Той е Родман. Баскетболистът, мхм. Има ли изненадани? Ако има, ще се наложи моите слуги-убийци да прекратят мъките им, защото ние не харесваме недосетливите, бавните и повърхностните. Нямаме нужда от ДНК-то им. (дано разбирате хумора ми, защото се шегувам — аз съм най-толерантният човек на този свят)

Хора, дори аз мога да се впечатлявам. И то не само от красиви жени, не. По-дълбок съм от това! Аз не съм просто локва, аз съм езеро. Аз съм море. Аз съм космос! Когато се прибирах вкъщи, вече бях изпълнен с мисли от типа на: „Spellbinder ще бъде възхитен от мен този път! Имам страхотна идея за текст! Ще почета Родман върху звуците от песента на Billie Eilish “What Was I Made For”! И всичко това ще бъде облечено и представено в термините на духовното, изкуството, медитацията и просветлението! Spellbinder ще ме обича отново! Сигурен съм!“ Да, горе-долу тези мисли ми минаха, приятели! Ха-ха-ха-ха, смея се с глас в момента! Луд ли съм или да? Да! Нали?

И, хора, сядам си на дивана, влизам в нета, пиша, че искам живото изпълнение на песента, нетърпеливо цъкам на него и наблюдавам. В този миг сякаш куршум влезна в мозъка ми, взриви невронната мрежа на милиарди късове, докато ударната вълна премина през задната част на черепа, отваряйки дупка там, така че цялата пихтиеста слуз, наподобяваща консистенцията на гъста боза, както се правеше едно време, да има откъде да излезе в стила на изригващ вулкан! Бях поразен от синхронизма и неговата мистерия, величия мои! Бях ударен от мълнията на Зевс! Какво видях ли? Видях Billie Eilish в екип на Чикаго Булс с надпис „Джордан 23“ на гърба! Челюстта ми падна и стоях така, докато тя пееше. Аз нали ще се опитам да напиша нещо за Родман? Еми, Родман е боготворял Джордан, докато са играли заедно в този отбор на Чикаго Булс! Те не са си говорили, не са били един тип характери, не са прекарвали време заедно. Но Родман е имал високо мнение за баскетболистът Джордан. Какво по-подходящо звуково оформление за текст, имащ за цел да уважи иконата на борбата за първа топка? Прави сте. Няма по-подходящо, няма. Никога не е имало. Това се нарича синхроничност. Не е важно, не е нещо специално, не е магия, но е част от изкуството. Има го.

https://www.youtube.com/shorts/2sGl2L7Rg6Q

Читатели, извинявам се, но днес е така. За да ви покажа, каквото искам да ви покажа за Родман, трябва да ви направя свидетели (ако изобщо ви пука) на един единствен миг между него и Джордан, показващ

абсолютно всичко между тях. Дал съм ви линк към много кратко клипче, където в третото или четвъртото ситуационно избрано откъсче се вижда как Родман и Джордан хващат избита от ринга топка абсолютно едновременно и то със страхотна сила и от двете тела. Никой не пуска! И само след секунда Джордан с две ръце пуска топката, пръстите му са широко разперени, отворени длани, изразявайки абсолютен РЕСПЕКТ към личността, функцията, силата и всичко, което Родман представлява на терена, важността му за Чикаго Булс, мястото му там! В този миг пък Родман след като е получил този велик жест от страна на Майкъл, съответно, предава топката във владение на номер 23, който е натоварен с властта да води атаката на отбора. Велико! Няма друг такъв момент, изразяващ дълбочината и смисъла на спойката между двама тотално различни мъже! Няма! НЯМА! НЯМАААААААААААААААА!!!! Гледайте го, ако ви пука, за да разберете. Ще видите за какво става дума, обещавам. Изумително е. Това е повече от просветление. Това е истина в действие. Роли и акт на двама души, осъзнаващи какво представляват един за друг! ЛЮБОВ!

Как изобщо ми хрумна да пиша за Денис? Хм. Как... Идеята ми хрумна, защото ми изскочи в Youtube филмът „30 for 30 Rodman For Better or Worse". Снимката ме привлече, тъй като напоследък изследвам подобни на мен психики: ауткасти. Outcast - An outcast is a person who has been rejected, excluded, or cast out by society or a social group. Т.е. психики на същества, предпочитащи да не бъдат част от социален кръг. За добро или зло, както и филмът е сложил в своето заглавие. Това е и причината да заложа подзаглавие „Без място под слънцето", защото Родман е един от тези странни типове, родили се без функция, без роля, без водач, без

някой, който да иска нещо от тях. Тук изобщо не твърдя, че последното е сигурен знак или постоянен маркер, индикиращ подобни хора, но има характери, нуждаещи се от навигация. Има характери, копнеещи да попаднат на силна личност, способна да организира енергията им, така че да бъдат полезни. И е изключително важно това да се случи в детската им възраст, когато мозъкът им расте и гради най-стабилните си схеми от неврони, тъй като пластичността тогава е най-добра. Да, но Родман е попаднал в среда, където е имал само майка и няколко сестри около себе си. Характерът му е такава смес от особености, че аз не се наемам да го интерпретирам в коя да е посока. Имаме си работа със същество, а не точно с човек. Буквално наблюдаваме една мистерия. Филмът ме впечатли! Хванали са тънки моменти от детството му, например, как неговите сестри са го обличали в рокли, гримирали са го и са го учели как да бъде момиче. Невероятно добре е направено! Впечатлен съм до мозъка на костите си. Гледах леко потресен и разбирах, че трябва да видя това, защото то ще ми донесе голямо просветление и за мен самия. Родман е нямал мъж-водач в живота си. Бащата си е тръгнал от семейството, а майката е точно онзи вид характер, нямащ нужните качества, за да работи с малкото момче и да го учи на това как да бъде момче. Тя по никакъв начин не е виновна. Леброн Джеймс също е бил само с майка като малък, но говорим за тотално друга личност. Денис е имал огромна нужда от силен баща, за да бъде изграден. Оставайки на практика сам с вътрешния си свят, той не е знаел какво друго да стори, освен да се крие зад сестрите си. И показват снимки, където езикът на тялото му е в абсолютно глуха защита. Той буквално се крие зад тях! Беше прекрасно да видя, че създателите на филма са творци в реалния смисъл и са търсили дълбоките отговори, а не лесните! Впечатлен съм.

Видях много общо между себе си и Денис, що се отнася до психологическия ни процес на изграждане. Препоръчвам на всеки да се наслади, защото филмът не е спортна биография, а е разголването на една повредена психика, на една счупена душа. Да, Родман е бил величествен защитник, легендарен борец за висока топка! Да! Не е имал равен в това. Този масивен мъж се движи по терена като котка, ако имате очите да забелязвате нещата в хирургически детайл. Не е изобщо лесно да носиш такава мускулатура, докато в същото време се плъзгаш светкавично с крака, отскачаш бързо нагоре, когато е правилния тайминг и след това стартираш на стотната по перфектен начин бърза атака. Този тип координация е сложен. Гарантирам ви, че психо-физиологията на Родман е елитна. Говорим за талант от най-висок клас. Много е вдъхновяваща историята на неговото откриване за баскетбола, когато колежански треньор го вижда и споделя, че веднага е разбрал, че е открил диамант сред боклука. Отнело му е да стои три часа пред затворената врата на стаята на Денис, където той се бил заключил и не искал да излезне. Треньорът споделя: „Не знам какво съм говорил, но явно с нещо съм уцелил, където трябва, защото след няколко часа Денис излезе от стаята си и прие да дойде с мен.“

В този филм са включили и дъщерята на Родман. Той никога не е бил нейн баща. Също много тежък елемент от пъзела! Денис не е ставал за родител и не го пиша, за да го обявим за ужасен тип. Изключително лесно е да подредим няколко парчета от ребуса по такъв начин, че всички да решим, че е бил лош човек. Не мога да се съглася. Не заради себе си, а просто по принцип. Аз виждам нещо. Виждам как на терена

Родман търси Джордан на мига, в който хване топката. Търси го, както син търси баща си. Безусловно! Веднага! Това е много впечатляващо. Говори ми, че имаме случай на много чувствителен дух, много фина душевност. Все повече ми се струва, че на тази планета понякога се раждаш при що-годе нужните за развитието ти условия, но понякога се раждаш точно там, където нищо не е в твоя полза. Има умове, които не могат да процъфтят в тяхната най-добра версия, ако нещата не са що-годе по правилния за тях начин, така че да могат да покажат на какво са способни. Да, знам как всеки твърди, че сам е постигнал всичко в живота си. Глупости. Ще ви споделя една последна история. Моят най-добър приятел го приеха да работи в организация, където никой не влиза с конкурс. Всеки влиза, защото някой от самата организация е решил да го вкара. И тези неща се знаят. Обаче първата грижа на моя най-добър приятел беше да ни обясни, че той бил влезнал чрез собствените си усилия, защото го заслужавал. Ще ви кажа как влезна. Влезна, защото майка му откри необходимата връзка отвътре. И беше уреден. Така. Това ви го споделям, за да схванете нещо. В нас има импулс да обясняваме как всичко сме постигнали сами в този живот. Не сме. Спокойно. Всичко, което сме, е абсолютен резултат от нашите родители, нашето семейство, нашата най-интимна среда, в която сме растяли! ВСИЧКО! Така че... Родман... Този тип е изключително мистериозен и интересен за мен. Не е цвете, не е пример за подражание, не е добър човек. Обаче толкова много ми напомни за мен самия, че го харесах. Въпреки всичките му издънки и тотални провали по всяко едно личностно звено, на мен ми докосна сърцето. Той и до днес не може да събере сили да се срещне с майка си. Това е отразено и от двете страни. Аз също не мога. И го разбирам брилянтно защо не може. Малцина

майки са направили това, което неговата и моята са направили. Животът е много сложен за обяснение. For Better or Worse.

https://www.youtube.com/watch?v=n1j0VXi843s

Трудно е, брат, трудно е. Понякога е трудно, знаеш ли. Аз съм сред десетте човека на тази планета, които всеки разпознава. Би трябвало да съм щастлив, нали? Хм... Funny, huh? ... Weird shit, huh? ... [silence] ...

*Из последните думи на Денис във филма „**30 for 30 Rodman For Better or Worse**”*

Една страница, едно просветление

I used to float, now I just fall down. I used to know, but I'm not sure now. What I was made for? И тя е толкова права, не, защото е жена, макар че и това е вярно, но защото някога се носех във въздуха. Падането беше временно, нежелано и нетърсено дефектиране на матрицата. Преодоляваше се без видимо усилие, а потокът на въздуха през тялото бе осезаемо доминиращ. Нарича се младост. Младостта е сигурна, тя знае и в нея няма съмнения, защото под нейното управление времето не съществува, краят изглежда твърде далеч, за да заслужава внимание. Но но-то все някога почуква и на моята, твоята, нейната, неговата, врата. Господин Но е носач на новини с неутрален характер, както обичаме да се изразяваме тук, но всъщност са лоши. Изглежда, че

е дошъл нов етап, когато сигурното вече го няма, вече го няма знанието, вече я няма вярата. И за пръв път в живота се спираш, за да попиташ свещеното. За какво съм създаден?

Looked so alive, turns out I'm not real. Just something you paid for. Докато животът кипи през системата от енергийни канали сушумна — греша в индийския термин, да знаеш, — това състояние винаги се обърква с истината. Т.е. може да се нарече „безплатната фаза“ на пътя, но тя не е действително безплатна, а просто не се плаща от теб. Тогава смяташ, че си жив, но не си жив. Тогава се смяташ за напълно реален, но не си. След като се сблъскаш и с това, ти ставаш нещо, за което плащаш лично. Всеки, когото срещнеш, ще бъде същото. Той плаща за себе си, ти плащаш за себе си, те плащат за себе си. И започва играта на купуване и продаване на компания. Добре дошъл в реалния свят.

When did it end? All the enjoyment. I'm sad again, don't tell my boyfriend. Благодаря на Били, защото сега май пишем заедно по някакъв начин. Кога свърши? Кога приключи? И сега знам как да се чувствам добре, но няма нищо общо с онази радост. Никой не си признава, че е тъжен. Гледам ги в очите и чета мислите им, не ми трябва много, за да видя какви са. И на тях не им трябва много, за да видят аз какъв съм. Скоро и от тази игра няма вече смисъл. Затова никой не говори за нея.

Think I forgot how to be happy. Something I'm not, but something I can be. Something I wait for. Something I'm made for. Забравих как да бъда щастлив при мен е вече, че изобщо не желая да бъда щастлив, защото знам, че ще е за кратко. Знам, че ще свърши. В моя превод искам да съм нещото, което съм, но в момента не съм, но мога да съм. Нещото, заради което все още чакам. Онова-то, дето се зове предназначение. Не искам

щастие! Мога да си докарам тон щастие! Знам как! И знам как да ми излезе безплатно даже! Не искам щастие. Искам предназначение, Би.

'Cause I, I. I don't know how to feel. But I wanna try. I don't know how to feel. But someday, I might. Someday, I might. Счупеното няма предназначение. То трябва да бъде изхвърлено. Сигурно не знам как да чувствам, но е късно за опити. Тя иска да опита — дано успее. Вярвам, че ще успее. По-искрено е да го напиша като надявам се, че ще успее, защото надеждата е по-реално явление от вярата. Надеждата винаги се отнася до момент от бъдещето. Нея не можеш да я подложиш на тест за практичност. Тя е замислена да бъде непрактична! Непрактична точно като мен.

https://www.youtube.com/watch?v=mCoA_sJvzwA

Имаш нужда от скука

Теоритична обосновка на дао

You need to be bored.

***Arthur C. Brooks**, Professor at Harvard Kennedy School and Harvard Business School*

Пословичен съм, че изпитвам огромно уважение към полезните духовни школи, никнещи сякаш от нищото в днешно време. Тук ще представя на вашето внимание, което ще се случи в края на този текст, кратък пет

минутен клип, съдържащ есенцията на духовната тренировка. Най-важната й съставка! Най-ценното й качество! Най-сериозното й предназначение! Господи, мога да споделя, че в този миг съм автентично щастлив, защото по принцип не се надявах да попадна на професор, намиращ се в сърцето на академичната йерархия, изповядващ именно моя принцип на духовна подготовка и изобщо моята идея за тренирането на духа. Впрочем, виждането ми е продукт на любовта ми към дао, към дзен, към чан, към дзогчен — те са първокултурните източници на настоящата теза, защитавана от професор Артур Брукс. На всичкото отгоре и визията му ми е симпатична! Има брада, няма коса, очите му са ясни, поддържа перфектен очен контакт. Това има минимално до никакво значение. Време е да направим голямото изложение.

Скука е човешката тенденция да не сме когнитивно заети по някакъв начин, изключвайки нашата мисловна система, за да използваме част от мозъка, наречена „The default mode network". Разбирайте „Default mode network" като региони в мозъка, които са най-активни, когато съзнанието е в будна почивка/релаксация: въвлечено в себеотразяване (self-reflection), мечтаене (daydreaming), спомняне на минали събития (memory) или представи за бъдещето.

Ние не харесваме скуката. Не ни харесва времето, прекарано в пълна самостоятелност. Не ни харесва да сме свободни. Не ни харесва да сме сами. Професорът споделя за проведен експеримент, при който е установено, че хората, ако бъдат оставени абсолютно сами в стая без нищо конкретно за вършене за 15 минути, предпочитат усещането от

електрошок (при това самопричинен чрез натискане на копче на масата!), отколкото от това да им бъде тотално скучно. Да няма стимулация. Да няма игра. Да няма сценарий. Да няма театро. Да няма акт, в който да се въвлечеш физически и умствено. Да си сам. Ние не го харесваме.

Личният ми коментар е, че тези пет минути и четиридесет и девет секунди са потресаващи. Причината е, че без да се споменава за дзен, те са абсолютната дефиниция за тази практика. Артур сякаш ми обясняваше какво се очаква от мен, ако искам да има повече автентичен дзен в моя живот и ден. Странно е, че не го разбираме.

Артур в клипа споделя и за наблюдавания от него резултат, че се завъртат най-интересните идеи, докато прекарва време в режим на пълна скука. Най-добрите му идеи идват по време на скука. И тук поне от моя гледна точка нещата стават хлъзгави. Вижте, това никога няма да се промени. Всяко общество е проблем. Не само човешкото, а всяко. Обществото или социумът, каквото и да представляват, винаги ще е форма на обслужване на колектива. Никога няма да е различно, защото живите организми оцеляват в този тип конструкти. Духовната свобода, от друга страна, винаги ще представлява упражнение по радикално отделяне (временно) от кой да е колектив, коя да е група, кое да е съглашение между биологични организми. Просто няма как да бъде друга рецептата. И това е добра новина, защото по този начин имате формулата за вашето ултимативно духовно трениране, защото то винаги ще е такова. Може да се родите на планета с колективен разум или пък на друга планета с индивидуалистичен разум, където всяка

единица има относителна воля да оперира по свой начин. Може да сте човек или кой да е вид извънземна раса. Духовното трениране ще е едно, където и да е в космоса. То винаги ще представлява форма на самоизолация във временни условия на пълна скука, пълно изключване. Къде е разликата ни с Артур?

Артур ни говори от конкретната социална позиция на професор. Осанката му е на професор. Излъчването му е на абсолютен авторитет, макар и либерал с приятно чувство за хумор. Т.е. той все още ни говори от самоналожената идея, че е някой, намиращ се в нещо. Той е някой и то важен някой, който се намира в нещо, нещо важно. Поради което дзен-тренировката се превръща и се рекламира тук като източник на полезност! И с това се слага край на самата дзен-тренировка. Защо? Защото, ако правиш дзен-трениране, духовно трениране, с идеята да извлечеш полезност, ти си обречен да станеш роб на съответната полезност, обречен си да си слуга. Не е случайно, че дзогчен е поставян като последен стадий в измислената стълба за изкачване в духовното трениране на хората в областта на Тибет. Защото същинското изискване за този тип трениране е просто да се пуснат всички идеи, всички мисли, всичко. Всички концепти да бъдат оставени. Ако седиш, сондирайки в себе си за ценни идеи, ще ги откриеш! Нон-стоп ще откриваш още и още ценни мисли! Обаче Артур, дефинирайки по такъв начин скуката, всъщност я убива. Слага нейният край, макар и само чрез собствения си мозък. Което пак е какво? Забавление. Разсейване. Робия. Иго. Его.

Затова, когато става дума за дух, става дума за проява на крайност. Винаги! По дефиниция. Който проявява дух, прави нещо крайно! Винаги! По определение! Всеки юнак е припознат за такъв, само когато е сторил нещо, което никой друг не е дръзнал! Само тогава! Ако си юнак, ти си сторил крайност, изплашила всички останали. Било те е страх, но си го направил, защото си победил този страх. В духовната тренировка няма никаква разлика. Същото е! Опитвам се постоянно да го презентирам. Духът в нас изисква също проява на крайност, за да се прояви. Изисква нашата готовност да се потопим в онова, що най-силно мразим и бягаме от него. Скуката. Но тук не бива да слушаме Артур. Той превръща духовното трениране в социално полезно и оправдано поведение. Веднага трябва да ви светва лампата, че е капан, ако дадена практика е презентирана като социално полезна! Веднага трябва да се сетите, че някой ви будалка. Може да съм аз, може да е всеки друг! Който и да се опитва да ви убеди, че духовното трениране е обществено полезна дейност, просто или сам не знае достатъчно за духовното трениране, или пък знае, но иска да ви подведе. Случва се всеки ден, между другото. На милиони. Така че спокойно — не сме сами в объркването.

Генерално. Ако нещо стане тренд, стане модерно, ако почне да се говори за него и адски много почне да се шуми, става дума за капан. Това е абсолютен закон. Начинът е да локализирате тренда, след което да откриете неговите древни корени. След което да се запознаете с оригиналното действие. И тогава обикновено е много лесно да видите как е изкривено намерението зад оригиналното поведение, така че да пасне на робската психика на колектива. Защото няма никакъв начин

колективът да приеме идея, която не пасва на робската му психика. Няма такъв начин. В този клип Артур ни преподава упражнението за прекарване на време в скука, но само за да ни убеди, че то е съвършено полезно и социално значимо занимание, носещо ни куп семейни и професионални позитиви. И така се убива оригиналното намерение, което е било, докато човек пребивава осъзнато и будно в скука, да съумее да пусне всичките си ментални конструкти и да възприеме пълната свобода на естествения му, оригинален, свеж и жив ум, намиращ се извън конструкта. Ако го има, няма друг начин да се стигне до него, освен така. На която и да е планета. В кое да е биологично построение от клетки.

Артур е прав, симпатичен е. Но не е напълно отворен, не е тотално искрен и не е дълбоко загрижен за духовното сетиво. Той защитава социалния си статус на висок ранг интелект, така че за пореден път да бъде признат като умствен дерибей сред обикновените. Което по парадоксален начин изисква да бъде разкрита богата порция от истината. Артур трябва да сподели достатъчно, след което трябва адски ловко да го изкриви, така че да пасне на неговия конструкт. Да му е удобно, за да се разположи върху новоспечелената територия. Тъй като бъдете сигурни, че чрез този клип Артур печели богато и пребогато внимание върху себе си, печели още статус, още признание и още потенциални последователи. Горе-долу така се научете да анализирате трендове, горещи топици, популярна поп-култура, както и всякакви потресаващи открития, променящи положението на човека във вселената. Нещата никога не са, както се опаковат! Никога. Щом е опаковано като продукт, рекламирано като продукт, коментирано като

продукт, значи е превърнато в стока. Може ли душата да бъде стока? Да, може. И този факт, когато прогледнем искрено за него и с подходящото ниво на будност, ще ни изплаши изключително много. Душата е стока на пазара. Винаги е била и винаги ще бъде. Според мен вече въпросът не е дали ни харесва или не, а как можем да се адаптираме спрямо истината. Умението да ни е скучно без да бягаме от скуката е опасно оръжие и е винаги на разположение!

https://www.youtube.com/watch?v=orQKfIXMiA8

Обясних къде е врътката в тази реклама. Дано някой да е схванал и да използва информацията в нея в своя полза, а не, за да се превърне в клиент.

Гориво

Това, от което всъщност имаме нужда, е врата.

*Из „**Милостта на боговете**“, Джеймс С. А. Кори*

Един текст винаги, но не по задължение или насила, трябва да бъде съпроводен от забавление, т.е. да е развлекателен, ако ще и целта му да е информативна. Приоритетът е забавлението, защото съответното е изключително трудно за постигане състояние, изискващо спазването на строги стандарти на поведение. То не идва просто ей така, от нищото, а

е зависимо от наличието на необходимото гориво в организма на неговото излъчване. Да кажем, че вие сте този организъм на излъчване, вие излъчвате вълната на забавлението, вие сте нейн генератор. Вие сте батерията. Да, няма да навлизаме в подробности относно клетата ви съдба да ви се налага да сте фокус на забава. Само клоунът знае тежката цена на това да служи в името на нечия усмивка. Обаче работата трябва да бъде свършена и е грешка да си позволите оплакване. Кого оплаквате? Себе си? Смятате, че тежката ви работа е прекалена ли? Или може би си мислите, че има някаква по-добра работа за вас? Оплаквате ли съдбата си, че ви е сблъскала с толкова много непосилни за преодоляване фактори? Разхищение! Оплакването изисква невероятно много сила. Спестете си я, просто един ден решете, че няма да го правите. Почти невъзможно е. Ние тук обичаме да казваме, че най-хубавите ни задачи са невъзможните, защото след като се провалим в тях, имаме голямо извинение. Беше невъзможно! Къде ми е мисълта, която всъщност имаше значение, един момент да проверя.

Да кажем, че вие искате да стигнете до нивото на забавлението. Примерно, важно ви е в конкретна вечер и пред конкретна аудитория да бъдете забавни. Няма да стане без гориво. И най-талантливият стенд ъп комедиант, ако е свършил горивото, защото си е позволил някое от тъпите видове поведения в живота (хората го наричат „поживях си“), се проваля пред публиката си. И има слаба нощ, слабо представление, слаб мач, слаб пърформънс. То е странно, защото не е измеримо, но е осезаемо. Да използваме идеята за движение. Движението може да бъде с лекота, може да бъде и на мускули. Лекотата не е в корелация с мускулите на тялото, а е в корелация с духа. С горивото. Защото духът

е гориво! Смятам, че поетичната ми асоциация е доста интуитивно лесна за схващане. Ние, хомосапиенс, сме сред най-тъпите и прости животни на планетата Земя. Повечето видове спазват изключително поведение. Те са умни. Но тъпата маймуна. Ние. Човекът! Венецът на тъй възпяваната еволюция от времената на Дарвин си позволява, каквото му скимне. Котката внимава как се държи, кучето дори внимава как се държи. Човекът не внимава, той иска да си поживее! Дано оценявате хумора в ситуацията, защото по принцип не харесвам природозащитниците. И не съм природозащитник, защото наистина вярвам, че не е природата тази, имаща нужда от спасение или помощ.

Искате ли да приключваме вече? И аз! Хайде, концентрация и по-сбитичко. Вижте, читатели, хиляди сте, може би милиони. И ме четете жадно, защото всяка моя дума е със злато. Злато на буци! Фокусът ни е в горивото. Опитайте се да възприемете. Кажете си: „Спирам да правя мускули. Започвам да експериментирам с горивото си!“ Уверявам ви, че вашата истинска искра не е в мускулните ви влакна. Животът не е просто влизане в ринг, а е борба на десетки характери около вас. Всеки ви мисли злото. Ако работите във фирма, всеки ви мисли злото. Всеки! И не е, защото някой е лош, а е от простичката необходимост да се оцелее. Така че по-добре се научете да усещате горивото си и да го цените. Не го хабете за простотии. Бъдете като уличната котка. Имайте достойнство. Вие сте улична котка — елегантна, хубава, пълна с живост! Ловка котка, хищник до мозъка на костта. Опитайте да не бъдете просто човек. Надскочете човешкостта си. Бъдете ум, надхвърлящ логиката, иначе последната ще ви смаже със законите си. Толкова!

Не разпознахме истинската същност на врага и затова го допуснахме в дома си.

Екур-Ткалал

библиотекар-пазител на човешкия фрагмент на карикс

Монахът

Когато те мотивира страхът, решаваш какво искаш да постигнеш, защото си убеден, че то ще ти донесе безопасност и сигурност.

*Джей Шети, из „**Мисли като монах**“*

По принцип не е супер лесно да се появи тема, заслужаваща човек чак да се напъне да пише по нея. Каква структура на изречение, а, какъв изказ, какво показно умение — толкова съм разочарован от себе си, че ще наруша всички правила на творенето и просто ще кажа фактите. Онзи ден бях дневна смяна в... в корпорацията, така си го представете. То е... Вижте, то е мравуняк. Пъплещи същества, нито едно от тях не иска да е там, но всяко завижда на другото за нещо. Усещате ли лудостта на

подобен тип атмосфера, а тя е нормалната атмосфера на всяко работно място? Което ми припомня, че преди време гледах интервю на страшно богат и мастит бизнес-мен, притежаващ собствена фирма. В нея той има персонал. Вие знаете, че предпочитам да наричам персонала направо с истинското им име — роби. Човекът е успял и има роби. Искам да забележите хитрината тук. Момчето така си е подредило пирамидата, че някак си е успял да убеди робите му, че един ден могат да са като него. Обаче тук има един проблем. Той също е роб! Парадокс, знам. Ирония на съдбата. Уроборос. Така че да караме направо. Защо човешкият живот е робство? Днес ще отговорим чрез краткото наблюдение върху мой колега, с когото прекарах един час земно време, пиейки кафе и разговаряйки за битието ни като хомосапиенс.

Ще го наричам Монаха, защото ми напомня на такъв, макар че неговото вътрешно изграждане е в сферата на електротехниката и този тип схеми, системи. Обича този тип език за интерпретация на реалността, виждал съм го как го изучава, как се вглъбява в него и намира там смисъл. Аз почти не намирам и грам смисъл там, но за него това е истината. Неговата форма на спасителен пояс от реалността е кодирана на езика на електротехниката и всичките й производни. До тук добре!

Съществениият проблем е, че поради една торба фактори той е извън така наречения Rat Race, а удря горната граница, където можеш да си позволиш да си свободен. Защото винаги идва момент, когато да си свободен изглежда като провал. Какво? Свободен си? Ти си провал. Странното е, че тук определено не говорим на един език. Монаха иска да има семейство, иска дете, иска да възпитава малък човек, да му

показва света и да го учи какво представлява той. Сами можете да се досетите, че свободата не предлага подобни забавления за съзнанието. Вижте, не на всеки мъж е писано да има дете. Защо просто не го кажем? На мен не ми е писано да имам дете. Като гледам и на Монаха не му е писано да има дете. Разликата е, че на мен не ми пука, защото и без друго знам, че нямам достатъчно пари за дете, за жена, за семейство, но и нямам психиката да поддържам подобна конфигурация на съществуване. Моят дух, моят характер, моето тяло — и трите са в пълен противовес на идеята за пребиваване на трима или повече хора на едно място, мъчещи се всеки ден поне да вечерят заедно. Не мога, ще полудея, ако трябва да се опитвам да постигна подобна степен на координация с други. Изобщо не ми пука за розовите идеи на духовността по въпроса как всички сме едно, как всеки е всеки, как сме огледала на самите себе си. Не ми пука за тези идеи, познавам ги достатъчно добре, без да твърдя, че съм изчерпателен във философския смисъл на думата. Но ги познавам! Чувал съм ги! Даже съм ги изследвал задълбочено за дълги периоди от време, което съм сигурен, че не го е правил всеки на този свят. Огромната част от хората просто говорят с уста за идеята, но не остават с нея за дълъг период от време и насаме. Само говорят. Така че духовните шитни не ме касаят. Аз знам, че не ставам и нямам нужното. Монаха обаче не го знае и го виждам, че е добро момче, добър мъж. Разговаряхме час. Не е в стила ми да стоя час със същество и да се мъча да му вдъхна кураж. Не си падам по тия тъпотии. Или оцелей, или умри. Това е при мен правилото и то важи първо за мен, а после за всеки друг в този свят. Не съм жесток или груб. Изобщо не съм. Въпросът е, че нещата са прости в моя мироглед. Обаче стоях час, слушах, споделях случайни мисли с Монаха, защото рядко съм срещал искрено добър, културен, интелигентен и до такава степен чист в ментален план човек.

Неговото изкривяване е подобно на моето и то клони към знака минус. Само че моят минус е хардкор минус. Неговият е софт минус. Усещам страданието му като течаща река. Повярвайте ми, огромната част от неговите страхове за мен са напълно неразбираеми. Сподели ми за самотата, за старостта, за липсата на любов и да имаш някого, който да знаеш, че е там. Вие знаете, че всичко това в моето ухо се превежда като: „Какво? Самота? Старост? Липса на любов? Да имаш някого?“ Наистина не разбирам тези концепти. Т.е. разбирам ги брилянтно и по този начин вече не ги разбирам! Кой не е самотен? Кой не остарява? Кой не страда от липса на любов? Кой има някого?

Естествено, докато говоря с Монаха, не мога да влезна в режим на убийства на тъпи идеи и ментални капани. Не мога, защото ако го сторя, разговорът ще приключи. Пък момчето е сред малкото същества в корпорацията, за които имам искрено и изцяло позитивно мнение. Но това е краят на историята. Странното е, че той усеща, че моето състояние е по-добро от неговото. Монаха си дава сметка, че по някаква причина съм по-силен от него на ниво дух. Знам! Няма по-смешна идея от тази! И на мен ми е забавно! Оказва се, че има хора, чувстващи се далеч по-кофти, отколкото аз. Моето кофти е с толкова широка бленда на обхват, че отдавна не ми пука за онова кофти, което по-нормалният човек изпитва. Аз изпитвам кофтито от факта, че съзнанието ми е лимитирано и нямам буда природата. На Монаха му е кофти, защото топ мацките няма да му дадат да им прави деца. От определена перспектива, читатели, ние с него изпитваме еднакво страдание. Моето кофти само изглежда, че е с духовен характер. Неговото кофти само изглежда, че е

с чисто социален характер. Истината е, че и двете кофтита са равни по вид, равни по стойност, равни по своя вътрешен резултат.

Монахът се самосъжалява и то по най-неправилния начин. Ако ще се самосъжаляваш, трябва да го правиш поне като воин. Взел съм тази концепция за воина от книгите на Карлос Кастанеда, където духовното трениране включва и чувството, че си воин. Да, думата е смешна, но е точна. Ние винаги водим битки, нали? Всеки ден! Няма нужда да обяснявам. Ето защо, когато става въпрос за арената на духа, ние и там, а най-вече там, сме воини. Монахът се самосъжалява по човешко му. Не съм достатъчно паралия, за да си купя жена и да я държа до мен, за да имам дете, което да се мъча да оформя, както аз искам. Цялата идея е илюзия. Всичко в тази идея е нереално. Дори и всеки елемент от това да се случи, то няма да е така, както Монаха сега си го представя. Смешното е, че е напълно вероятно в дадена точка той да получи тези елементи към битието си, след което да стане още по-зле! Разбирате ли къде е смеха тук? Ние сме склонни да си представяме розовата версия. Не оценяваме реалистично кое какво е, кое как ще бъде в действителност. Набързо. Да кажем, че Монаха получи жена. Първо, на третия ден или на третия месец всичко в сферата на силната емоция ще е приключило. И така вече няма силна емоция. Но бутате заедно заради друга идея – детето. Ражда се детето. Обаче малкото се оказва или супер тихо, или супер шумно. И в двата случая е неуправляемо и не вижда нищо, както вие го виждате. В този миг цялата ви идея, че ще го учите ден по ден на това какво е света и то ще стане прекрасен човек, рухва като пясъчен замък. Така че почвате просто да гледате малкото, просто държите връзката с жена си на нужното ниво на контакт. И лека

по лека си давате сметка, че май май не е, както сте си го мислели. Почвате да пиете всекидневно и нещата се оправят донякъде. Намирате си любовница и хоби извън къщата ви и нещата значително се оправят. Готово. Но Монахът не може да види това. Той сънува розовия сън за сплотеното семейство, доброто дете. Няма такъв филм.

Не мога да кажа това на Монаха. Първо, защото го познавам и разбирам, че има нужда да вярва в това, в което има нужда да вярва. Нека опита, нека плати, колкото трябва да плати, за да си докаже, че е прав, че има онова, за което ми сподели! Нека опита. Изобщо не е невъзможно подобно нещо да се постигне. Фактът, че то е извън моя обхват, а следователно и извън моя интерес, не е достатъчен, за да убеждавам другиго, че той не бива да поема такъв път. Защо не? Аз виждам всичко като тренировъчен път за духа. В генералния смисъл на думата няма никакво значение дали се бориш за нещо реално или за нещо абсолютно измислено. Фактът, че се бориш е важен. Фактът, че се биеш е важен. Той ти носи дух. До известна степен е вярно това, че ние трябва да паднем в капан, за да научим нещо, докато се измъкваме от него. Механиката на ученето е да попаднеш в условия на задача, т.е. на капан. Казва ти се: „Попаднал си в тази и тази ситуация. Това и това ти е ясно. Онова и онова са неизвестни. Реши задачата!“ И ти, щеш не щеш, почваш да действаш и да мъдриш решение, използвайки наличните данни. Но ти си в капан, когато решиш, че искаш изобщо да започнеш да се упражняваш в решаването на задачи. Ти по собствена воля вкарваш своята менталност в условията на задънена улица, за да разкриеш къде е изхода, т.е. решението.

Малко се притеснявам за Монаха. Момчето е с добро сърце и това е проблем. Усещам, че той не превръща болката си в извор на сила. Той някак си не може да изпита злоба, агресия, злост, а дори и лудост, което всъщност е важна част от това да си воин. Вижте, не съм тук за розите. Вие наистина сте в този живот. А този живот, съжалявам, ако ви разочаровам, е битка. И ако си мислите, че можете да оцелеете и да победите, само с усмивка и култура, аз ви обещавам, че грешите

Отдръпването е форма на самоконтрол, която носи неизброими ползи, но произходът му винаги е в ума.

Джей Шети, из ***„Мисли като монах“***

https://www.youtube.com/watch?v=OiBo_NgYI5Q

Хрумна ми една весела концепция. Това е разширен трейлър на предстоящата игра, фокусираща се изцяло върху Wolverine митологията. Ние тук, естествено не ставай смешен, знаем, че Х-мен съществото, наречено Върколака, всъщност е преработена версия на далеч по-древната идея за съществата от Сириус, наподобяващи хуманоидни вълци или лъвове по-скоро, но то е практически един общ генетичен маркер. Гледайте на това в най-широк план. Върколак ни е полезен само по една линия. Той демонстрира чистата агресия, безконтролното убиване, перфектното зло, но рафинирано до степента на природен хищник. Т.е. от ваша гледна точка е нещо много лошо, ако

лъв ви нападне по средата на джунглата. От гледна точка на същия този лъв обаче е много лошо, че вие сте навлезнали в неговата територия. И двете страни възприемат срещуположната като нарушител, като потенциално зло. В новата игра на Marvel, ако я играете с идеята, че вие сте това зло и влизате в територията на добри хора, ще извлечете от нея необходимият ви сос, за да станете по-завършен дух. Духовната тренировка тук се изразява в това, че вие ще обърнете наобратно сюжета, правейки го по този начин в пъти по-верен. За мозъка ви всичките убийства в тази игра ще са нещо съвършено реално. И по този път духът ви може да се сдобие с ценна рецепта какво означава чист акт. Няма добро и зло. Няма правилно и грешно. Няма истина и лъжа. Има път и цел. Обединете двете и ще получите съвършеното просветление. Но ако не успеете, поне ще се насладите на хиляди непредизвикани прояви на крайно насилие от сириусианският крал Wolverine! О, и за да е още по-забавно... няма да закъснее и подобна игра, но от гледна точка на рептилианската империя... казва се... The Last Ronin и в нея ще можете да убивате на килограм, но този път под формата на рептилиански воин! ... (странни звуци, след което мистериозно дълга пауза от тишина) ... Само аз ли свърших току що?

https://www.youtube.com/watch?v=IN6DmBA4cRw

Господи, вижте тези сладури само! Рептили с мечове! Не издържам, Spellbinder, моля те, това трябва да влезне в книгата ми, брат! Не ме интересува дали някой ще ме съди. Това трябва да влезне в книгата ми без редакция!

The Last Ronin Reveal Trailer | Summer Game Fest 2026

Хора, редактирах този текст, колкото мога, за да звучи супер приемливо за аудитория. Наистина се постарах всичко да е адски на ръба, но да не преминава границата. Вижте и този естетски, жестоко гъзарски, надменно пренаточен, арогантно сюрреалистичен и определено самонадеян в претенцията си за висше изкуство, трейлър! Вижте го, едва 53 секунди е! Чувате ли мелодията? Чувате ли последната й част? Не настръхвате ли? Ако настръхвате, значи сте луд фен на рицарите в черупка като мен! Не се срамувайте, мили мои, не се страхувайте от същността си! Вие искате да действате от нивото на своя R-complex (https://en.wikipedia.org/wiki/Triune_brain), но сте притеснителни. Смятате, че е лошо, че е грях, че е нередно. Чеда на светлината, тук съм, за да ви известя, че на земята идва нов век, векът на сечта! Редно е да станете майстори на своя R-complex, практикувайки древното упражнение, наричано от мнозина с тъпото име дзен. Затварям очи и ви усещам. Вие сте там и копнеете за непредизвикано насилие над невинни мутанти с лилави, черни или сиви дрешки — робите на Шрьодер! Всичките са доказано виновни. Вашият меч ще им донесе необходимото лечение на объркaните им души. Социумът, драги, ни отне правото да водим войни. Но ни оставиха компютърните игри като единствено поле, където поне в ментален аспект да разгърнем непрестанната си жажда за бой, кръв и разполовени части от хуманоиди. Да, такива сме! Да, това сме ние! Кога ще си го признаем? Необходимо ли е обществото да колабира окончателно, за да си

припомним какви сме? Ако ще си припомняме нещо, нека започнем като на игра чрез The Last Ronin!!!

23

На терена е истинско копеле.

Сони Вакаро

Добре ли започваме? Първо, нека да обясня с две думи кой е Сони Вакаро, макар че заслужава цяла статия сам по себе си този тип. Той е маркетингов гений, а може да се каже, че е детектор за човешки потенциал. Важното за него е, че е надушил Майкъл преди да стане Въздушния! Именно очите на Сони Вакаро са набелязали младия атлет като почти 100%-ова бъдеща легенда на спорта и са убедили малката компания Nike да заложи целия си бюджет за баскетбол върху плещите на новобранеца. Някакъв си Джордан. Останалото е история, от която всички ние сме малка частица.

Преди време имаше някакво световно затваряне, тъй като се беше появил вирус опасен за човечеството и всички държави по света обявиха. Честно казано, не помня какво обявиха и не смятам за нужно

да проверявам. Просто светът затвори за година или две — беше нелепо. Всички се уплашиха, че ще умрат. Беше жалка работа от гледна точка на духовното и от гледна точка на изкуството, където животът в никакъв случай не е по-важен или ценен от смъртта. Но човечеството е пословично с това, че го е страх, така че светът затвори, спря и се скри. Брояхме жертви, сякаш те нямаше да си отидат и без това. Брояхме чували, сякаш и в момента не се използват същите, за да се извозват приключилите земния си път. Имам предвид, че се разиграха такива схеми, каквито по мащаб и организация никога не се бяха случвали до тогава. И точно в този миг един съвсем обикновен ход бе направен от Джордан. Той даде зелена светлина на ESPN да пуснат филмовата му поредица, заснета по време на последния му сезон в Чикаго Булс — шестата титла. Какво стана ли? Тъй като всички хора на планетата си стояха по домовете, незнаейки защо и какво да правят, огромна част от очите на човечеството се приковаха да гледат. Историята беше въвличаща, защото разкриваше всичките отвратителни качества и страни на Майкъл като лидер. Имаше кадри как държи всички около себе си на нокти, използвайки много особени психологически методи. Бих ги нарекъл брутални и антихуманни. Тогава осъзнах колко жесток и безмилостен тип е бил номер 23. Relentless е английската дума, станала невероятно популярна в американската спортна журналистика, когато Тим Гроувър издаде едноименната си книга относно кондиционната и психологическа подготовка на неговия най-велик атлет. Интересното тук е, че самият Джордан определя Тим като копеле. Сони Вакаро пък определя Майкъл като копеле на терена. Разбирате ли тук духовната връзка? Схващате ли нещо изобщо? Ние го наричаме понякога с вече дебилното понятие синхроничност. Когато следим за подобни връзки през филми, книги, песни, сериали и изобщо през

цялата поп-култура, ние го наричаме синхромистицизъм, но наистина е много по-просто от това. Всичко е много просто. Става дума просто за връзка. На изток хората отдавна са забелязали, че целият живот е изграден от невидими влакна. Следите ли ме? Влакната са нещото, определящо основната пътека на някого. Именно тях по-задълбочените изследователи са означили с изключително общия термин карма. Карма е акт, действие, но също така означава и нещо много по-просто. Карма е връзка. Карма е тези влакна между нещата, правещи ги свързани. И често пъти корените на свързаността е толкова далечна и забулена под пластове и пластове исторически епохи, че на пръв поглед изглежда ирационално. Не е. Просто е. Става дума за връзка.

Сони Вакаро ни казва нещо важно за Джордан, нещо абсолютно фундаментално, че е копеле. Джордан пък на свой ред ни казва нещо важно за Тим Гроувър, нещо също толкова базово, че е копеле. Е? Нима не виждаме всички ние перфектната логика тук? Говорим за естествена връзка между същества с подобен резонанс на вътрешния им свят. В документалната поредица „The last dance" се откроява не друго, а именно характерът на Майкъл и по-конкретно колко тежко е било около него в онези години, когато той е водел война на терените в НБА. Всеки негов съотборник е бил държан под изключителен психологически натиск от това същество, защото тук не става дума изобщо за човек. Говорим за същество, а даже бих стигнал до там да го определя като чудовище. Ако изследвате внимателно психиката на номер 23, вие ще видите, че тя не е човешка. Няма грам човечност в неговите действия. И до ден днешен, когато слушате негово интервю, ще забележите, че нещо в мисленето на този тип е много встрани от нормалното. Безкрайно

встрани от приетото. Естествено, за да може наблюдението ви наистина да улови важното, ще трябва да изключите собствената си човешка част. Това се прави, тъй като вашата цел ще е да детектирате и извлечете информация. Няма как да извличате информация, ако сте заети да играете себе си. Трябва да изключите цялата психологическа схема в мозъка ви, грижеща се относно правилното функциониране на социалната ви маска. След което почвате да гледате и да събирате данни. Като сензор. Все едно сте уред. По този начин брилянтно ясно ще уловите, че Джордан е безскрупулен, безчувствен и интелигентен. Той държи маска пред лицето си, наподобяваща симпатичност, но не се лъжете от маската. Махнете я и прогледнете за онова под нея. Ще видите чиста проба убиец.

„The last dance" е пълно с кадри, където убиецът е излезнал на повърхността и оперира. Знаете ли защо се случва толкова ясно? Защото ние сме интересни животни. Когато ни поставиш между четири линии — квадрат или правоъгълник — ние веднага изключваме всичко излишно, за да постигнем дефинирана цел. Получава се възможност да се наблюдава човекът, когато социалната му маска я няма. И отдолу някои хора са добри, приятни, леки характери, усмихнати, весели. Други са мрачни, зли, гадни, агресивни, неприятни, убийци. Джордан е от вторите и представлява най-чистия екстракт от подобна смес. Той е целунат от Бог, не защото скача до ринга, не защото тича като гепард, не защото никога не се уморява, не защото има докосване за стрелба от средно разстояние с отскок, не защото дланите му са ненормално големи и краде топката, хваща топката с една лапа и прочие, не защото стъпалата на краката му са ненормално големи и отскокът му е

умопомрачително бързи и висок, дори когато тялото му не изглежда да е в позиция за отскок. Не. Всичко това са генетични маркери и ДНК-заложби, но и до днес се раждат доста играчи с подобни или по-добри характеристики. Номер 23 е докоснат от Господ, но не защото има изключителния късмет да няма сериозна контузия в кариерата си. Да, той е с глезени от стомана, колена от стомана, тазобедрени стави от стомана, раменни и лакътни стави от стомана — прави сте. Но и това не е чак такава рядкост. Истинската Божия Намеса по отношение на Майкъл се крие именно в духа на този мъж, в характера му, в психологическата му същност. Мнозина изследователи и коментатори споделят това, че Джордан е различен най-вече във факта, че е надарен с последен левъл талант и в същото време има ненаситен глад за поддържане и доразвиване на съответния. Там е съществената разлика! Той сякаш не е просто роден като всички нас, а е исторически предназначен да бъде в ролята, която в крайна сметка изиграва. Нека видим това още по-ясно като проследим шестта му титли по години и видим кои точно са били неговите противници. Идеята е да усетим, че има връзка, има влакна, дърпащи сюжета зад световната история, така че тя да бъде такава, каквато е. Ще видите, че точно в този исторически период всъщност няма никой, който истински да застраши хегемонията на Джордан. Играчите все още са като заковани в отбора си и не могат сами да създават „супер-отбори“, както това е факт днес. Т.е. и културата на лигата е в полза на господство за дълго време от един клуб, ако нещата са се подредили там перфектно. Започваме!

91-ва срещу 23 излиза Меджик Джонсън. Меджик вече е в залеза на кариерата си, но също така и никога не е бил атлет, никога не е бил бърз, експлозивен, надарен с въздушното време, с което нашият

Въздушен Крал е надарен. Меджик наистина няма шанс в този двубой, бидейки почти в края на своя звезден път. Първа титла.

92-ва срещу 23 излиза Клайд Дрекслър. Вие никога не сте чували за него, нали? Какво има да говорим повече? Истината е, че Джордан е като Дрекс, но просто е два пъти по-добър играч във всяка една фасета на баскетболната игра. Т.е. Дрекс е старата версия, няма шанс. Той изобщо не е в същия елитен клас, макар че е звезда, да. Но не е същия елитен клас като 23. Втора титла.

93-та срещу 23 излиза Чарлз Баркли. Чарлз е звезда, но никога не е бил ниво „Джордан“, никога и никъде. Те се изправят един срещу друг, докато и двамата са в най-добрата си форма. Тук Баркли няма извинение. Той обективно е по-слабият като баскетболист — не като топ сила, не като енергия, не като друго, а като способност за игра на баскетбол. Трета титла.

И тук забележете, че през 94-та Джордан е извън NBA и тялото му си почива от баскетбол за значителен период от време, но продължава да играе друг спорт — бейсбол! Във втора лига на САЩ! Забелязвате ли, че това само по себе си е историческо чудо? Вие колко футболисти или баскетболисти познавате на този свят, които да са били на върха и точно в средата на своя пик да направят една година и половина пълна почивка от собствения си спорт, продължавайки обаче да играят? КОЛКО? НИКОЛКО! Нали така? Защото правилният отговор е този. НИКОЛКО! Джордан прави година и половина пауза. В тази година и

половина тялото и умът му се отпускат от хватката на репетативното усилие на баскетбола. Вие не си давате сметка колко огромен късмет е това. Защото аз ви гарантирам, че няма професионален спортист на планетата Земя, който да е способен да спечели в спорт като баскетбол в NBA шест последователни сезона! НЯМА ТАКЪВ И НИКОГА НЯМА ДА ИМА! На Джордан всъщност му се случва чудо. На него му бива дадена пауза! В тази пауза той регенерира мозъка си, тялото си, емоцията си, от цялото репетативно и убийствено напрежение, преса и зверски натиск, какъвто за него има в баскетбола. И играе буквално за удоволствие и поддържане на фитнес-а си във втора професионална бейсболна лига на САЩ. Там номер 23 можете да бъдете сигурни в това, че просто се забавлява. Коя супер-звезда с GOAT статус в своя спорт някога е получавала такава възможност за глътка въздух? Коя? Само по себе си това обстоятелство е огромна рядкост. Чак в края на 95-та Негово въздушество се връща в NBA и отпада от плейофите преди да е стигнал финала. Т.е. получава и необходимата лека загрявка, за да може после да атакува финалите на NBA отново на пълна пара! Няма такъв шанс за никой друг, но за 23.

През 96-та номер 23 се изправя срещу Гари Пейтън в директен сблъсък, както и срещу Шон Кемп, играещ център за Сиатъл Супер Соникс. Сега, кхм. Ще се опитам да бъда уважителен. Гари е готин. Добър е. Гари Пейтън е куче. Аз обичам Гари. Но той не е изобщо в класа атлети и класа биологични организми от тип хомосапиенс, в който се намира Джордан! Те нямат нищо общо! Пейтън може да играе най-добрата защита в живота си и пак да не е на същия етаж, на който живее Майкъл! Не е там! Няма го! Пейтън е вероятно с една глава по-нисък! И,

по дяволите, това има огромно значение! Огромно! В баскетбола, ако си по-високият играч, по време на стрелба ти имаш абсолютното спокойствие и комфорт, че топката се отделя от пръстите ти от точка, която защитника трябва да се бори като идиот, за да стигне. И ако си поне малко адекватен стрелец, защитникът ти никога няма да стигне достатъчно бързо до тази точка на пускане на стрелбата, ако ще да е най-бързият и атлетичен тип. Просто няма да стане! Няма да се случи! И тук не бива да забравяте, че Майкъл сам по себе си е бърз и всъщност е в пъти по-атлетичен от Гари Пейтън като на всичкото отгоре е и по-висок от него значително. Четвърта титла.

97-ма и 98-ма срещу Джордан излизат едни и същи противници — Джон Стоктън и Карл Малоун. Общо взето, двата финала са копие един на друг. Изглеждат като едно и също историческо събитие, което просто се случва два пъти по ред. Копи пейст! Истината е проста. Майкъл е по-висок и по-атлетичен гард от Джон. Карл трябва да се бие със Скоти Пипън и с Родман. Няма как Стоктън да надработи Майкъл в поредица от четири мача. НЯМА КАК! НЕВЪЗМОЖНО Е! И също така няма как Карл Малоун да бие общото работно тяло на Скоти и Родман. АБСОЛЮТНО НЕВЪЗМОЖНО Е! Така че по този начин идват петата и шестата титли за номер 23. Край на приказката.

Сами виждате, че има някаква историческа предопределеност в тази поредност от връзки, събития, случвания, характеристики и проблематики, драми дори. Всичко става по точния начин, така че Майкъл да напише перфектната спортна биография. Два пъти той печели „back-to-back-to-back" в NBA. Три поредни титли, след което

пауза, релаксче, завръщане за още три поредни титли. Няма кой да бие това, ако ще да стане на трамвай. И във всеки един финал той е MVP. Просто идеалната легенда за коронясването на GOAT. 23.

GOAT означава Greatest Of All Time.

Завършвам с думите на Тим Леджлър, играч на Вашингтон Булетс, когато се изправя в плейофите срещу Джордан, опитвайки се да обобщи чувствата си от тези срещи:

Цялата ми кариера беше през 90-те. 1990 до 2000. И този тип спечели шест пръстена по време на същия период. Така че аз съм мъничко предубеден, защото виждах всичко това от близо и персонално на всекидневен принцип. Ние се опитвахме да победим този отбор. Когато си на терена, го виждаш и усещаш какво е и го казвам до ден днешен, че той е единственият играч, който някога съм виждал, имащ ненаситен глад да атакува. Нито за миг не можеш да се отпуснеш. Ще ви дам пример. Някои други Играчи на Славата, които аз пазех по това време. Да вземем Реджи Милър например. Невероятно труден за опазване. Преследваш го наоколо, ако закъснееш малко, той наранява чувствата ти, излизайки от заслон — всичко това. Но идва момент, когато Реджи Милър подаваше топката в ръцете на Рик Смит за няколко отигравания и ти можеш да починеш. Казваш си, че това е проблем на някого другиго сега. По същия начин беше с друг тип като Клайд Дрекслър. Знаете колко трудно бе да се опази играч с такъв ръст на подобна позиция. Но той подаваше топката на Хакиим и за малко стоеше на едно място.

Случаят с Джордан не беше такъв. Когато оперираш в тази триъгълна система на игра, всяко отделно движение в нея беше по дизайн в неговия ум, за да хване топката и да атакува. Да постави себе си в позиция за атака със следващия си ход. Така че ***безмилостността, с която той играеше, е нещо незабравимо за мен и тя го различава*** *от другите играчи, които пазех.*

https://www.youtube.com/watch?v=6HYj-uV9NGc

Post Scriptum:

Читателю, дано не си останал с впечатлението, че омаловажавам Майкъл Джордан. В този текст го нарекох убиец, чудовище и копеле. Вероятно ти би сметнал, че аз не съм му почитател, но ще сгрешиш. Обичам номер **23** повече от всеки друг звезден играч, тупкал топката из терените на NBA. В него открих нужното, за да остана над водата, когато се предполагаше, че е време да потъна в дълбините й. Той ме е вдъхновявал много пъти. Истинският дух е лично пътуване и никой няма правото да го дефинира вместо вас, нито пък има функцията вместо вас да го върви и развива.

After The End:

Приключих си текста и изведнъж се появиха страшно важни неща, пропуснати от мен, защото съм адски тъпо куче. Но 23 заслужава да

отделя нужното, за да ги впиша. Първо, държа да отбележа нещо в чисто физиологичен план. Отскокът на Майкъл Джордан от земята не прилича на нито един друг отскок, който съм наблюдавал през цялото ми време на наблюдение в NBA. Веднага обяснявам. Винс Картър скача по-високо от 23, но анимацията на тялото му, за да достигне по-висока връхна точка, е толкова явна, толкова дълга подготовка е необходима, че защитник вижда от километри фактът, че Винс ще скача. При Джордан е различно. Той скача, както проблясва мълния в небето — без подготовка и без предупреждение. Сякаш някакво електричество казва „ПУК!“ и 23 вече е на около метър над земята при положение, че сам той е 198 сантиметра. Анимирането на тялото на Майкъл е изключително. Анимацията на образа му, когато той се готви за скок, изглежда като всяка друга негова анимация — преди да направи дрибъл вдясно или вляво, или пък да изпълни стрелба с отскок. Т.е. ти наблюдаваш една и съща анимация, водеща до три различни крайни точки. Като защитник за теб това е същински Ад! В нито един момент нямаш идея с какво ще те удари — със стрелба, с пас, с финт за преминаване или ще скочи над теб. Нямаш дори помен от предупреждение и подготовка. При Джордан скачането е с толкова къса контракция на физическата му мускулатура, че повече прилича на полет, отколкото на скок. По-скоро изглежда, сякаш левитира. БАМ! И вече е непропорционално високо над земята спрямо амплитудите на различните мускулни съкращения по тялото му. Нямаш време за реакция срещу подобна техника, но и срещу подобна природна заложба, защото тук не става дума изобщо за нещо тренирано и научено. Няма как да научиш мускулните влакна да се съкращават по този начин и с този свръх-резултат всеки път. Те просто са такива. Електричеството при Джордан тече по тялото му различно. И тук ще ви дам пример от разговор между Трейси МакГрейди и Винс Картър,

защото много хора подчертават и друг мистериозен момент при 23. Хората използват думата „Аура“, за да подсилят, че аурата на Майкъл е различна от тази на всички останали NBA звезди от миналото до днес.

Историята на Трейси е как се видял с 23 и последният веднага му предложил да заложат пари на боксов мач. Заложили по 20 000 долара. Трейси споделя, че имал късмета неговият боксьор да спечели. По-късно същия ден 23 му подава торба с 20 000 долара и думите: „You got me, mother fucker.” На английски има един израз, че нещо или някой е “Cold.” Майкъл губи и още същия ден плаща в кеш 20 000 долара на Трейси. Няма и бегъл опит за измъкване. Това е рептилоиден мозък в неговия абсолют. Нула емоция, нула човешка слабост, нула идея за заобикалки. You got me, mf! И точка по въпроса. Тук се разкрива психологическата атмосфера на 23. Той е крайно хазартна личност. И напълно студенокръвен. И тук пак стигаме до легендата за Орион, за кралицата, за рептилите и за тяхното реално значение. Няма рептили, няма драконова кралица, няма нищо такова. Всичко това са глупости. Но има рептилоиден мозък, намиращ се в черепната кутия на всеки от нас. При едни той спи, при други е активен понякога, при трети е активен през цялото време и доминира всички действия и мисли на дадения човек. Джордан е 100% от третия тип същество. Той изобщо не е човек по никакъв начин. Той е студенокръвен убиец, правещ се на човек. Продължаваме с историите.

Винс Картър го обичам с цялото си сърце. Един ден ще има текст за него. Той споделя как, докато бил още колежански играч на Северна Каролина, Майкъл дошъл, за да играе с тях. Избрал най-слабите

момчета да бъдат в неговия отбор. И не загубил нито един мач до края на деня. Винс с усмивка споделя, че имало нещо в аурата на Майкъл, което карало тези слаби момчета да правят неща, невъзможни за тях при нормални условия. Просто всички около него вдигнали нивото си значително! Винс конкретно използва думата аура, за да обясни ефекта на 23 върху най-слабите в отбора на Северна Каролина. И с точно тях той биел цял ден останалите. Аура ли?

Винс обяснява: „Майкъл играеше и казваше какво ще направи предварително, след което го правеше. Точно както Стийв Кър споделя за тренировките му и мачовете му с Чикаго Булс. То е нещо, което всеки от нас е гледал и си е казвал: „О, искам това!“ И всички ние искаме това, но в същото време в реалността никой от нас не може това. (смее се)“

Трейси добавя: „Аурата на Майк е неповторима, бро. То е неповторимо. Никога не съм срещал някой с такъв тип аура.“

Винс продължава: „Аз съм гледал този мъж да залага. И съм го гледал как губи. Окото му не мигва! Този човек не мигва!“

От всичко това ни става ясно едно. Степента на психологическа непроницаемост при 23 е на друго равнище спрямо нормалното за човешко същество. Тази териториалност, несекващото желание за доказване чрез всякакви средства, безкрайното целево ориентиране към следващата игра за доминиране, за показно превъзходство, докато

в същото време се демонстрира нулев толеранс към емоции и чувства до степен създанието пред теб да излъчва студенокръвие от непознат клас — всичко това е под управлението на рептилоидната част на мозъка. Тя е най-древната част на нашия вид и, съответно, може да се каже, че се е разработила първа. По обърнат логичен път може да изведем, че тя е най-истинската и реална част от нас. Да, има парадокс в това, има сблъсък на философии в това и го съзнавам. Но в същото време има и суров факт, който трябва да се научим да преглъщаме. Нашият дух е започнал от това ниво своето земно пътуване. Ние сме го забравили, но е твърде възможно точно там да е скрита нашата най-голяма сила и потенциал, ако съумеем да ги отключим и използваме по малко по-хуманен начин. Ключовата дума е баланс, но между чувствителната душа на човека на изкуството и духа и безмилостната сърцевина на воина, осъзнаващ напълно залозите при участието си в смъртоносната игра на живота.

Из спомените на Хищникът

Затваряйте очите!

*От един **истински** учител*

Веднъж гледах откъс от видео, заснето със скрита камера, което показваше български изявен духовен учител, действащ към днешна дата. Заличката ми се стори изпълнила капацитета си, макар и да бе малка, а лицето ми направи лошо впечатление. Но не лошо в

класическия смисъл на думата, защото, примерно, е стар и грозен или нещо друго банално. Макар да разбирам спецификите в произношението на нашия език, намирайки се из различните части на България, не можах да се освободя напълно от неприятните тръпки, които получавах, докато ми се набиваше в съзнанието акцента на учителя. Говореше селски. Мога да коментирам още чисто външни белези, но ще се прехвърля направо на важното, на най-най-важното. В един момент от лекцията мъжът-алфа на аудиторията реши, че е време да я посвети в духовната техника за връщане в минал живот. Погледна към асистента си и изрече звуците: „И какво, како, кое упражнение да им дадем ся?“ За миг ми се стори, че аз не съм чул добре. Помислих си, че просто съм злонамерен и си търся причина да убивам без истински повод напълно невинен. Върнах записа назад и се заслушах отново. Чух пак звука: „И какво, како, кое упражнение да им дадем ся?“ ... Приятели. Искам да спрем за секунда и просто да се порадваме на това, че сме живи. На това, че ни има. Преди вече доста години мъжът на жена от квартала, в която бях влюбен... и може би **още съм**... умря. Последните пет лета бе прекарал пиян, сърцето му не издържа и си отиде на тридесет и седем. Да, факти от реалността. С мой авер бяхме доста по-млади и бих добавил, че бяхме **тъпи**. Разбирате ли, намирахме се в младостта, но в най-арогантно-безсмъртната ѝ част. Весели, безпричинно щастливи, неподплатено самодоволни. Един следобед се събрахме в нас, за да изпратим духа на момчето, защото то си отиде като момче, тъй като бе твърде младо. Страхотна жена, детенце, а и хубава работа, но нещо се счупи и умря — случва се. Има го. Но аз и моят другар си пуснахме класиката на Веско Маринов и запяхме: „Вдигам тост за това, че сме живи, че сме тук!“ Стоп! Ок, представете си две тъпи хлапета в стая. Ухилени и пияни, несъмнено бяхме пийнали

бира, да. Тези две хлапенца пеят за техен далечен познат, защото ние не го познавахме, но го поздравявахме. Но са в еуфория по някаква незнайна причина. Вижте, **смъртта е тръпка**. Истината е, че когато почувстваш смъртта, тя е и тръпка, тя е и нещо ново, тя е и тотална промяна. Момчето страдаше от дълго време, ние не знаехме защо, никой не знаеше защо, но *пет години минаха в пиянство*. Истината бе, че краят за него бе избавление. И пускане! Аз на импровизация, използвайки паузата в песента, изкрещях адски силно: „А не като, името на момчето!“ Тъй като приятелят ми е луд, прегърна идеята ми и още при следващата част, вече пеехме „Вдигам тост за това, че сме живи, че сме тук! А не като, името на момчето! Вдигам тост за това, на годините напук! А не като, името на момчето! Пожелай си сега времето да продължи! А не като, името на момчето! Да посрещнем с любов нашите последни дни! А не като, името на момчето!“ ... Нямате представа какъв смях гърмеше от нас, докато пеехме това с пълни гърла. Ние се възрадвахме. Ние пърхахме с целите си душици в резонанса на щастието. Такъв кеф! Донякъде бе оправдан, защото действително момчето искаше всичко да свърши и за душата му бе позитивен ден да се измъкне от задънената улица. И даже ми се струва до ден днешен, че бяхме прави. Че **това е по-правилният начин да изпратиш боен другар**. С шега, с песен, с радостен възглас в негова чест. С хумор. Ние не бяхме злонамерени, докато пеехме. Беше ни смешно, защото **животът всъщност е смешен**. Всеки наш акт е смешен. Сексът ни е смешен. Битката между двама души е смешна. Академикът, декламиращ своята хипотеза и последващ експеримент за доказването ѝ, е смешен. Законът и неговите пазители са смешни. Умът ни е смешен. Смешен. Смешен. Сме. Шен.

И какво, како, кое упражнение да им дадем ся? — отново се връщам на думите на смешния духовен учител, действащ днес на наша територия. И какво, како, кое упражнение да им дадем ся? Да, не бях чул погрешно. Не си го бях измислил, за да имам причина да убивам. Беше истина. Този тип произнесе горното квичене, след което нареди: **„Затваряйте очите!“** Дойде ми твърде много, прекалено много и получих миг на откровение. Хомосапиенс заслужава съдбата си. Всички доброволно си бяха платили, за да слушат и изпълняват заповедите на този. Защо никой от присъстващите не се изправи и не каза: „Пич, няма да затварям очите! Ти ще си затвориш очите!“ И просто да прекрати цирка на място, защото очевидно си имат работа с лош актьор. Защо?

Всички затвориха очите си чинно. Започнаха да се връщат няколко хиляди години назад във времето. Стоп! Ще запазя оптизимъм до последно, обещавам. Да кажем, че току що тези същества научават, че могат да си затварят очите и да се връщат няколко хиляди години назад във времето по собствена воля. Да кажем, че е за първи път и досега не са знаели, че го могат. Признавам, че за подобно откритие абсолютно си заслужава да дадеш 250 евро.

Няма да продължавам. После попрегледах контингента от учители в България и се оказа, че **този не е най-лошият**. Имаше някаква красива застаряваща жена, жадуваща за внимание, която пък разказваше със сълзи на очите си, че *като малка живяла в Русия и видяла дракон с две глави да излиза от портал пред нея*. Хоп! Тук да спрем. Вижте, **аз не казвам, че това не се е случило**. Не го твърдя. Оптимист съм! Сигурен съм, че *в ума на жената то е станало точно така, както тя го споделя*. Да,

била е в Русия, да, било е тъмно, снежна нощ. Да, **в ума ѝ ѝ се е сторило**, че се е отворил портал и пред нея е застанал дракон с две глави. Нямам нищо против, **нищо не се променя** от такава история. Човечеството не напредва от факта, че тя е видяла дракон като дете. Всичко си е точно. Т.е. този тип приказки нямат сериозен вреден ефект. Те са безвредни.

Оставам до последно оптимист, защото съм убеден, че аудиторията копнее за щастлив финал. Приятели, аз греша. Духовният учител, когото ви описах днес, е страхотен и е автентичен. Жената наистина е видяла как пред нея се отваря портал от друго измерение и от него е излезнал дракон с две глави. Доволни?

Така че на фона на тази духовна ситуация в нашата държава, аз се чувствам прекрасно като обикновен почитател на художествената литература, посветена на извънземна инвазия, изтребваща човечеството. Чета „Милостта на боговете“ и Кори, авторът, се справя прекрасно, описвайки как ни товарят в летящи влакове, за **да изпълняваме заповедите на боговете**. Извънземните се оказват не зли, а убийствено практични същества. Те не притежават идеята за вяра. Те единствено разбират съществата в космоса в термините на **полезни и безполезни**. Ако нещо е полезно, те го оставят живо и го впрягат да работи, но ако не е полезно, те директно анихилират грешния завой на еволюцията. Прави ли са? Може би от по-високата космическа гледна точка, не са. Никой няма това право сам да си реши, че друг вид трябва да бъде изкоренен. Но **мога да влезна в техните обувки и да споделя, че не ме убиват**. Готино ли използвах думите току що? Да, обувките на тези извънземни са ми по мярка! Аз симпатизирам на тези пичове.

Разбирам от къде произлиза безскрупулната им логика. Честно казано, до известна степен ми се струва, че те символизират същинската реалност. Те са лишени от видения, от мечтаене, от сънуване, от светът на приказките. И така **те са ампутирани от възможността да вземат приказната**, т.е. символичната, **реалност като фактическа**. При тях е останала само фактическата реалност. Гола, боса и брутална. *Дали пък и те не са грешен завой на еволюцията?*

И какво, како, кое упражнение да им дадем ся?

*От един **истински** учител*

Скейтборд

Понякога човек има късмет и нацелва брилянтната асоциативна корелация между несвързани помежду си явления. Как стана? Значи, гледам си клипове на пълни нещастници, т.е. скейтъри. Гледам ги и се опитвам да открия разликата между тях и обикновените клошари. Не откривам никакви разлики! Едно и също нещо са. Безполезни същества, занимаващи се със също толкова безполезна дейност. И дори мога да се аргументирам далеч по-силно, че клошарите всъщност вършат полезни актове на добрина като минават през кофите и събират част от ценния боклук. Те са едва ли не като пчеличките, събиращи прашец от цветята. Докато отвратителните скейтъри са просто напаст за подреденото ни общество. Представете си следната картинка. Групичка

тънки пичове са се събрали около някаква стъпаловидна структура и чакат, докато друг пич се засилва от нейния връх, намирайки се върху парче дърво с колелца отдолу. Глупакът скача от върха на структурата и размахва краката си, така че дървото да се превърти, оставайки като залепнало за подметките му. Другите наблюдават в пълна тишина, а самоубиецът се приближава като ракета към тяхната ниска точка в края на стълбата, летейки във въздуха като птица без крила. Юнакът се пребива като куче пред погледите на съплеменниците си, чупейки най-малкото единия си глезен, коляното и единия лакът, а може би и китката на ръката, с която практикува тантра. Неговите приятели през това време вият от наслада и крещят химни за него! Чуват се възгласи: „Yeeeeeeaaaaaah!", обозначаващи, че току що самопотрошеният е преминал ново ниво на приемственост от групата. В този миг той е легенда! Историята му ще се разказва, докато са живи и името му ще бъде изписано със златни букви в аналите на скейтърската митология. От днес почупеният е бог!

Горните редове не са мое преувеличение, а точно представяне на скейтърската общност и култура. Тези момчета нямат спирачка, нямат чувство за мярка, нямат страх за собствената си кожа, какъвто ние — нормалните и умните хора — имаме. Ние относително бързо се усещаме, когато сме преляли чашата и се коригираме. Защото нашата цел не е просто да скочим от максимално високо място и да се натрошим на съставните си части, за да може името ни да бъде споменавано от уста на уста, докато свят светува. Ние искаме да останем здрави за по-дълго време — физически, психически и душевно, така че да бъдем полезни членове на демократичното общество и да сме тухли в структурата му

на вечно развитие и промяна за по-светло бъдеще за децата ни. Естествено, че го вярвам с цялото си сърце, защо? Да не би някой да е останал с друго впечатление от текстовете ми?

Да си го кажем направо: не харесвам скейтъри и паркуристи. Тяхното не е нормално. Просто днес се замислих малко. Вярно е, че те по най-директен начин символизират какво всъщност е истинското изкуство. То ти отнема живота и те убива. Точка! Обаче днес се замислих, че не може да го представям така на нормалните хора. Аз съм луд и нямам проблем, но моите нормални читатели заслужават да смелям нещата до по-практична форма. И попаднах на реч на Родни Мюлен! Скейтър, да, знам... вижте, аз съм първият, който ще хвърли камък в главата му, за да приключим тези типове веднъж завинаги, но нека изслушаме човека. Този е специален, защото някак си е достигнал старини, а сред скейтърите, повярвайте ми, старостта е рядко постижение. Повечето си отиват още преди да навършат петдесет години в следствие на злополука, падайки от високо, естествено. Не ги коментираме, не ги съдим. Просто ги игнорираме, сякаш не съществуват. Следваме китайската мъдрост, че ако стоим достатъчно дълго на брега на реката, все някога ще видим труповете на враговете си (скейтърите) да плуват по очи в нея. И искам да подчертая, че в момента чета този текст за втори път, саморедактирам се и до тук имам усещането, че всичко е в реда на социално приемливото ниво. Т.е. засега не съм изтрил съществен абзац.

Родни Мюлен явно е нещо като изобретател на скейтърството в модерния му вид. Той е пионер, защото е създал първите трикове,

използвайки почти съвременната дъска за целта. Т.е. просто е индивидът, на който по сляп шанс му се е случило да изпълни ролята на месията, разкриващ пътя на вярващите. Аналогията съвсем не е лоша, между другото, защото статутът на Родни е почти на бог в тяхните среди. В края на този текст ще видите линк към действителния клип. Истината е, че мъжът е симпатичен и веднага ти хваща окото да го изслушаш. Не е дразнещ, не ти идва да го биеш преди още да си е отворил устата. Абсолютно свестен е, ако трябва да бъда искрен. Дайте му шанс. Пък и сега ще ви споделя какво имам предвид.

Неприятно ми е да призная, но Родни е страхотен. Току що го чух да казва, че креативността е да направиш познатото странно. След което добави, че въображението е да направиш странното познато. И дори да приемем, че не си дава сметка какво изговаря, дори да си представим, че просто е научил наизуст тези две определения, без да е натрупал минимално необходимия контекст от взаимовръзки, пак съм впечатлен. Пък вътрешното ми сетиво ми казва, че не говори наизуст. Прекалено елегантно го изрази, за да е механично действие. Нали говорихме за огромната пропаст между действие и акт? Първото е само грубата механика, когато е лишена от чувство, от дух, от ритъм, от резонанс, от вибрация, от експлозивност, от тайминг и от скока в бездната, така че намерението ни да превърне тялото ни в един хомогенен акт на изкуство — демек, второто. Разликата е, че първото е черупката на ореха, а второто е живият орех. Съвършено различни са! Действие и акт. Ние извършваме за деня хиляди или може би десетки хиляди действия, но много малко акт. Ок, продължаваме да слушаме Родни.

Чух го да споделя, че целта им била да превърнат науката в изкуство и изкуството в наука. И пусна на презентацията някакви химични формули. Тук е подходящо да споделя мой голям страх. Имам усещането, че лидерите на коя да е група от същества са интуитивно запознати с точните методи, думи и визуални средства, чрез които да убеждават хората около себе си. И там намирам огромен проблем в комуникирането, защото то не би трябвало да е убеждаване. Последното е техника на търговеца. Ако търгуваш, ти не комуникираш. Ти буквално подлагаш жертвата си на определена сурова технология, която действа безотказно, когато е в правилните лапи. Процесът напомня скока на хищник върху плячка. Изглежда красиво! Така че, когато наблюдавам подобни перфектни презентации, винаги си давам сметка, че пред мен не стои комуникиращо човешко същество, а продаващо ми продукт човешко същество. Не искам да ви обиждам като ви обясня разликата. Сами си правете изводите. Все пак Родни продължава да ми е симпатичен де. Добър е.

В момента на презентационната дъска свети надпис, че познанието е повече от мисленето. Отлично! Да, определено присъстваме на търговска среща и определено нещо ни се продава, но поне се случва качествено, а в днешно време това е максимумът. Този човек блъска огромно количество информация, взаимосвързва го, след което ни го представя като урок. И няма лошо, даже е прекрасно, защото може да ни служи за показно какво изисква актингът. На първо място изисква способността на мозъка да изгражда огромни количества аналогии. Без тях ние сме тотално първосигнални, колкото и да смятаме, че сме многоизмерни същества от светлина. Многоизмерността не е от самосебе си, нито идва

с лекота при нас. Тя явно е продукт на усилена, дълга и насочена работа. Ето защо, когато видим талант, ние винаги първо се питаме: „Хубаво, има таланта. Но ще работи ли дълго, насочено и усилено? Ще действа ли без да спре? Ще превърне ли механиката в акт със сърце и жива сила?“

Вероятно не си личи, но текстът засяга душата на проблема с консумативизма. Изкуството се занимава с възможностите на човешкото тяло, ум и дух. Но с възможностите! Не с парите, които могат да се изкарат от това тяло, ум и дух! Спортът е започнал като проява на дух между хората, защото е започнал като изследване на техните физически възможности на всекидневен принцип. Но когато е станал организирано представление, опаковано като продукт, когато е била изградена програма, сезон, когато са започнали да се продават билети, когато е била изчислена максималната възможна печалба, както и максималното количество натоварване върху тялото. Тогава, читателю мой, спортът, но не само той, а всеки човешки акт на сила автоматично се превръща в мехника за пари. Аз просто виждам, че хората са започвали винаги всяко нещо като акт и са го извършвали спонтанно, бидейки по този начин в истинското изкуство, изследващо възможностите на тяло, ум и дух чрез различни инструменти за това. Но после нашият вътрешен калкулатор изчислява колко власт може да се натрупа, колко влияние може да се спечели, колко внимание може да се засмуче и колко ресурси могат да се съберат на годишна база. След което се появяват професионалистите! Последните са друсани до козирката с допинг и това е тяхната основна черта. Правят го, за да се възстановяват бързо, да им растат мускулните влакънца по-качествено,

така че да са способни повече време да държат на механичните удари и повтарящите се траектории. След което имаме едни същества, мразещи онова, което правят, но го правят, защото само така могат да получат нужното им. Почивка няма. Свобода няма. Радост няма. Истина няма. Всичко е продадено, душата е продадена, сърцето е продадено. Тялото е впрегнато. Лицемерната усмивка и заучените думи са в обръщение. Виждате ли колко е лесно изкуството да се превърне в мехнично действие? В мига, в който бъде организирано като продукт и почнат да се генерират потоци от пачки, където хората просто имат едничката цел да цицат ресурс, превръщайки самите себе си в дойни крави, вече нямаме дух там. Там има само един вечно гладен ум.

Защо се ползва допинг от всички? Защо всички спортисти го използват? Защото тялото не може да се възстановява достатъчно бързо иначе. Защо не може спортистите просто да се примирят, че има граници на човешкото тяло? Защо не може да почиват, колкото е необходимо? Защото трябва да се играят мачове, читатели! Нон-стоп мачове! За да текат пари и бизнеси, и каквото там може още да тече. И блъскаме горкото тяло с допинг, все по-як и все по-химически добре изграден от науката, така че тялото да може да поема още стрес, още напрежение, още блъскане и да придвижваме летвата с още милиметър нагоре, хронометъра с още една хилядна надолу. Променяме правилата на всеки спорт, така че атаката да има предимство! За да се бележат повече точки! За да се вкарват повече голове! Защо? Виждате ли? Защото целта вече НЕ Е ДА СЕ ВИДИ КАКВО МОЖЕ ТЯЛО, УМ И ДУХ! НЕ! Целта вече е да се правят яки кинти, докато тялото може да понесе, тъпчейки го до козирката с каквито допинги трябва! Можете да сте

100% сигурни, че има вещества, винаги има вещества, които не са в листа на организирания контрол. Най-добрите са блъскани до горе с дрога. Бъдете повече от убедени в това.

Така умира изкуството, читателю, и се ражда търговията. И така духът бива унищожен, за да остане само кухата механика.

Принципът, който описвам, е прост. Не е сложно да се види. Има смисъл да прогледнем за гигантското лицемерие, защото върху плещите на всеки индивид лежи отговорността сам да си подреди този пъзел. Един текст, ако ще да е написан от Нийл Геймън и сшит от брилянтни сравнения, препратки и метаморфози, не е достатъчен. Сърцето трябва да иска да се отвори за истината зад лицемерната маска. Доста е страшно и затова ние не искаме да отворим сърцата си за такава истина. Страшното е, че позволим ли си до такава степен да свалим воала от очите си, тогава рухват много градивни елементи, поддържали до този миг цялото ни съществуване.

Ето. Около 31-ва минута в клипа някакво тъничко момче се мята от покрива на магазин, след което каца на пирамидална пързалка с височина от около три метра, рискувайки да си счупи краката като малоумник. Всеки от нас, ако желае, може да го стори! Всеки от нас може да опита! По някакво чудо, защото явно е карал бая години скейтборд, момчето успява на стотния си опит. И неговите приятели се събират и се радват около него, сякаш току що е му се е родило дете. Това е изкуство. Мигът на осъществяването на всяка една човешка способност

в нейната пълнота! Нищо повече не е! И не носи нищо повече от радост, щастие. Момчето се усмихва, приятелите му се усмихват. Обществото няма да получи нищо. Социумът няма да прогресира след това. Животът си продължава. Изкуството е вечно.

Свързвам всичко казано с духовното трениране. Човек все си мисли как ли се прави. Ми прави се като го правиш! Няма друг начин. Защо не питате как да се научите да карате скейт? Или как да се научите да правите паркур? Защо не питате това, а? Защото знаете, че ще трябва да го правите с физическите си тела, ще трябва да тренирате и пак няма да постигнете нищо особено, защото знаете, че е трудно, иска се постоянство, усилия, голям талант, а младостта е огромно предимство. Така че не питате как да станете добри в скейт или паркур. Обаче питате как да станете добри в духовното трениране. Последното по същество е свързано с всичко. Но в най-консервативния си вид действително изисква същото отдаване, същата готовност да използвате тялото си по специализиран начин, същото изискване за много време в трениране, същото изискване за много време в опити без резултат или в грешки. Изисква същите количества отдаденост и труд. Ще ви подложи на същият висок риск от стъпване на криво, падане от високо по глава и прочие, макар и по друг начин. Тук свързваме нещата, за да видите с очите си, че всичко е едно и също.

И тук Родни дава страхотен принцип в духовното трениране. Шахматистът, Магнус Карлсен, е казал, че е трудно да се обясни, но понякога просто усеща, че ходът му е правилен. Страхотно за нас правило в духовното трениране, в медитирането! Истината е, че няма

по-високо учение, което някога ще получите, от това. Понякога просто се усеща, че го правиш! Точка! Край! Финито. Ако бяхме с напълно отворени и ясни умове, читатели мои, щяхме да прочетем тези думи и никога повече да не задаваме въпроси по отношение на нашия си дух. Щяхме да усещаме! Щяхме да знаем, че е правилно! Щяхме да сме пълни с духовен акт в себе си до такава степен, че щеше да ни е ясно, че вървим по духовната пътека по точно толкова ясен и стабилен начин, по колкото я е вървял всеки дзен-монах в планината. Без разлика, без съмнение, без колебание. Но тъй като умовете ни са претъпкани с концепти: за работа, за приятелство, за семейство, за секс, за удоволствие, за хигиена, за пари, за социално влияние, за власт, за лицето ни в очите на другите и още милион други ментални схеми, работещи в мозъка ни по двадесет и четири часа в денонощието, ние сме нон-стоп в съмнение дали го правим правилно. Дали пък няма нужда да отидем до Тибет и да учим там от истински лама, а? Ние искрено вярваме, че ще се случи духовното трениране, защото сме отишли до другия край на света, където би трябвало да е центъра на духовната същност на хомосапиенс. Не е там. В нас си е, където и да се намираме по света.

Родни казва: „Всеки голям трик, който виждате да се изпълнява от професионалистите, отнема часове в опити, ако не и дни. Огромната част от времето се прекарва в падания, докато не се случи онзи перфектен момент, когато всички елементи се подреждат в едно цяло и замисленото се получава.“ Ми това ако не е перфектното обяснение на цялата духовна тренировка, която извършваме, аз не знам какво е! Защото ние имаме представата, че във всяка сфера на човешкото

познание нещата просто се случват веднага, когато човек вече е натрупал необходимото. Напротив! Когато най-после си в необходимото състояние, пак те чакат часове и часове в тежки падания по глава. Ще си чупиш (образно казано) главата пак и пак, докато нещо стане. Който питае някакви розови сънища, че просто ще си сяда и пред вътрешните му очи ще плуват светещи фрактали, а Бог ще му свири с арфа, направо ми е тъжно за него. Такъв човек не мога да разбера от коя планета пада и какви книги е чел, какви изкуства е проучвал, каква информация е преминал през живота си. По принцип всяка истинска информация съдържа нужното, за да си изведеш всеки необходим принцип, за да се самообучаваш в каквото и да е. Ние и друго някак си не искаме да си признаем. Всеки става толкова добър в дадено нещо, колкото е необходимо, а не колкото на него му се иска. Срещай се с най-добрите в дадена област, колкото си искаш, все тая е. Ще станеш толкова добър, колкото е необходимо да станеш в този ти живот и точка. Имаш праг за всичко. Професионален успех, семеен успех, приятелски успех, успех във всяко от хобитата ти — филми, книги, шиене, пъзели, лего, компютърни игри, шах, все тая. Ако искаш, представяй си, че си Кристиано Роналдо или Неймар, както аз понякога си представям, че съм. Ми не съм! Даже не съм на 30% от това, което те са. Не съм и на 30% това, което е бил Доген. Ние сме частици от тази вселена, имащи конкретна оперативна мощност. Кога за последно видяхте супер-мен да лети в небето? Не го виждате, защото го няма. Супер-мен не съществува. Всеки е ограничен до нивото на необходимото за него умеене в дадената практика.

Родни твърди, че Едисон е изрекъл думите: „Не се провалих 10 000 пъти, а успешно открих 10 000 начини да не се получи.“ Ах, че сладко определение за духовната ни практика. Там е истината! Никой не може да ви научи на нищо, читатели. Всичко е в провалянето, докато не стане. Когато изучиш всичките 10 000 начини да не се получи, тогава почва да се получава.

44 минути слушах речта на Родни Мюлер пред RI (Royal Institution), за да разбера, че нужната ми част е в изцяло отделен клип, наречен „Q&A: From impossible to iconic: Rodney Mullen's evolution of skateboarding". Т.е., имало си е съвсем друго клипче с въпросите на публиката. Точно там още в началото малко детенце задава въпрос: „Как откри как се прави оли и след това премина към кикфлип?“ Горе-долу Родни разказва, че оли-то се прави не знам си как си, което е базовото движение. Обаче когато понатиснеш по-здраво и по случайност направиш с крака някаква що-годе репетативно случваща се грешка, на шанс дъската се завъртяла под краката му и кацнала пред него. Тогава той започнал да се смее, защото осъзнал, че може да прави кикфлип. Казал си е: „О, Боже, аз мога да правя това. Беше инцидент. След няколко часа вече можех да го правя. Неща като това се случват. Да, да.“ ... Читатели, абсолютно по същия начин се открива способността да се тренира духовно. Просто един ден, докато се мъчиш по своите си пътеки, правейки едни и същи грешки пак и пак, отново и отново, за кой ли път, за кой ли път — нещо щраква. И тогава ах-ваш: „О, Боже мой, ама то се случва. Беше инцидент!“ Т.е. когато си правиш опитите, упорстваш, не спираш, играеш си все по твоя си измислен начин. Докато си цъкаш базисната техника, винаги в някакъв миг се случва инцидент. Нещо щраква по

чиста случайност! Никога не става, защото ти си го преценил. Винаги става по силата на случайност. И тогава за пръв път осъзнаваш, че го можеш. Че макар и да е било инцидент или шанс, вече ти се е случило и сега имаш увереността, че можеш да го повториш. И тогава вече се задълбочаваш. Тогава си склонен далеч повече да се вложиш. Тогава си склонен да покачиш риска доста високо. Така става със скейтинга. Така става с паркура. Така става и в духовното трениране. То е инцидент. То е грешка.

Пожелавам ви да ви се случи този инцидент. И ще видите, че думите ви ще са точно тези: „Господи, аз го направих. Но беше случайно. Не, сигурен съм, че го мога пак!“ И вероятно не след няколко часа, може би дори не след дни. Може би дори и не след няколко седмици. Но след няколко месеца пак ще се случи инцидент. И тогава така ще захапете, че няма да има пускане. А след това?

Честно казано, след това може да станете скейтър, паркурист или клошар. Наистина няма значение. Успех!

Сега, който иска да гледа клипа с Родни Мюлен, нека си напише в Youtube: ***Q&A: From impossible to iconic: Rodney Mullen's evolution of skateboarding****. Момченцето с въпроса за оли-то и кикфлип-а е второ, така че няма да чакате дълго, за да го чуете.*

https://www.youtube.com/watch?v=shBvSuZUXHE

На това видео открих перфектното видео-обучение по изкуство. Акт, доказващ на дело възможностите на човешкото тяло, ум и дух, докато действат в пълен синхрон. Характеризира се с осезаемото усещане за свобода и вътрешна радост. Няма първенства, няма турнири, няма победители и победени. Високите нива се достигат чак след като е овладяна базовата техника до такава степен, че се отключва следващото ниво, но винаги след достатъчно количество случайни инциденти, показващи пътя напред, без да е необходимо друго, освен непреклонно намерение и любов към самото изкуство.

Какво е книга?

Ние презираме хората, четящи книги. Мразим ги. Намираме ги за странни, тъпи, ограничени, слабохарактерни, безполезни, мечтатели, жалки. Ние ги искаме мъртви. Но това не е учудващо. Намирам го за редно и естествено. Четящият човек прилича на извънземно от друг свят, символизиращо непознатото и откъснатото от реалността. Инстинктивната реакция към нещо подобно винаги е отрицателна.

Какво четеш? Когато някой ме попита това, винаги изпитвам нежелание да споделя. Защото на никой не му пука какво чета. Те ме питат, защото виждат, че държа книга и автоматизмът ги кара да звукопроизведат най-очаквания, най-баналния и най-изкуствено генерирания въпрос на света.

Днес четенето е животоподдържаща функция за душата ми. Без него ще умра. То ме спасява от света, от живота, от хората, от всичко. Книгата е мой приятел, тя е мой треньор и учител, тя е мой лайфкоуч. Тя е моята тайна любов. Искам да ви споделя за това.

Често разсъждавам по въпроса. Струва ли си да чета? И все повече откривам, че за човек като мен книгата е най-смисленото занимание. Тя е?

Тя е сбор от страници. Тя е хартия. Тя е органика. Тя е направена от естествени материали.

Книгата също така е нещо уникално сред информационните носители на нашата епоха. Тя се нуждае в най-висока степен от нас, за да й бъде вдъхнат живот, картина, звук, усет, ментал, дух. Замислете се.

Сядате да гледате филм и вие просто зяпате, бидейки чист консуматор. Няма нужда да визуализирате картина, няма нужда да създавате звук, защото и двете вече са създадени за вас. Филмът не изисква да внимавате наистина силно, не иска да полагате усилие. Той е лесен. Няма да ви отнеме повече от два-три часа, за да го изгледате.

Книгата е друго. Тя иска усилие, иска фокус, иска постоянство. Тя позволява да навлизате в детайл и да се потапяте в архетипните символи, образи, сюжети. Ще забележите, че всичко се повтаря, че

авторите преминават през една и съща история, отново и отново, обличайки я в различни костюми, скинове, лица и прочие. Разликите са козметични. Но четенето изисква максимален труд, максимален фокус, максимална способност да вдъхвате живот на творението, така че то да придобие визуална форма в съзнанието ви. Вие сте отговорни за това колко жив ще бъде наративът! Вие носите отговорност, докато четете, да бъдете осъзнати, че четете измислена история, символизъм, сюрреализъм в чист вид. Вие трябва да се запитате какво е провокирало автора да пише за точно тази тема. Книгата ви дава възможност да тренирате способността си да оставате буден за факта, че всеки текст се нуждае от декодиране, за да бъде схванат.

Дори компютърните игри не предлагат дълбочината, на която ви спуска историята между кориците.

Като всичко друго обаче книгата не е универсален инструмент за работа с реалността и нейното разшифроване. Огромен минус е, че е скучна и изисква способност за самостоятелно седене някъде.

Въпреки всичко книгата остава най-чудният и задълбочен информационен носител на този свят. Между нейните корици винаги се крие най-голямото духовно и ментално съкровище, достъпно за човешкия ни ум, за мозъка ни. И това никога няма да се промени.

Когато се занимаваме с книга, ние работим с хартията, гледаме към нещо далеч по-неагресивно от различните видове монитори и екрани.

Само по себе си това е свобода от изкуствените източници на светлина и е плюс. Определено е плюс.

Не мога да чета без да подчертавам. Сякаш съзнанието ми не вижда смисъл, ако не си отбелязва значимите редове. Сигурно и други хора са така. Намирам подчертаването за своеобразна форма на релаксиране, навлизане и отпускане на ума.

И така, приключихме. Обичам книгите, обичам четенето. Любимата ми тема е космоса, извънземните цивилизации. Фентъзито не ме хваща толкова здраво. Иска ми се някой ден да попадна на добра и дълбока история за дракони, но не съм оптимист. Дано да греша.

Онзи ден хванах пак едно разказче на Лъвкрафт и си спомних нещо. Не знам по каква точно причина, но ще се влюбите в определени автори. Ще ги обикнете. За вас те ще са различни, ще ви дават повече на душата, ще ви изпълват повече с чувството за магията на съзнанието.

Ако бъдете искрени, ще признаете, че животът опира до разказването и сбъдването на истории, на случки, на преживявания. Той не е повече от това. Е... в този смисъл няма по-голям тренажор за съзнанието в одухотворяването на кой да е наратив от книгата. Защото тя наистина разчита на твоя ум, за да стане реалност, читателю.

Успех!

Меч

Читателю, виж във въображението си. Нека те потопя в хипнотичен сън, за който ти толкова упорито копнееш. Виж човешко същество, държащо в ръцете си средно дълъг прът, направен от твърд материал, а срещу него — същото същество. Сега проследи как едното надава вик и успоредно вдига пръта над главата си, замахвайки към второто. Второто вдига своя прът над себе си, така че да се получи точка на контакт, за да не бъде докоснато. Движенията им са толкова бързи, че повечето от тях не успяваш да регистрираш, докато звукът от допира не достигне до ушите ти, изваждайки те от характерния унес, когато ги наблюдаваш. Тази магия на фехтовалното изкуство е владяла света за безброй векове преди да разполагаме с високотехнологичните играчки днес. Изисквало се е усилие, кураж, смелост, фокус, внимание, концентрация, умение, майсторство, съвършен контрол над тяло, ум и дух, за да поразиш човека и да му отнемеш единственото му реално притежание — дъха в гърдите му. Трябвало е повече от натискането на копче. Как ли са изглеждали онези хора? Наистина ли са го правили или е било само за декорация?

Днес никой не може да си представи свят, където най-висшата технология за водене на война, се изразява в изковаването на прост меч. Можем само да си го въобразим и да помислим за миг какво ли е било.

В този сайт се опитваме да се фокусираме силно върху чувството, че животът е изкуство, както в неговата красива част, така и в неговата ужасяваща част. Ние смятаме, че само когато сме успяли да преодолеем привличането си към прекрасното и отблъскването си от страшното, само тогава действително сме направили крачка към реалното. Сега виждаш ли го по-ясно? То е, каквото е.

Мечът спада към страшните произведения на изкуството, защото може да причинява летален изход. В ръцете на специалист последният е отделял части от цялото, отсичал ги е, порязвал ги е. Може да се предположи, че такъв инструмент е бил зъл сам по себе си заради капацитета си да прекратява най-висшата човешка ценност — живота. Ще бъдем ли изчерпателни, ако приключим до там? Ще бъдем ли справедливи?

Читателю, кажи ми нещо. Някога бил ли предводител на армия от хиляди, готови да воюват под твоето знаме? Какво би сторил, ако съвсем наистина се окаже, че притежаваш армия? Тук целим само създаването на по-богата и правилна представа относно носенето и използването на меч. Какво е армия, читателю?

Надявам се, че виждаш по-далеч от средното ниво, защото тогава с лекота ще схващаш, че менталната част на нашето есе опира до теми като вярата в обединяваща идея. Нищо друго не може да накара две групи от същества от общ вид да тръгнат срещу себе си, ако не ги свързва простичка, лесносмилаема, обединяваща теза. Колкото по-ясна

е и проста е, толкова по-работеща за тълпата ще бъде, така че споменатата да извърши, каквото се предполага, че е нужно да върши.

Мечът е донесъл много сълзи, но също така е сбъднал много мечти на неговите притежатели. За да стане вещ в използването му, човек е трябвало да стартира обучение в ранна детска възраст. Необходимо е да се започне от дете, за да може вече към настъпването на зрелостта да имаме способен индивид. Не намирате ли особена жестокост в това? Ние учим децата си на това, не някой друг — ние. И също така им разказваме, че го правим поради позитивни намерения. В допълнение ги убеждаваме, че този тип трениране е изкуство и има дълбоки смисли, достижими само след дълги години на постоянство и труд.

Ако дете харесва определено занимание, то ще повярва на всичко. Каквото и да му кажете, то ще повярва и ще започне да действа, както на вас ви е угодно. Но трябва да подредите обстоятелствата около детето, така че то да обикне заниманието.

Няма спор, че мечът изглежда красиво. Бих го нарекъл така, бих използвал определението за красота и естетика, когато го наблюдавам. Уредът е прост, елементарен, изкован в огън, за да насочва и фокусира човешкия такъв. Изкуството учи, че майсторът и неговия меч трябва да бъдат едно цяло. Този тип принципи се изричат постоянно, а стремежът става тяхното манифестиране.

Много пъти сме си говорили, че всяко истинско изкуство съдържа в себе си потенциал да дарява и да отнема живот. Защо е така? Поради човешката природа, от която то е произлязло.

Няма по-буквална метафора за доброто и злото в изкуството от съвършено изкования меч. Наблюдавате го и чувствате абсолютно едновременно как нещото пред вас е изключително фино изработено, красиво е и в него е вложено огромно внимание, докато в същия миг в душата ви се появява страх и ужас от фактът, че същото нещо е напълно способно да причини най-отвратителните кошмари на човешката цивилизация. Не е ли чудо това? Не е ли достойно за възпяване?

Читателю, мечът и неговата символика изразява личната ми причина да пиша. Ще ми се някой ден да намеря начин да пиша за трудната и неглижираната част от изкуството и душевността ни. Признай си, че определени теми, ако ги прочетеш, те притесняват и не искаш да ги възприемеш. Когато не искаш да възприемаш, ти все едно с ножица режеш от реалността, така че да остане от нея само онова, което ти допада. Но никъде в духовните изкуства, ако те са реални такива, няма да срещнеш правило, че целта на тренирането е в това да отрежеш ненужното от реалността. Никъде няма такова правило. Правилото е да успееш някак си да възприемеш пълноценно цялата красива, но и страшна реалност около себе си, така че да я виждаш с ясен поглед. Очи, които не отскачат встрани от грозното и не се залепят върху красивото. Затова мен ме интересува дали има път, така че хората да успеят да видят и двете неща, а не да се превърнат изкуствен продукт, гримиран, напудрен и съчинен по политически коректен модел. Изкуството на

меча е прекрасен пример тук за това, защото в него най-директно се съдържа чудовищното и приказното. С негова помощ можеш да сееш деструкция, но можеш и да спасиш творението. Вярвам, че така всеки може да усети, че изкуството във всичките му форми е точно такова. То е призвано да ни оголи до притеснителна, дискомфортна степен и да ни изправи лице в лице с нашите най-дълбоки проблеми, страхове и слабости. Работата на изкуството не е да ни баламосва и заблуждава. Неговите символи би трябвало да правят точно обратното — да ни будят, да ни освобождават, да ни правят по-реални.

Знам, парадоксът е, че чрез символична дейност ние се опитваме да разбулим намиращото се зад нея, т.е. действителното, същественото, реалното. От прастари времена обществата са имали обичай да изправят един срещу друг първенците, така че да се види кой е прав и кой греши. Много пъти съм се питал дали това е справедлив принцип? Истината е, че физически по-силният и ловък индивид не е прав. Нито пък ментално по-силният и ловък индивид е прав. Т.е. и двамата просто са повече от опонента си, поради което го побеждават под шапката на съответните правила, след което обявяват, че властта е в тях.

Не бива да оставаме на равнището на борбата за власт. Съжалявам, че трябва да го изпиша, но е факт. Ако читателят има поне минимална чувствителност, би видял колко обезсърчаващо е подобно нещо. Някой ден ще видиш, че дори ултимативната власт не е отговорът. Изкуството е повече от нея, отвежда отвъд нея и се опитва да влее духа в онова, що е неизмеримо по-далеч на хоризонта на постижимото от хомосапиенс.

Спокойно мога да напиша, че коя да е форма на власт няма нищо общо с истината, реалността и свободата. В това мога да бъда сигурен.

Проблемите, пред които ни изправя меча, са проблемите, пред които ни изправя всяко изкуство. Какво е реално? Кое в живота си заслужава да бъде опазено и кое заслужава да бъде прекратено? Все тежки въпроси, защото адресират собственото ни битие на смъртни същества. Ние нямаме време вечно да се занимаваме с несъществено. Ограничени сме между точката на раждането и смъртта, за да свършим съвсем малко, тъй като просто нямаме време за повече.

Защо говорихме за някакъв си меч в този текст? Ти си адвокат, програмист, учен. За какво ти е да мислиш за меч? Защото всичко в тази реалност е приравнимо към всичко останало. Ако не възприемаш буквално, а търсиш под обвивката на буквалността, ти ще видиш, че мечът е същото като клавиатурата ти за кодене, като епруветките ти за провеждане на експерименти, като познанията ти върху конституцията на република България. Всичко е само символ, чрез който ти полагаш усилия да се докоснеш по-дълбоко до реалното. Успееш ли, ще победиш в делото, ще откриеш нов биологичен принцип на живота, ще създадеш логическия цикъл на нова програма. Провалиш ли се, ще загубиш съдебния спор, ще умрат хора, тъй като ти не си открил лекарството, ще си блъскаш главата над неработещата си програма, даваща постоянно бъгове.

Разбра ли?

Ти си меч.

Лошият ден

А ти? Кога ще потеглиш на дългото пътешествие към себе си?

Руми

Вчера сутринта се върнах от нощната смяна, въоръжен със знанието, че цял ден ще бъда махмурлия. Ако някога сте преживявали тегава пиянска нощ с приятели, вие разбирате обстоятелството, че целият следващ ден не е прекрасен, какъвто би бил, ако не бяхте пил. Каквото е, е. Обясненията тук са излишни. Просто се върнах от нощна смяна и знаех, че ми предстои махмурлийски ден, каквото и да сторя, каквото и да направя, както и да се опитвам да го заобиколя. Няма заобикаляне, няма измъкване, няма изход. Когато караш нощни смени, ти трябва да разбереш, че организмът ти ги възприема, както възприема пиянска нощ с приятел. Целият следващ ден няма да бъде прекрасен, какъвто би бил, ако не бе карал нощна смяна. Не бива да се бориш с факта, не бива да се самосъжаляваш, не бива да споделяш с приятел какво ти е. Трябва просто да знаеш точно този единствен факт, както знаеш, че слънцето съществува. Някак си го приеми безцеремонно. Това е фундаментална аксиома в пътят на воина и не се подлага на доказателство, нито пък се обсъжда, а още по-малко пък се променя. Няма анекси към този закон, няма поправки, няма добавки, няма вратичка в този закон. В истинския

смисъл на думата тук става дума за реалност. Съвършено сурова, студенокръвна и... жива!

Защо е толкова важно осъзнаването, че денят няма да бъде прекрасен, ако сме прекарали нощта в работен режим? Защото, ако не държим това осъзнаване остро като меч, ще позволим на роякът от мисли вътре в нас, настояващ да променим ситуацията, да ни накара да извършим глупост! Ето защо, читателю. Роякът ще ни накара да потърсим облекчение, ще ни посъветва да се отпуснем, да релаксираме с нещо. За един индивид това ще значи да пийне чашка уиски, за друг ще е да изпуши пура, за трети ще е да се наяде пребогато, за четвърти ще е някоя от другите форми на пренатоварване на сетивата. Когато пренатовариш сетивата си, за да ги накараш да усещат, ти на практика надрусваш мозъка си с допамин. Когато постигнеш тази цел, ти си постигнал още няколко други подцели: убил си цялото време за качествен работен процес, убил си мисловния си апарат, убил си физическата си част. Три убийства. В пътят на воина ние говорим с този термин, защото истината е, че действително сме убили себе си в този миг. Не сме успяли да осъзнаем, че денят няма да бъде прекрасен, след което роякът веднага се е възползвал от слабостта и е атакувал през менталния ни план, давайки идеята да променим ситуацията, след което ние сме се поддали на роякът и сме действали механично. Резултатът е крайна умора на възприятието, граничеща със смъртта по толкова начини, по колкото в момента не мога да изброя. Става дума за самоубийство на ниво ментал, дух и физика. Вие просто изтривате цялата потенциална полезност на този лош ден, защото не можете да оперирате в лоши условия. Ние имаме нужда от добри условия, за да

оперираме в полезност. Обаче животът, както мнозина от нас се досещат, е по-скоро поредица от лоши и добри условия, а не е поредица от добри условия. Няма значение къде сте в пирамидата, вашият живот е същата поредица от добри и лоши дни, какъвто е на всеки друг хомосапиенс. Осъзнаването само на този факт и готовността да той да бъде приет очи в очи, така че да станем свободни да работим през него, въпреки него и по време на него, е огромна стъпка в правилна посока. Защото тогава ние ставаме способни да останем полезни за себе си, дори когато денят не е прекрасен.

Злато! Горното е злато.

Продължих да живея деня, който не беше прекрасен, знаейки, че няма да бъде прекрасен, както и защо няма да е такъв. Не пуснах това, а го захапах. Четох, писах, гледах световно и анализирах момчетата на терен, воюващи за победа или равен, или дори за почетна загуба. В устата си държах захапаното осъзнаване, че живея един от непрекрасните дни. Организмът е слаб и податлив в този миг. Всяко малко нещо може да те прецака. Всяка малка провокация може да доведе до проява на агресия и насилие. Всичко е по-трудно, правят се повече грешки и нищо не се получава добре, както би се получило в идеални условия. Но ако осъзнаваш, че е така, ти можеш въпреки факта да съхраниш полезността си. Може да ти е останала сила само за влачене по пода. Пак ще намериш път да генерираш полезност, ако обаче държиш захапано осъзнаването, че днес ще е така и няма да бъде по никой друг начин! Днес ще бъде така и точка. Влачиш се и генерираш полезни ходове за себе си. Елементарно е.

Дремнах за малко следобяд. Ужасно много исках да гледам Испания, защото там е един артист, един човек на изкуството, едно много младо момче с всичките му глупости и грехове на тази негова младост. Аз го обичам, защото виждам какво бреме е стоварено на крехките му рамене, на тънките му крачета. Никой не може да издържи перфектно на подобна преса, мили читатели. Вие бързате да псувате това момче, да го наричате такъв и онакъв, да го обявявате за какво ли не. Поставете се за миг на негово място. Родили сте се такива, каквито сте, имайки таланта и силата да правите видима разлика с присъствието си в дадена игра. На 19 сте! И правите мъже да изглеждат смешни! Вие бихте ли останали с всичкия си? Аз ви гарантирам, че нямаше да останете с него. Не сте справедливи в съденето по отношение на Ламин Ямал. Вие искате той да е онова, което вие вярвате, че той трябва да бъде. Той е дете. В момента най-красивите жени на този свят са сложили мерника си върху него, а той няма идея какво става. Ни най-малка представа няма какво се случва. В момента най-силните мъже на планетата са сложили мерника си върху него, а той се опитва да навигира през цялата тази лудост. Моля се с цялото си сърце да се справи и да се съхрани, защото той не е с мощен и силов организъм, каквито притежават Кристиано и Меси. Той е фин, тъничък, слаб по структура, безкрайно усещащ. Дано талантът му да е толкова голям, че да може да преработи цялата тази откачена вълна от насилие, която вече се излива върху сърцето му. Наистина се моля да се справи и да има нужното в себе си да остане полезен на себе си. Защото в момента това дете води война и ако някъде в стратегията му има и минимален пропуск, то ще я загуби.

Часовникът звънна и съзнанието ми сякаш се завърна от дълбок кладенец. Роякът закрещя, че ми се спи и няма нужда да гледам Испания. Чувствах го: „Уморен съм. Невероятно уморен съм. Няма да мога да гледам Ламин. Не ми стига сила. Трябва да си поспя.“ И спрях алармата. Обърнах се и почнах да се унасям.

Не знам какво ме накара да отворя очи и да се изправя. Нищо специално не беше. Станах, взех телефона, пуснах го да излъчва интернет и тръгнах към телевизора, за да гледам Испания и Ямал.

Седнах, когато вече пет минути от мача бяха отлетели в небитието. Оказа се, че Ламин още лекува контузията си, получена докато изпълнява дузпа за Барселона. Безконтактна контузия се нарича! Забележете, читатели, момчето просто изпълнява удар върху топката и получава контузия, от която не може да се възстанови напълно цели два месеца. Планът бил той изцяло да пропусне първите два мача за Испания и да се появи чак в третия! Ето за това говорим. Този тип физическа манифестация, този тип чувствителност, не може да се справи с ужасяващите изисквания на днешната програма на професионалните бойци във футбола. Тези мъже трябва да са способни да играят футбол по цяла година почти без почивка. Ламин няма тази мускулатура, нито тази костна система, че да поема толкова много удари и да продължи да бъде на ниво. Фактите го показват още от сега и няма да става по-добре с времето.

Испания в мача се беше изправила срещу противник, който нямаше и бегло намерение за атака. Единадесет души африканци се бяха подредили в консервативен защитен вал и очакваха действията на испанците. Всеки от африканците бе изграден от мускули, наподобяващи корабни въжета! Страхотна сила и атлетизъм притежават тези мъже. Те са идеални за защита! Крачката им е много широка, влизането им е брутално, заставането им е като стена. Тези типове са кошмар за вида футбол, практикуван от испанците. Последните са по-скоро дребни по размер, нямат забележителна мускулна маса, не притежават прекалено много твърдост. Те са бързи, технични са, подават си брилянтно, движението им е свръх-координирано като един ум, но в единадесет телца. Впечатляващ отбор е Испания! Обаче африканците бяха техният криптонит и оцеляха. Видя се, че след последния съдийски сигнал черните мъже празнуваха, сякаш бяха победили и то по един символичен начин си бе баш така. Няма как да не се зарадваш за такива бойци, защото те воюваха в този мач и се измъкнаха от невероятни ситуации. Бях много впечатлен от сърцето им. Виждаше се, че те не могат да си подават прецизно, не можеха да атакуват организирано. Всичко беше на сърце, на яко тичане, на мускули, на блъскане. Обаче на мен това ми допада. Харесва ми да видя биткаджии на терена, лишени от капчица техническа способност. Смях се от душа, когато към края на мача испанците бяха толкова уморени, че африканците успяха с някои свои единици да ги лъжат на финт! Смях се с глас и сигурно са ме чули четири етажа над и под мен. Толкова беше смешно, защото черните момчета бяха непохватни с топката до комична степен през цялото време, но при настъпилата умора в края успяха даже да играят на финт срещу испанците. Беше ВЕЛИКО да видя това! Беше СТРАХОТНО!

Ламин влезна в игра и веднага си пролича неговият уникален дух, енергия и усет за топката. Черните момчета го наобиколиха трима, чакайки неговото действие. Уважение! Всеки от тях знаеше достатъчно за футбола, че да си дава сметка, че ако посегне към топката, ще бъде направен на глупак! Такава радост ме изпълни в този миг! Това, драги читатели, се нарича РЕСПЕКТ. Трима черни мъжаги с мускули, излизащи и от ушите, наобиколиха Ямал, но бе да влизат вътре в енергийната топка, която е той. Те си даваха сметка, че влезнат ли в полето му, ще ги завърти около оста им няколко пъти! Велик момент. Така или иначе обаче неговото присъствие не бе по никакъв начин достатъчно. Ламин е прекрасен, но не е достатъчен за тази Испания. Истината е, както я усещам аз, че отборът все още не е открил своя голаджия. Ламин е артист, той е човек на изкуството. Той никога няма да бъде гол-майстор. Виждам го, че неговата интуитивна идея винаги е да покаже нещо от света на фантазията, след което да подаде на някой, който да свърши мръсната работа, т.е. да се пребори и да отбележи гол на кило. Ламин никога няма да бъде продуктивен като Меси и Роналдо! Никога! Той винаги ще е бижуто в отбора, блестящият орнамент, завършващ картината, така че тя да бъде достойна за изкуството с топка. Ямал може да стреля и да бележи, но не може да го прави репетативно като робот. В него няма идея за продуктивност и бройка. Той не е за това да го караш да прави едно и също във всеки мач като машина! Той може да ти създаде момент за историята, невъзможен за повтаряне! Той може да подаде през шест души, разположени в две или три линии, за да стигне топката на крака на нападателя, така че последния само да я чукне в мрежата. Той може да шутира с парабола на топката по начин, че въображението на повечето от нас да остане безмълвно, когато тя

влезне във вратата. Говорим за креативен гений, говорим за творец на терена, говорим за артист! Много го обичам това хлапе и дори не знам кога стана или защо. Просто ми е сладур. Виждам го как се опитва да се прави на големец, защото е детенце и целият свят е зает да повтаря името му. Никой не би трябвало да се налага да се бори с това, докато е още шибано дете, мамка му! Никой! Никой не заслужава толкова бой на такава ранна възраст! Може би затова го обичам.

Към 22 часа и 30 минути този ужасен ден приключи с насочването ми към леглото. Не правих нищо отвъд споменатите неща. През големи периоди държах и книга в ръка, за да попадам на добри изречения, които да си подчертая. Не съм гледал нон-стоп екрана, тъй като всеки мач е на 70-80% изключително репетативно действие и е безполезно да зяпаш, освен ако на терена не играе някой твой човек, когото обожаваш. Като влезна Ламин в игра към 70-та минута аз пуснах книгата и не съм спрял да зяпам екрана, защото не исках да пропусна миг с него. Но през останалото време повече четох книга, отколкото да съм гледал случващото се на терен.

Заспах. Засънувах нещо и в някакъв момент засънувах картина на лицето си. Гледах лицето си. Моето физическо лице го гледах. Мисловният ми апарат тогава каза: „Трябва да излезнеш.“ И се започна нещо като ментална борба да излезна. Събудих се. Очите ми гледаха към ъгъла на стаята. И тогава си дадох сметка, че съм заспал и съм засънувал. Умът ми се е позиционирал леко над тялото и с възприятие, насочено към лицето на физическото ми тяло. Спомних си картината как го гледам. По принцип да видиш собственото си лице, стоейки

отстрани на него, не е най-естественото нещо на този свят и само по себе си е объркващо обстоятелство. Умът може да се уплаши от това. В огромна степен всички тези реакции не са под опеката на твоя съзнателен контрол, тъй като в момента обсъждаме нещо, случващо се на нивото на друга операционна система. Може да се каже, че става въпрос за операционна система, откъсната от мозъка и встрани от мозъка и неговата невронна мрежа. Дори може да си позволим да влезнем в сферата на ментално-духовното възприемане. Така че на този план ти вече не си ти, какъвто се познаваш. Нещо друго си. Не си ти.

Отваряйки физическите си очи, схванах че другото е допуснало грешка. То сметна, че трябва да излезна от тялото, докато всъщност то вече беше излезнало от тялото и наблюдаваше лицето на обекта. Всъщност този тип проблем е описан брилянтно в книгите на Карлос Кастанеда. Проблемът е изключително елементарен от възприятийна гледна точка. И той е следния. Физическият организъм заспива. След което човек по силата на сляпа случайност се събужда в другото. В своето то. Обаче то, когато се събуди, винаги има един проблем. Проблемът е същия, както при новороденото детенце. То не може да ходи. Детето не може да ходи! По същият начин и нашето То, което не е физическият организъм, също не може да се движи, когато се осъзнае и събуди по някаква случайност. Раждането на дете от негова собствена гледна точка също е случайно! Родителите смятат, че те знаят, че са искали дете и са го направили. Те могат да знаят в някакъв строго механичен план, че работят за раждане на дете. Но самото дете от собствената си гледна точка няма никаква представа, че ще се роди! За него раждането е случайност, която просто в някакъв миг става. Така. Горе-долу същото е и с нашето То, което в

един момент по случайност се събужда, т.е. ражда се. То не може да се движи, не може да ходи, както бебенцето при своето раждане тотално не може да ходи, не може да се движи. Карлос Кастанеда описва в книгите си този чисто оперативен проблем. Оперативност означава да можеш да опериращ. Оперативност е дума, която също така подчертава, че става дума за непосредствен акт, директен акт. Той оперира. Представете си хирург със скалпел. Той оперира! Това означава думата оперативен. Вие оперирате. Вие извършвате непосредствен акт на действие, което е прецизно, точно и внимателно осъществено. То не е оперативно, когато се събуди. Карлос разказва как много нощи се будел в То, наблюдавайки просто тялото си отстрани без да може да се движи. И това е точно така по принцип. Събуждаш се в То и самото То наблюдава физическото ти тяло. Актът на движение не може да се осъществи, защото човешкото в нас настоява, че движението е свързано с физическото тяло. Да, обаче То наблюдава физическото тяло отстрани! Получава се парадокс на възприятието. Така. И тук обикновено човешкото в нас почва да полага усилията, които по принцип полага, за да движи тялото. И следва събуждане. Това е парадоксът. Интересното е, че на нивото на будистката традиция, дори този тип възприемане на пространството, т.е. от нивото на То, наблюдаващо физическото тяло, се явява друг вид грешка на ума. Защото пак имаме строго дуална оперативна система! То, не бива никога да забравяте това, отново е субект, макар и субект от по-фин ред! То е субекта, наблюдаващ обектите около себе си. По-фин затвор, но е затвор! Не бива да забравяте това. Това е сред малкото добри неща в будизма и е хубаво, че тази школа е направила идеята популярна. Минуса на популярните идеи е там, че ние, научавайки ги брилянтно на рацио-ниво, смятаме, че работата е свършена. Осъзнали сме идеята! Но не сме.

Достигането на пряко възприемане от нивото на недуалното е вероятно сред върховите постижения на ума, изискващо в повечето случаи да се достигне до последната фаза на физическия организъм, където поради неговото приключване, се получава или се отваря прозорец на възможност за осъзнаване на недуалното. И горе-долу тук свършва приказката, читателю. Имай предвид следното, защото то явно ще е предмет на следващ текст. Знанието има край. След този край има нещо, но то не е предмет на знанието. Всяка духовна школа може да те доведе единствено до ръба. Но не може да ти разкаже какво има отвъд него. Успех!

https://www.youtube.com/watch?v=4BtX4Xe51qc

Когато излезна тази песен, я слушах много пъти, за да съхраня надеждата, че все някога ще има и добри дни.

The Last Ronin

Микеланджело бе моето име, когато имах такова, за да се обръщат към мен приятелите ми и баща ми. Безмилостно зло отне всичко стойностно и смислено, каращо ме да се будя с усмивка и да заспивам с надежда за по-щастливо утро. Имах братя, имах баща и заедно се биехме срещу ордите на самозабравил се тиран, разполагащ с неограничена власт, чийто пипала бяха плъзнали из целия свят, за да изсмукват благата му и да контролират обитателите му. Може би войната бе обречена, но аз

я водех рамо до рамо с единствените същества, приемащи ме напълно такъв, какъвто съм. Никога не съм спирал пред лицето на смъртта, никога не съм намалявал скоростта пред същото на риска, никога не съм се предавал, дори в компанията на по-силен враг. Семейството ми бе до мен и знаех, че ще намерим начин, защото път винаги има, когато бяхме сплотени и единни в намеренията си. Ала звярът намери начин да ни раздели, всявайки пъклени съмнения в умовете ни, така че да се почувстваме сами и различни, неразбрани напълно. Не бяхме подготвени, когато душите ни бяха заразени с вируса на спотайващите се в мрака скверни мисли. Слабото място на всеки от нас не беше в телата ни, защото ние порастнахме като случайност от забравен и захвърлен експеримент, когато се натъкнахме на мистериозна течност в каналите. Четири костенурки и един плъх. Бяхме привлечени от миризмата на пурпурната локва, а след това и от фосфоресциращото ѝ сияние, хипнотизиращо с излъчването си животинските ни очи. Помислихме си, че е рядък вид храна или може би ободряваща напитка, по-хубава от тинестата вода в каналите — наш дом и крепост. Всички се затичахме към светещата локва, но плъхът стигна пръв и пи. Забелязахме или по-скоро усетихме, че нещо не е наред, тъй като очите му се притвориха по особен начин, ала животинската ни природа не ни позволи да бъдем внимателни. Когато стигнахме до локвата, всички вече бяхме пропити до мозъците на костите си с необикновената миризма, а сиянието бе обладало инстинктите ни, карайки ни просто да действаме. Пихме до насита.

В началото нищо не се случи. И все пак се случи нещо, защото забелязахме, че идват и други представители на каналите, желаещи да

споделят вкуса на божествената амброзия, привличаща ги със същата магическа сила, с каквато тя бе придърпала и нас. Разликата бе, че ние бяхме стигнали първи и нямахме никакво намерение да делим. Бихме се заедно срещу други малки костенурки и други плъхове, но още в първата си битка, докато все още физически нямаше промени в нас, забелязахме, че сме по-бързи, по-умни и далеч по-силни от нашите себеподобни. Усещахме го и това ни мотивира на нивото на чудовището, схванало причината за собственото си предимство. Избихме ги. Не разделихме божественият флуид с никого другиго. Четири костенурки и един плъх — това беше. В този миг, докато отнемахме животи на себеподобни, ние скрепихме дружбата си и осъзнахме, че заедно се превръщаме в нещо друго. В секундите, докато хапехме, дращехме и избутвахме настъпващите пълчища от каналите, копнеещи и те да пият от същата мощ, до която ние първи се докоснахме, нашият малък екип на промяната осъзна, че ние не сме вече просто част от фауната на каналите. Мозъците ни се развиваха със скорост нетипична за вида ни, пораждаха се невронни връзки, каквито не трябваше да има в черепите ни, докато най-сетне и телата ни започнаха да растат до размери отвъд нормалните. Бавно, но сигурно придобивахме хуманоидни характеристики, както и съответната комплексна ментална дейност. Плъхът бе пил пръв, но бе и по-възрастен от нас, още когато тичахме на четири крака към непознатата течност. Той се превърна в наш баща, наставляваше ни и ни учеше как да ползваме новите си способности, новопридобитите тела и най-странната от всички сили — мисълта. Тя ни подсказа, че вече сме сами в условията на враждебен свят, копнеещ единствено да разкрие тайната ни, бидейки готов да плати всяка цена за нея. Включително и тази да ни убие, след което да ни разтвори черупките, за да вземе проби

от нас, така че чрез наука да репликира ефекта. Нямаше как да го позволим! Плъхът ни обеща, че ако го следваме и се учим, ако действаме като едно цяло, шансът ни да оцелеем в каналите ще бъде значително по-голям, отколкото ако всеки от нас поеме по собствен път. И станахме семейство.

Умът ми е забравил повече нинджуцу, отколкото старите човешки майстори някога са знаели, практикували и прилагали в реални условия. Всеки ден аз и братята ми се подлагахме на тежки тренировки — физически, психически и емоционални, а плъхът бе нашият майстор и водач, наш баща, но и приятел, верен съветник. Нещо в кодовете на ДНК-то му бе такова, че информацията за нинджуцу се прояви именно чрез него, докато ние се наложи да стартираме от самата нула в смъртоносното изкуство. Все още не знам защо, но и не се надявам някога да разбера как. Бяхме силни и атлетични, бързи и можехме да се бием още в първия си ден, но плъхът бе различен. Той откри, че разполага в себе си с древна бойна традиция. По някаква мистериозна причина неговият дух бе във връзка с изкуство, предназначено да бъде предадено на нас, така че да станем способни да бъдем най-доброто възможно оръжие за отбрана или атака. И плъхът не ни спести нищо от своето телесно знание, каквото и както го усещаше в себе си. Обучаваше ни безпощадно.

Измислихме си имена, макар че сега си давам сметка, че ги получихме. Нашият баща и майстор по нинджуцу откри, че се нарича или че е Сплинтер. Сподели, че това означавало „парче“ или „отломка“ и щяло да ни помогне никога да не забравяме, че всеки от нас е само парче от

пъзела и трябва да заеме достойното си място в него, ако иска картината да бъде завършена. При всяко произнасяне на името на баща ни ние си спомняхме, че сме части от завършено цяло, макар и да не знаехме накрая как би изглеждало то.

Леонардо бе името дадено на най-изявената костенурка сред четирима ни, притежаваща вродени лидерски умения и способност за презентация, надхвърляща същите качества в останалите от нас. Сплинтер ни учи, че Leonardo идва от италиански и немски корени, носейки значението „Силен като лъв“ или „Дързък като лъв“. Именно на него нашият баща връчи най-смъртоносното и опасно оръжие, а по-точно японската катана. Думите му към Лео бяха, че получава точно това оръжие, тъй като е доказал дисциплината, честта и стратегическите умения необходими, за да владее до съвършенство мечът на древните самураи. Посъветва го да го използва, за да защитава семейството си и по възможност никога да не употребява острието, за да отнема живот. Учителят ни преподаде, че катана има две лица: сацуджин и кацуджин. Първото е отнемащото качество на меча, т.е. мигът на прекратяване на жизнения път на друго създание. Второто лице било даряващото качество на меча, с други думи, защитаването на по-слабите и тяхното предпазване и закрила. Сплинтер пожела на Леонардо да се научи да използва катана само в нейния кацуджин смисъл.

Сред нас имаше много силна костенурка, но и много емоционална такава. Гневът я водеше, още откакто бе съвсем мъничка и четирикрака. Когато придоби хуманоидната си форма, тази костенурка бе физическо страшилище, притежавайки мощ от ненадминато ниво. Сплинтер дълго

медитира, докато открие името й. Накрая един ден ни събра всички, посочи към лошото момче на групата и му нареди да излезе стъпка напред. Всички вътрешно се свихме, защото си помислихме, че приятелят ни пак е направил някоя глупост. Ала майсторът нямаше намерение да наказва в този ден, а да дари още един от семейството с име. Той рече на нашия брат, че е силен, могъщ и гневен, което било неговата най-голяма стойност, но и най-ужасната му слабост. Била нелека задача да се справи с подобна ахилесова пета, поради което се налагало да получи име, напомнящо му постоянно за нея. Щял да се нарича Рафаел! Сплинтер добави, че лингвистичните корени на това име можело да бъдат проследени до един от най-старите и свещени езици на нашата планета — иврит. Думата на този език буквално означавала „Бог е излекуван“. Всички ни побиха тръпки, тъй като осъзнахме дълбочината на символизма тук. Рафаел е нашият танк, той е костенурката сред нас способна да се справи с най-голямо количество противници наведнъж, без да иска помощ. Никога не съм виждал по-фокусиран, по-гневен и унищожителен дух от неговия. Да, аз бих свидетелствал, че ако има някой сред нас, заслужаващ да бъде наречен така, то е именно Рафаел. Излекуваният Бог!

Не всички от нас се интересуват от изкуството на войната в степента, в която Леонардо и Рафаел са пленени от него. Те са бойните ни лидери и няма спор, че е така! Ала има и друг вид костенурка сред нас. Още на четири крачета, докато тичахме към вълшебната локва, за да пием от нея, тя не си даваше толкова зор. Пи последна и доста внимателно, ако е възможно безмозъчна рептилоидна маса да бъде внимателна. Да, тогава всички бяхме много тъпи, но ето, че още тогава сред нас се

отличаваше костенурче с различна дарба. То бе по-разумно и не толкова активно, както останалите от нас. Докато растеше, то все повече оставаше встрани и разглеждаше разни неща, учеше за обстановката около нас, събираше разни части, изпаднали от човешката дейност над нас и се опитваше да ги сглабя, така че да проработят. Четеше! Не мога да повярвам, но един ден видях тази костенурка да взима вестник от тинестата почва на каналите. После моят странен брат невероятно внимателно постави страниците му под лъч слънчева светлина и чака часове, докато изсъхне. Не разбирах нищичко от действията му и му казах, че е по-луд от всеки един от нас. Брат ми само се усмихна и рече, че разумът е просто по-културната форма на лудостта. Минаха още часове, в които тази откачена костенурка не спря да зяпа страниците и да ги движи, да ги маха, после да ги връща и пак да ги маха, докато не премина през всички. Попитах какво прави и няма да забравя отговора на моя ексцентричен приятел: „Мой брат. Аз. Чета! Аз мога да чета!“

Сплинтер ни извика в центъра на доджо. Строи ни в редица. Двама от нас вече бяха получили имена и ние се чудехме дали останалите двама ще получим такива. Може би нямаше. Не бяхме сигурни дали сме заслужили. Плъхът ни обясни, че наименованието на едно същество никога не е проста работа и изисква духовно потапяне, отнемащо толкова много време, колкото е необходимо. Ние кимнахме, сякаш абсолютно схващаме какво има предвид. Тогава с хитра усмивка майсторът на нинджуцу кимна към костенурката до мен и я извика. Честно казано, тогава се разочаровах и си помислих, че аз никога няма да получа име. Наблюдавах с тъга в сърцето си как Сплинтер тържествено обява, че от безименна рептилска маса моят брат вече ще

бъде известен като Донателo! Умрях от завист и срам, колкото и да ми е трудно да го призная. Всички имаха имена, а само аз останах безименен. Не ставах за нищо, беше ясно. Сигурно скоро щяха да ме изхвърлят от групата, от... семейството. Вътрешно се подготвих, че ще доживея смъртта си сам сред каналите и останалите безименни зверове там. Тези мисли ме налегнаха толкова силно, че почти не чух, когато Сплинтер обясни, че името на моя брат било с италиански и латински корени. То значавало „надарен“ като в израза „надарен от Бог“. Сякаш на някой му пука! „Силният като лъв“, „Излекуваният Бог“, „Надареният от Бог“ ... и безименният глупак! Леонардо, Рафаел, Донателo и тъпака, който е толкова безполезен, че Сплинтер не може да му прочете името, дори в най-дълбоката си степен на медитация. Каква шега!? Плъхът не спря до там, а дообясни, че Донателo бил най-любопитен сред нас и показвал най-висока степен на интерес към наука, технология и човешко знание. Той щял да бъде нашият посредник с човешките същества и тяхната култура, както и щял с времето да изгради комуникационна мрежа. Не разбрах нито дума от всичката тая малоумна тирада. И повърнах.

Дните минаваха, месеци минаваха, а аз си карах скейтборд-а, хапвах си сладолед, колкото душа ми иска, слушах си музика, играех видео-игри. Беше спряло да ми пука. В тренировките не се раздавах и грам, дори когато Сплинтер ме наблюдаваше с разочарование на лицето си. Той не ми казваше нищо и само ми кимваше, докато го питах дали ще получа име, както останалите. Какво трябваше да направя? Да излезна от каналите, да хвана истински престъпник и да го доведа долу пред учителя, за да го убедя да ме кръсти ли? Всички по цял ден си бъбреха,

използвайки имената си, а мен ме наричаха просто като „хей, костенурката!“ Беше унизително! Чувствах се толкова недостоен, обиден. Това ли правят в истинските семейства? Гаврят се с по-забавните си и безполезни членове? Унизяват ги като ги игнорират може би? Ако това бе форма на наказание, какво точно бях извършил? И тогава ми хрумна, че може би не става дума за извършено зло, а за несвършено добро.

Единствената ми утеха бяха моите нунчаку. Поне тях си имах, така че започнах да прекарвам часове наред в усъвършенстване на техниките. Удрях, въртях ги, прехвърлях ги от ръка в ръка, нанасях успоредни удари с крак, подсечки и прочие. Нивото ми до такава степен се подобри в термините на координация, сила, равновесие, скорост, баланс и бързина, че в един момент вече бях способен да ударя муха по време на полет. Телцето ѝ се размазваше върху дървената повърхност на атакуващата част на моето нунчаку. Беше забавно! Просто трябваше да синхронизирам траекторията на летене на насекомото с перфектната крайна точка на освобождаване на енергията при атакуване с нунчаку, така че двете точки да се срещнат в единствената зона на пълно препокриване. По този начин се осъществяваше толкова много гравитация от страна на моето нунчаку и от страна на мухата, че последната нямаше друг избор освен да се размаже по неговата атакуваща плоскост. Смъртоносно, но и красиво! Признавам, че майсторското ми умение на владеенето на любимия ми скейтборд много помогна, за да осъзная онези неща по-горе за траекториите на движение и прочие. Както и да е, още бях безименен.

Беше тренировъчен ден и Сплинтер ме изправи в спаринг при пълен контакт срещу самия Леонардо. Правилата бяха, че трябва да се бием в три рунда. И плъхът извика, че първи рунд започва веднага! Леонардо се свести пръв и ме атакува с ръка в главата. Успях да блокирам, но коляното му се заби в гръдния ми кош с такава сила, че паднах на земята и не можех да си поема въздух. Сплинтер студенокръвно информира, че първият рунд е за Лео. Каква изненада само. Майсторът ни нареди да грабнем любимите си оръжие и обяви втори рунд на същата секунда. Вече бях готов, че работата е сериозна, така че успях да се измъкна без драскотина от серия от насичащи удари. Не разбирах защо се налага да сме в спаринг при пълен контакт на атаките — това тест ли беше, за да се докажа? Докато мислех по темата, Леонардо скочи към мен с широк обезглавяващ удар. Залегнах, а той продължи убийствената спирала, издигайки катана над главата си, след което тръгна да я стоварва надолу. Долу бях аз, държейки своето нунчаку. Опънах го над черепа си и веригата му от закалена стомана пое острието на катана. Преди Леонардо да успее да измъкне меча, аз успях да увия веригата на своето нунчаку около режещата му част. Изведох атаката на брат си встрани от себе си, след което тръгнах да нанасям удар с въртящ лакът. Леонардо взе изненадващо за мен решение и изцяло пусна катана. Парира лакътя ми и Сплинтер ни спря. Каза, че е доволен и е видял много импровизация и адаптация в реални бойни условия, както в мен, така и в Лео, но и двамата сме нарушили правилата на втория рунд. Запротестирахме, но плъхът бе категоричен, че правилата били да използваме само оръжия, а ние сме ги пуснали почти едновременно. От негова гледна точка втори рунд бил абсолютно равен.

Трети рунд може би ще е състезание по надяждане с пица? — помислих си аз. Но мечтите ми бяха разсеяни бързичко от Учителя, когато той собственоръчно хвърли катаната на Лео към мен, а нунчаку — към Лео. Без емоция ни съобщи, че трети рунд започва. Не чаках и миг, хвърлих се в шеметна атака, държейки меч на Лео, от което той за частица от стотната се сепна. Нанесох лъжлив разсичащ удар, надявайки се, че моят брат ще се хване на капана. И се хвана. Лео разтвори нунчаку, така че с веригата да парира разсичането. Аз обаче бях забелязал, че неговата катана почти бе успяла да скъса единият й пръстен. Помните ли, че в резултат на безкрайните си тренировки бях достигнал до способност да забелязвам как муха прелита край мен и да я залепям с удар? Е, беше фасулска работа да забележа повреденият пръстен на своето нунчаку и да го атакувам с меча на Лео! Когато острието на катана направи контакт с почти скъсания пръстен от веригата на моето нунчаку, то просто се раздели на две части, придружено от звънтящ звук. Брат ми остана с две почти безполезни пръчки в ръцете си и ме погледна с изненада. Вдигнах катана над главата си и щях да нанеса последен удар, какъвто правилата на пълния контакт изискваха да сторя. Острието полетя със скоростта на мълния към черепа на Лео и той затвори очи. Сплинтер изкрещя, както никога до сега. Спрях точно там, където кожата на брат ми облича черепа и микрометър от острието бе докоснало меката му плът. Червена кръв потече и се спусна надолу по лицето му, просмуквайки се в неговата класическа синя маска. Отстраних меча и го пуснах на земята. В залата бе настанала гробна тишина, така че всички се оставихме на звуковата вибрация от неговото падане. Леонардо изведнъж се отпусна, а аз погледнах към Сплинтер с ужас. Рафаел и Донателo мълчаха с наведени глави. Сплинтер ме извика да дойда.

Още помня думите му, сякаш беше вчера: „Ти остана последен без име. Костенурката, която най-много на този свят я интересуват видео-игри, купони, музика, скейтборд и комикси.“ И пица. — добавих. „И пица!“ — с престорено ироничен тон подчерта и повтори плъхът. След което продължи: „Не знаех какво е предназначението ти за семейството, нито как би трябвало да се наричаш. Ти бе най-сериозната енигма сред братята си, защото въпреки целият ти вроден талант, баланс, скорост, координация, разбиране за движение на обектите около теб, не спираше да се занимаваш с глупави игри. Притеснявах се, че не можеш да осъзнаеш колко сериозен е животът. Видях се принуден да те изправя срещу твоят брат, Леонардо, в спаринг при пълен контакт. Рискът от тежка контузия или дори смърт бе реален. Бях готов да платя всяка цена, знаеш ли защо, костенурко?“ Гледах към пода и се чувствах посрамен, за пореден път нещата отиваха на зле и унижението се просмукваше в мислите ми: „Не знам.“ Сплинтер ме докосна с тоягата си по главата, за да го погледна. Очите ми се спряха на неговите: „Твоето име е Микеланджело!“ Бях кръстен. Имах име!

Майсторът по нинджуцу сложи ръка на рамото ми и с топъл глас ме информира, че днес съм показал истинското си лице. Криел съм го твърде успешно под маската на клоун и купонджия, но отвътре съм бил безскрупулен убиец, виждащ и отчитащ и най-малките детайли в изкуството на войната. В противен случай нямало да бъде възможно да изненадам Леонардо, така че да му отнема предимството в неговото изключително владеене на бойните изкуства. Забелязал съм, че има дълбока резка в единия от пръстените на свързващата верига на

нунчаку. Поел съм огромен риск, атакувайки именно в тази слаба точка, защото интуицията ми правилно е заключила, че този абсурден ход е единственият ми шанс за победа. След което не съм се спрял, нито съм проявил колебание, а съм продължил да спазвам зададените правила, спускайки фатален удар към черепа на собствения си брат. В допълнение той заключи, че бил впечатлен, че съм успял да спра техниката точно в мига на неговия вик. Нанесъл съм лека прорезна рана по меката част на черепа на Леонардо, но без да докосна кост. Такава точност и прецизност била от недосегаем за братята ми спектър. Имал съм око на художник.

Микеланджело е име, произлизащо от стария италиански. То можело да се възприема като препратка към Архангел Михаил, но в още по-древен и буквален превод означавало „Кой е като Бог?“ Сплинтер ни накара да се замислим, че името е въпрос само по себе си. Енигма, каквато съм и ще си остана самият аз. Той ме погледна и ми завеща, че в хода на живота си трябвало да разгадая тази енигма чрез собствените си усилия по пътя на войната.

Някога имах име, което братята ми и баща ми използваха, за да се обръщат към мен. Врагът ми ги отне. Сега никой не знае как се казвам. Никой не ме нарича никак. Аз съм просто чудовище, което отмъщава, докато враговете му се молят да спре, да ги пощади, да ги остави живи. Те не спряха, те не пощадиха семейството ми, те не оставиха никого жив. Няма да го сторя и аз.

Някога се смеехме. Някога си казвахме, че нищо не може да ни раздели. Ние бяхме братя, ние бяхме семейство. Сега аз съм единственият оцелял. Всяка стъпка през тези улици е спомен. Всеки удар е в името на някой, който няма да забравя. Не съм последният оцелял, защото съм по-силен. Последен съм, защото аз трябва да довърша започнатото!

Източници за вдъхновение:

https://www.youtube.com/watch?v=IyiNQXCI9gA

https://www.paramountgames.com/games/the-last-ronin

Тренировката на Леонардо

Посвещава се на невидимите воини, чиито сенки все още живеят.

*Инкей Шиноби, „**Нинджуцу** – Тайното **Изкуство**“*

Каналите представляват огромен лабиринт, намиращ се точно под нищо неподозиращите хора от горния свят. Неговите тунели са безкрайна плетеница от кръстосващи се реки от тиня и боклуци, чиято смрад е способна да задуши почти до смърт всяка неадаптирана към подобни условия биологична форма на живот. От двете страни на тези

потоци от зараза са изградени широки брегове, покрити с хлъзгав пласт слуз и мъх с тъмно зеленикав отенък. Навсякъде има пластмасови бутилки, понякога смачкани и захвърлени в някой ъгъл, а друг път пълни до половината с течност от незнаен характер. Тук-таме вниманието попада на странни предмети, намиращи се някак не на място като например изгубени или пък просто изхвърлени и изоставени спринцовки, както и употребявани игли. Парчета от дрехи, парцали и единични обувки са повтаряем елемент от обстановката, стига някой да има нездравословното желание да обикаля из този мрачен свят. Доста по-рядко, но все пак достатъчно, за да бъде отбелязано, из случайни ниши, ъгли и ръбове на каналите подозрително се забелязват изоставени дюшеци — скъсани, пробити или лекьосани, но явно използвани от някого или пък от нещо. Кашони, разпарчетосани и смачкани хартии, стари вехтории, вестници, пликове и найлони, безкрайно разнообразие от предмети, пренасяни от малки животни като котки, плъхове, змии и други незнайни същества. Малка, но статистически реална вероятност съществува тук да пребивават и по-екзотични души като паяци с абнормални тела и пипалца, смущаващо тлъсти скорпиони с готови за атака опашки, натъпкани с отрова. Тези своеобразни гигантски тръби и коридори на места се пресичат в мащабен кръстопът, където се извеждат водите от няколко тунели, образувайки се подобие на езеро с внушителни размери, а друг път може да се забележат еквиваленти на бетонен водопад. В болестотворните езера, ако се загледаме достатъчно продължително, сякаш през дълги интервали и на съвсем случаен принцип преминава силует, но никога не може да сме сигурни, че е било така, защото той изчезва бързо и без предупреждение, както се е и появил. В подземното ниво на света могат да бъдат срещнати най-чудновати и необикновено

изглеждащи създания, чиято големина често пъти е далеч над нормалното или очакваното за техния вид. Тук постоянно претичват през сенките гигантски плъхове, неуморно дебнещи за следващата си вечеря. Очите им понякога сякаш светят в червено, а поведението им на моменти показва наличие на заченки на логически действия. Котките много повече бягат от тях, отколкото да ги преследват и ловят. Мрежата от канали под града се е превърнала в сборен пункт на гранични организми, намиращи се на линията между реалното и фантастичното, докато маргинални персонажи се опитват да открият своето място, където да останат живи за още ден. Светлината в този подземен ад е оскъдна и никога не достига, ала все пак успява да се процежда през решетките с правоъгълна форма или сферичните капаци, водещи към повърхността, където човешки същества изживяват работните си графици и отпуски в неведение за случващото се под тях. Тук никой не е дошъл, защото го е сънувал, а по точно обратната причина, защото мечтите му са станали на прах. Канализацията е мястото на забравените от Бога, отхвърлените, проваленитe и смачканите от горния свят. Малкото хора в тъмните коридори на водоотвеждащата система отдавна са изгубили характеристиките си на такива, превръщайки се в неща, пъплещи в мъглата на умствената си и физическа деградация.

В такава, задушаваща всеки лъч надежда, обстановка откриваме още по-притеснително присъствие сред и без друго обезсърчаващата ни действителност. Ставаме свидетели на бавния ход на хуманоиден звяр, извисяващ се на цели два метра над земята. Ако вземем предвид обема на торса, четирите крайника и главата на съществото, можем да предположим, че относителната му тежест клони към двеста килограма.

За тези потресаващи габарити то стъпва меко и безшумно по лепкавата повърхност на пода, правейки го с такова внимание, че не можем да не се възхитим. Оглежда се и на моменти спира, сякаш за да подбере новата си посока в лабиринта. От действията му не може да се направи категорично заключение дали се придвижва към конкретна цел или просто патрулира района, ловувайки или пък търсейки по непредсказуем модел нещо забележително. То спира, за да наблюдава как котка дебне един от по-дребните плъхове, който пък е зает с яденето на купчинка лакомства, наподобяваща изпражнения. Чисто черният хищник се придвижва близо до стената на коридора, опитайки се да се сниши максимално, докато крачките му постепенно се забързват. Линията на изключително гъвкавия гръбначен стълб се извива в дъга и малкият убиец скача с красива парабола към опиянения от почерпката си плъх, все още неспособен да усети опасността. Котката забива нокти и зъби в косместата плът на онова, което смята, че ще бъде вечерята й за тази нощ, но се случва нещо изненадващо. Плъхът успява да извърти телцето си с усукващо движение, плод на отчаянието и на цената на топка косми и малко плът вече е лице в лице с атакувалото го животно. Очите му светят в неприкрита ярост. Котката губи увереност и се смразява, но не помръдва от мястото си, сякаш за да види какво ще стане. Нали помните мъдростта за минусите на нейното любопитство? Двуметровото чудовище също е като статуя, затаявайки дъха си пред случващото се представление на войната. Плъхът не губи самообладание, доказвайки, че измъкващата маневра не е била случайност на съдбата. Той, противно на всяка природна логика, агресира към хищника срещу себе си и се хвърля в атака. Хуманоидът отваря широко очи, когато по-малкото създание успява да

се впие в шията на по-голямото и само за миг прекършва волята на своя нападател, отнемайки му живота с тих прехрупващ звук.

Двуметровият звяр се откъсва бавно от сюрреалистичната сцена на борба и продължава пътя си, а плъхът остава да пирува с вече далеч по-вкусна порция от първоначалната. Крехко котешко.

Чудовището има три пръста на ръцете и три пръста на краката. Релефа по него е внушителен и лесен за забелязване, като че е модел по анатомия. Сякаш мускулните влакна на всяка група се движат под кожата на съществото, докато то просто ходи без да полага допълнителни усилия. То има издутина откъм гърба си или пък е гърбица? Още по-невероятното е, че около главата му е увит някакъв парцал. Странично по гърбицата на нещото смътно се очертава дебела черна линия, завързана или закачена. Може би уред или инструмент?

Хуманоидът прикляка и прави с лекота скок от левия бряг на тунела върху десния, приземявайки се без да издаде шум, въпреки че слузта и слоя мъх по влажния под би следвало най-малкото да го подхлъзнат. Да не говорим, че повечето създания биха паднали, описвайки най-комични анимации с телата си, каквито сме свикнали да гледаме по забавните клипчета в нета. Вместо да падне обаче огромната сянка се затичва по коридора със скорост, на чиято дори и Юсейн Болт би завидял, осъзнавайки липсата си на шанс срещу мистериозния атлет. За по-малко от двадесет секунди нещото преминава петстотин метра в права линия, достигайки до ръба на подземно архитектурно

постижение, навяващо представата за огромен кръстопът от водопади, отвеждащи главозамайващо количество тиня, боклуци и мръсна вода дълбоко в пастта на бездна без край. Вместо да пропадне в нея обаче и историята ни да свърши безславно, съществото скача точно от ръба, изстрелвайки се право нагоре, прелитащо вероятно около десет метра по вертикала на мислена координатна система, така че с една ръка да се захване за последното стъпало на провесена стоманена стълба. Последната издава скърцащ звук, а нашият непознат герой се набира на бицепса си, захваща се с другата си лапа за следващото стъпало и лека по лека, използвайки само горни крайници, успява да се изтегли нагоре. Подобна акробатика е немислима за кое да е познато на майката природа сборище от клетки, еволюирали в естествените условия на милиони години безкрайна война за оцеляване на планетата. Не бих искал да прекалявам с предположенията, но може би наблюдаваме обект от изкуствено създадена програма за подобрение на способностите.

На повърхността на улицата няма никой, може би защото е нощ, а може би защото е задънена. Отходната плоча се раздвижва, завибрирва, след което бавно се издига над нивото на останалия асфалт. Подава се глава на нещо толкова неописуемо, че ще се задоволим с това да спомена, че то носи тънка лента със син цвят върху очите си. Именно нея бяхме определили като парцал, докато създанието кръстосваше долния свят, негов роден дом. Кожата му е тъмно зелена и бегло, но съвсем бегло, изглежда като набраздена от люспи, без да са такива. Измъква се от отвора на пода на задънената улица след като премества плочата встрани. Звярът е вече на повърхността, където е горният свят — светът

на човешките същества. Атмосферата тук е далеч по-приятна и създанието поема дълбоко въздух през малките си ноздри, разположени върху муцуната му. То поглежда нагоре, прикляка и с три скока вече е на покрива на старата кооперация, построена до задънената улица вероятно преди милион години. Постройката е пет етажна, в покрайнините на града е и изглежда като напълно изоставена и празна. Съществото сяда на чакълестата земя на покрива й, а лунната светлина най-после облива тялото му, така че да можем да го разгледаме по-добре. То действително носи синя превръзка на очите си — не сме се объркали в това, завързана на възел откъм задната част на главата му. И тук започва невероятното, защото се оказва, че издутината откъм гърба на чудовището всъщност е черупка! Противно на всякакви закони на здравия разум, трябва да признаем, че в момента наблюдаваме двуметрова костенурка, разполагаща с крайници за ходене, тичане, скачане и захващане. Тя, съдейки по обема на торса, дебелината на крайниците й и масивната й глава, тежи около двеста килограма и с очите си видяхме, че взима 500 метра за под 20 секунди, без да се напъва за рекорд, а мускулите й могат да я изпращат във въздуха на поне десет метра височина — отново без усилие. О, пропуснах една съвсем незначителна подробност. Нещо, което на фона на споделеното до тук не би следвало да ни изненадва. Докато забележителната костенурка си седи на земята, бидейки на покрива на изоставената кооперация в края на града, можем да изследваме онази странично разположена черна линия откъм черупката й. Вече виждаме ясно, защото е пълнолуние и светлината от небесното тяло е тъй ярка, че сякаш е ден. Всеки обект от нощта е очертан с характерното за нея сребристо сияние, превръщайки преживяването в подобно на сън състояние. Луната е магическата лампа на Аладин, важащо с особена

сила за нас точно сега! Защото се оказва, че дебелата летва или връв, или каквото и да ни се струваше, че е там — уред или инструмент, накрая се разкрива и осъзнаваме, че е прекрасно произведение на изкуството. Черната дебела линия, която наблюдавахме на гърба на двуметровото нещо, докато то тичаше беззвучно в каналите, е меч. Гигантска костенурка с меч.

- Обичам Ню Йорк! Мразя канализацията и обичам Ню Йорк! — изкрещява то.

И таз добра. Пропуснали сме, макар че нямаше как да знаем, защото досега създанието пазеше пълна тишина, но се оказва, че героят на екстремно краткия ни разказ е криел последна тайна. Той може да говори, както го правят човешките същества от горния свят. И лошата новина, не точно за нас, но за обитателите му, е, че на тази гигантска костенурка, въоръжена с меч, закачен някак си към черупката й, май, май, много й допада в него!

Да, явно се оказва, че живеем в реалност, отиваща далеч отвъд разбиранията ни за възможно и невъзможно. В нея има отделни екосистеми, но дори и цели светове, както и нива в тези светове, за които ние не подозираме, нито имаме време да забележим, че са там. Внимавайте, защото всяко от нивата, както и всяка уважаваща себе си екосистема, е пълна с живот — както миролюбив, така и войнствено настроен. Сред подземията се спотайват хищни видове, хранещи се с

най-слабите представители на царството им. Днес проследихме истинско чудовище, например, притежаващо всичко необходимо, за да ни накара да си изпуснем нервите от ужас, ако го срещнем посред нощ. Всъщност дори и да го срещнем през деня, пак ще се изпуснем в гащите от страх! Защото такава е природата на всяко чудовище, то плаши и ужасява, то отблъсква от себе си, дори когато не иска да го прави. Може би то е добро в сърцето си, а може би е донякъде добро, донякъде зло, кой знае. Ала никога няма да бъде друго, освен чудовище и неговото място е предопределено сред световете, екосистемите и нивата на съществуването. Тъжно е, но е неизбежно, така че колкото по-бързо свикнем, толкова по-добре. Дебнат хищници наоколо, забравихте ли? Трябва да се спасяваме.

Кратичката ни история е приключила, но сега виждам през очите на разказвача, че мистериозният ни приятел прави или търси нещо, извършвайки почти вълшебен жест с дясната си ръка. Той бръква в едва забележим процеп, където корубата му се прикача към тялото, и вади от там устройство. Слага го на земята на този самотен покрив и натиска копче. Луната е бяла монета от две евро, закачена сред безкрайния тъмно син чаршаф, пробит от дупчиците на стотици молци. Облачета се движат като живи, разумни души, забавляващи се в собствените си незнайни игри. Една хуманоидна костенурка се усмихва, да, тя определено може да се усмихва, докато гледа към центъра на големия град. А там, разположена точно в неговото сърце, се издига кула. Кула, стигаща небето.

Чувате ли я? От устройството зазвучава музика.

Чудовището я слуша и се усмихва. То гледа към кулата, а оголените му зъби сякаш сияят със сребристи отблясъци. Защото е нощ и Луната прави всичко да наподобява сън. В такава нощ мечтите изглеждат реални.

https://www.youtube.com/watch?v=1e1QF3uoQNg

КРАЙ

Гняв

Законът е далеч, юмрукът е близо.

Корейска поговорка

Защо ли се наричат крайни квартали? Може би истинската причина се крие в това, че там живеят цели организирани общности от радикално настроени индивиди. Престъпен контингент, както гласи професионалната дефиниция. Мъже и жени, действащи извън закона, възприеман и приеман от гражданското общество като рамка за развитието на цивилизацията. Изметта на социума, състояща се от

аутсайдери, ауткастъри и всякакви други аутове, която не е открила предназначението си в него, се самоорганизира в откъснато племе, където няма друго право, освен че по-силният решава, а по-слабият се подчинява. Не сме сигурни защо винаги се получава така, колкото и да се опитваме да открием справедлива система с равни възможности за нейните членове. Сякаш нещо дълбоко скрито в човешкия геном е сбъркано или пък просто разумът ни не е способен да прозре вселенската логика, налагаща да има победители и победени. Състезанието не може да бъде състезание, ако всички завършват на първо място, нали? Освен това наградата има стойност, когато я получава само най-добрият. По-любопитните от нас ще попитат каква по-точно е тя. Странното е, че практически е невъзможно да се предскаже кое ще бъде наградата за полаганите усилия в дадено общество, тъй като съответната се определя от изцяло субективни фактори. Последните могат да бъдат културните традиции на групата, темпоралните (времеви) характеристики на историческия период, редките или ценни ресурси в даден географски ареал, свободният достъп до храна от по-специален тип, елитни напитки, както и всякакви материални обекти — плод на въображението на хомосапиенс. Ала има и универсална награда, която е общоприета във всички варианти на цивилизация, съществували някога на нашата планета: жената.

Но да не избързваме със събитията в днешната си среща, защото в този много краен квартал се случва твърде странна дори за него работа. На покрива на полуразрушена четириетажна кооперация забелязваме силует, седящ напълно неподвижно. Ако бяхме почитатели на фантазията, щяхме веднага да заключим, че нещото медитира. Краката

му са кръстосани под него, а внушителните ръце са поставени в скута, очите му са плътно затворени. Тънка червена лента, изпълняваща функцията на маска или пък на моден аксесоар, защо не знак за принадлежност, е завързана на красив възел откъм гърба. Извънземното има вид на хуманоидна костенурка, разполагаща с коруба по чиято повърхност можем да наблюдаваме перфектни хексаграми. Вероятно дори извратената еволюционна спирала, довела до създаването на подобно същество, не може напълно да се дистанцира от нуждата на природата да твори красота. Да, ако се абстрахираме от чудовищността на зеления хуманоид, медитиращ на покрива на безлюдна градска съборетина, той всъщност излъчва сила и великолепие. Нека се доближим и чуем мислите на нощното създание, защото сме сигурни, че в тях се случват твърде интересни неща.

Сплинтер настоява, че трябва всеки ден да медитирам, тъй като съм имал проблеми с гнева. Той контролирал мен, а не аз — него, което било много лошо и голяма слабост по пътя на воина. Какво ли му разбира главата на един плъх от бойни изкуства? Факт е, че цялото ми познание по нинджуцу е единствено благодарение на сенсей, но винаги съм можел и сам да се оправям с проблемите, смея да твърдя, достатъчно добре. Нямам нужда нито от нинджуцу, нито от медитация, нито от учител! Аз съм Рафаел, най-силната от четирите костенурки-мутанти. Пих най-много и най-жадно от вълшебната течност, превърнала ме в урода, който съм! Нищо не може да ме спре, никой не може да ми се опре. Нито братята ми, нито Сплинтер, нито който и да било. Защо тогава да прекарвам време в неподвижност и със затворени очи, сякаш съм слепец или инвалид? Учителят твърди, че гнева, когато не е добре

изследван и внимателно насочван, може лесно да се превърне в оръжие, обърнато срещу онзи, който го генерира в себе си. Медитацията постепенно водела до разбиране на вътрешната природа на ума, поради което била най-ценен инструмент в подчиняването на непокорния ни дух. Тя, когато се практикувала с усърдие, можела да доведе всяко същество до някакво тайнствено просветление. Шибани тъпотии на престарял глупак с вид на човекоподна мишка! Аз съм атлет, машина за скачане, удряне и разрушаване. Природата ме е въобразила такъв, защото иска от мен да съм активен, а не да се маскирам като дърво! Въпреки всичко, плъхът ме е научил и на хубави принципи от нинджуцу като това, че нинджа разрушава всичко, което е ценно за врага. Как да го правя, докато седя неподвижно, сам по средата на нощта, в квартал, където най-безопасният човек, на когото можеш да попаднеш, е сериен убиец, започнал кариерата си на такъв, унищожавайки първо най-близките си? Не би ли следвало сенсей да ме изпрати тук, за да сравня всичко със земята, без да задавам въпроси на потърпевшите? Не би ли било редно мисията ми да бъде да чупя тухлени стени с голи ръце и да надробявам костите на престъпността, открила подслон и защита сред покрайнините на Ню Йорк? Не, това е чисто губене на време. Нямам проблеми с гнева. Спирам с тъпото медитиране!

След като приключва с духовната си тренировка, огромната костенурка с червена лента на нивото на очите се изправя в цял ръст, а ние се разтреперваме от ужас, защото си даваме сметка, че пред нас стои биологичен организъм с неземен произход. То е високо 220 сантиметра и тежи 250 килограма. Извънземното е като изградено от жив камък и

тръгва в лек тръст към ръба на покрива на осакатената от времето сграда, когато мрачната нощ бива пронизана от писък. Жена, молеща за помощ. Рафаел спира и кляка, придобивайки двойно по-малки размери от споменатите преди секунди, а това само по себе си е почти равно на чудо, каквото сме срещали само в приказките за деца. Великанът в миг се стопява до размерите на джудже. Наблюдава и сякаш души въздуха, за да извлече още данни, помагащи му да вземе интуитивно решение. Виковете идват от прекалено близо, сякаш извират откъм ръба на кооперацията. Така че костенурката, владееща нинджуцу, се промъква внимателно до него и поглежда надолу.

В сенките на улицата под Рафаел петима мъже са обградили беззащитна дама. Руса красавица със сини очи и атлетично тяло. Тя е с раздърпани дрехи и се моли да не я нараняват, докато отрепките бавно я притискат към стената. Жертвата им предлага чантата си, за да вземат, каквото пожелаят от нея, но нищожествата я хвърлят в близкия контейнер за боклук с думите, че не искат парите, бижутата или телефона й. В техния свят те не служели за нищо. Макар и разиграващата се сцена да звучи почти филмово, няма нищо изкуствено в нея, защото представлява най-древният зов на приматите, програмиран в кодовете на тяхната ДНК верига. Те са вид известен с насилието си върху себеподобни. Костенурката с червената маска не може напълно да осмисли, ставащото пред очите й, тя не го разбира изцяло, но не чака дълго, за да го проумее. Тя знае, още откакто вкуси магическата отвара, че решенията са по-важни от информацията, а действието е по-важно от кое да е решение. Правилно или не, нашият тъмно зелен боец се приготвя за скок.

- Тези боклуци трябва да бъдат научени на обноски.

Рафаел скача от покрива на кооперацията-руина, прелита във въздуха като тъмно петно и с потресаващ удар се приземява на улицата. Чува се тътен като от паднал гръм, само че с тази разлика, че се стоварва точно до нас. Звярът с изненада установява, че асфалта под стъпалата му е поддал с две педи, отбелязвайки формата на трипръстите му крака. Не беше ли споменал Сплинтер нещо за нинджите, че не оставяли следи и не можело да бъдат чути? Както и да е, тъмно зеленият рицар се намира в нажежена до червено ситуация и няма време да спазва канона на нинджуцу. Петимата мъже определено чуват и забелязват извънземното, паднало сякаш право от небето. Очите им го следят и разглеждат с онзи унес, в който всеки от нас е изпадал, когато е видял за първи път тигър в зоологическата градина. Дори в клетка, дори през решетка, през която не може да се премине, в дълбините на сърцата ни тогава трепва безименното чувство, че природата е велика. Представяме си какво ли би сторил този праисторически хищник, ако човекът не го бе надхитрил и заключил между бетонни стени и пръчки от стомана. Ами ако сме с него, но в родния му хабитат, където тигърът е свободен и нищо не го ограничава? Щяхме ли да имаме шанс тогава? Щяхме ли да стоим така спокойно и самодоволно пред него, като че е зрелище за наше собствено забавление?

- Хей, какво е... това? Някакво шибано чудовище? — казва мършав мъж, облечен в дънково елече. Черно на цвят, макар че това няма

никакво значение. Главата му е бръсната и татуирана с кръст, разположен откъм задната страна на черепа. Макар че и това няма никакво значение, но ние още не го знаем и затова му обръщаме внимание.

Извънземното чува думите на човека и в тялото му става магия. Кръвта му забързва движението си по реките на мутиралата му система от артерии, капиляри и вени. Умът му спира да работи. Тихо е като в храм, където отдадени монаси се молят на безпощадно божество. Защо всички го виждат така? — пита се странното творение на природата.

- Аз... не съм... чудовище... — прошепва Рафаел, вървейки бавно към петимата. — Аз съм адски огромна, адски гневна, адски силна... КОСТЕНУРКА!

Не бихме искали да описваме подробно последвалите действия поради тяхната бруталност, но все пак ще отбележим по-запомнящите се моменти. Налудничавото е, че именно мършавият тип с кръста на главата решава да открие битката, вадейки от вътрешната страна на елека си нож-пеперуда. Пеперудите са красиви, но са и смъртоносни. Нищожеството я завърта ловко няколко пъти, след което замахва с похвална скорост към коремната област на... чудовището? Което на свой ред просто хваща китката на нападателя с трите си пръста, всеки от тях дебел, колкото ръката му и само с леко стисване я чупи. Боклукът изкрещява от изгарящата болка, протекла за стотни от секундата през

цялата му нервна система, изпуска ножа и почти припада в несвяст. Но за зла участ получава допълнителна засилка от съществото, което го завърта около оста му и го хвърля през гърба си към един от неговите авери. Ударът е толкова добре преценен, че води до двоен нок-аут и ние наблюдаваме първите двама отпаднали от турнира „Смъртоносна Битка“! За тях няма да има награда, защото лошите момчета не получават нищо от шефовете си, ако лежат в безсъзнание на улицата.

- Каквото и да представляваш, демоне, ще се простиш с колената си! – страхът по лицето на третия враг с най-солидно телосложение сред насилниците е очевиден, но пък трябва да му се признае, че запазва достатъчно самообладание, за да извади разгъваща се палка от стомана. Жестът демонстрира желанието му да получи медал за храбост в предварително изгубената битка. Психолозите твърдят, че когато човек осъзнае, че загубата е неизбежна, става екстремно опасен.

- Братко, аз поемам огромната тиква на изрода. Ще я пръсна като диня! – тези думи са изречени от момче на видима възраст не повече от двадесет години. То също разгъва палка от стомана.

- Демон? Изрод? Знаете ли, приятелите ми смятат, че имам проблем с гнева. Аз пък мисля, че съм миролюбив по природа. Тази нощ ще разберем кой е прав. — изрича Рафаел и едновременно посяга с двете си лапи, хващайки дръжките на някакви оръжия, прикачени към корубата му.

Костенурката с ръст от 220 сантиметра бавно застава в позиция, разполагайки ръцете си в бойна конфигурация. По-любопитното е, че тя държи във всяка лапа по един изключително красиво инкрустиран сай. Древното оръжие, достигнало връх в своето използване и техническо разработване за водене на бой, не къде да е, а на остров Окинава. То първоначално е било инструмент, притежаван от селяните по време на работата им из нивите, защото се оказало полезно за обработката на сено. Старите майстори по нинджуцу обаче открили, че сай в ръцете на ловък воин можело да изпълнява и друга функция. Каква точно е тя ще разберем само след мигове. Защо ли чуваме припева на песента на Росица Кирилова: „А казват, а-а-а-а-а-а, живей за мига! А казват, а-а-а-а-а-а-а, живей за мига!“ Едва ли е свързано с разиграващата се социална ситуация пред нас, така че отново насочваме внимание към нея.

Мъжете с палките се споглеждат, заставайки от двете страни на създанието. Те само с очи се разбират кой къде трябва да атакува. За миг нещото и престъпниците се измерват като в каубойски двубой, провеждан по правилата на джентълменството, колкото и абсурдно да е това в конкретната интеракция. Поради протичащият адреналин в такива ситуации времето започва да тече по различен начин. Понякога

една секунда се усеща като минута, а друг път една минута минава като секунда. Пот се стича по лицата на отрепките, но те вече са решили съдбата си. Почти едновременно замахват със стоманените си палки. По-едрият атакува лявото коляно на Рафаел, докато младока стоварва удар към черепа му. Костенурката извършва двойна защита с приклякане, така че парира синхронно оръжията на опонентите си, заключва ги между зъбците на своите сай и с рязко усукване ги избива от ръцете им. Палките отхвърчат на значително разстояние встрани, а преди двамата мъже изобщо да имат време за реакция, извънземното, както е приклекнало, се завърта и ги подсича през краката. За целта то ползва своя наподобяващ ствол на дърво десен долен крайник. Пръв бива поразен големият и по-възрастен насилник. За него има специална награда: счупен глезен, а може би и извадено коляно като допълнителна социална придобивка с непостоянен характер към заплатата му този месец. Относително време за възстановяване — 24 седмици. Младото момче се разминава само с тежко падане на асфалта, където и остава без да смее да помръдне. От страх или пък от рядка форма на интелект из тези географски ширини, където последният не е особена ценност. Ако не считаме часовете при психотерапевт, необходими за преодоляването на психологическата травма от среща с извънземна констенурка след полунощ, хлапето ще е готово да продължи да се прави на престъпник още утре.

Който е внимавал много и не е успял да се разсее достатъчно от допълнителната информация в повествованието ни, получава отличен по концентрация, но и знае, че остана на крака само още един последен опонент. В добронамерените варианти на тази история мъжът тръгва да

бяга, но за съжаление ние се намираме върху лента от реалността, в която той остава на мястото си, вярвайки, че притежава необходимото асо в ръкава, за да приключи битката с победа за хората. Акашовите записи помнят върху енергийната си тъкан далеч по-самонадеяни предположения от далеч по-безобидни същества.

- Каквото и да си мислиш, лоша идея е. — споделя със смущаващо спокойствие в гласа си Рафаел на последния хомосапиенс.

Мъжът в черно кожено яке наблюдава с изражението на някой, който не може да повярва на собствените си очи и очаква да се събуди в леглото си, плувнал в пот, докато алармата на телефона му звъни, защото е време за работа в офис от девет до пет. Той никога в живота си не е виждал нещо такова, както и никога не е работил в офис от девет до пет, но явно за всичко в този свят си има първи път. Чел е за съществуването на разум от други планети, даже е слушал дебатите на конгреса на САЩ по темата за извънземните, но до сега никога реално не му е хрумвало, че някога ще стои лице в лице с представител на друг самоосъзнаващ се вид. Целият потреперва и сякаш нещо в ума му се троши на хиляди малки парчета, защото зениците му придобиват мътен блясък, а тялото му механично посяга към вътрешния джоб на дрехата си, приспособен за прикриване на оръжие и вади револвер. Насочва го към огромният извънземен срещу себе си и натиска спусъка като зомби, неосъзнаващо последиците от действията си. Стреля, ала твърде късно, тъй като зеленият мутант скъсява разстоянието помежду им за стотна от секундата, след което излиза от предполагаемата линия на куршума.

Уцелих ли го? Май да, защото не го виждам. Сигурно е паднало. Но каква е тази топлина в двата ми хълбока? О, не. Тези вилици... вилици ли са? Кой ги е забил в тялото ми? Аз... го убих, нали? Не мога да се държа на краката си. Не мога... да помръдна... Летя ли?

Съществото не от този свят забива своите сай в торса на стрелеца, вдигайки го във въздуха на тях, сякаш е перце, а не човек с мускули, кости и вътрешни органи. Физиката му е максимално напомпана с флуид, изпълняващ функцията на кръв и ставаме свидетели на невъзможната степен на мускулна контракция на влакната под кожата на цялото тяло на ужасяващата форма от зелен живот. Тя изпада в дива ярост. Гневът е набраздил лицето й, превръщайки го в картина на полудял бог, загубил разума си, докато води война на живот и смърт. Мъжът помръдва за секунда-две, но след това главата му клюмва и той се отпуска, висящ на вилиците или куките на кошмарното същество. Чува се звук от падането на револвер върху асфалт. Костенурката бавно слага доскорошния си враг, ала вече просто труп, да легне на твърдата улица, докато кръвта бързо се събира на локва под него. С едно рязко движение Рафаел изважда двата сай от бездиханното тяло и ги прибира обратно отзад на корубата. За още миг се взира в умиращия, макар че него вече го няма, а после извръща лице към жената, която преди три минути молеше за помощ. Часовникът ни показва, че между скока на костенурката и засичането на погледите между красавицата и звяра сега, са изминали само сто и осемдесет секунди. Сълзите й текат неконтролируемо по красивите й черти, цялата трепери, притискайки се с все сила към стената на полу-разрушената сграда, от която падна

извънземното нещо. Скимти и си мърмори неразбираемо, а умът й все още прожектира насилието, на което е станала свидетел. Погледът й е като на обезумял и по всичко изглежда, че си мисли, че ще е следващата жертва за нощта.

- Моля те, пощади ме! Имам деца! — проплаква.

Рафаел се събужда от съня на собствения си гняв, когато чува молбата. Той осъзнава, че в очите на синеоката е по-лош от петимата й човешки нападатели. Те са искали да утолят животинския си нагон, ала в ума й мутантът е нещо още по-лошо. Убиец. Права ли е? Той бе дошъл, за да се отзове на вика й, когато щеше да бъде насилена от онези примати. Скочи от покрива на четириетажна сграда, за да я спаси от негодниците! А какво стана? Оказва се, че е по-ужасен, по-страшен и по-безпощаден от тях. Рафаел не се съмнява, че тези типове заслужават и сами решиха съдбата си — всеки един от боклуците. Но сега, когато чете в сините очи на онази, на която трябваше да помогне и която трябваше да бъде благодарна, че се появи в последния момент, за да я отърве от злото, той попада само на ужасът й, че е спасена от него, а не е похитена от изнасилвачите. Сякаш предпочита тях. Все едно, че за жената е по-приемливо да бъде насилена от престъпниците, отколкото да бъде защитена от убиеца. И може ли да се нарече Рафаел убиец, когато всъщност се бе защитавал от онзи глупак, който се опита да го застреля с револвер? Да, той бе сигурен, че не е виновен за смъртта на мъжа! Беше отнел живота му в акт на инстинктивна самозащита, защото бойните му тренировки бяха изградили в него автоматизъм, преодоляващ всички бариери на разума му, когато става дума за това

да се оцелее пред лицето на смъртта! Това беше сторил Рафаел! Беше се защитавал, докато мъж с револвер се бе опитвал да го застреля, натискайки спусъка към него! Той изкрещява в мислите си, че не е убиец, за какъвто вижда, че го смята жената със сините очи. Но и знае, че повече няма работа тук.

- Аз просто исках да помогна. — казва убиецът по-скоро на себе си, отколкото на някого другиго.

Звук на полицейски сирени разсича тишината на нощта. Създанието, приличащо на костенурка с исполински габарити, се взира в очите на призовалата го душа в беда. То вече не вижда нея, защото е пропаднало в бездната на собствената си тъга от реалността. То само стои. Животът се оказва много по-сложен, отколкото си е давало сметка до сега.

- Махай се, чудовище! Полицията е дошла да ме спаси! — изкрещява жертвата.

Рафаел примигва. Какво повече би могъл да каже? В този свят той никога няма да бъде видян по друг начин, освен като звяр и убиец, дори когато до последно се е опитвал да не стигне до край. Всяка негова маневра в тази битка бе извършена, за да не се наложи да се стига до край, но човешката упоритост, гордост, хитрост или каквото е там, бе решила, че няма смисъл, ако не заложи всичко на един последен ход. Рафаел е ученик на нинджуцу и е осъзнат за намеренията на всеки

свой противник още преди битката да е започнала. Още в момента на скока от покрива за нашата костенурка бе ясно, че ще трябва да плати висока цена, за да спре петима враждебни лица от най-тежкия престъпен контингент на Ню Йорк Сити. И колкото и невероятно да ни звучи, дори в този миг Рафаел си казва, че е успял да разреши конфликта на промоционална цена. Бе умрял само един от мъжете. В качеството ни на всезнаещ и всевиждащ разказвач ще споделим, че във всички останали ленти от кино-продукцията на вселенската матрица, след скока на извънземното и след битката с петимата, винаги умират най-малкото двама хомосапиенси. Рафаел не убива онзи тип, който прави фаталния избор да стреля по него. Той спасява четирима мъже от тях самите и от собствената им съдба, която в тази мрачна нощ трябваше да бъде прекратена във всички останали варианти на историята. Отива си един, за да живеят четирима, макар и без да го заслужават. Костенурката великан е ученик на нинджуцу и знае, че по този път винаги има цена и някой, който трябва да я плати. В тъмната нощ на крайните квартали на Ню Йорк случайността реши, че е негов ред. Рафаел просто направи най-доброто, което изобщо бе в менюто на вселената, а последната не се интересува от личния му вкус. Блюдото винаги се сервира сурово и студено. И винаги се плаща в брой.

- Не те спаси полицията. — прошепва извънземният по-скоро на себе си, отколкото на някого другиго.

Така приключва сцената за нас. Време е да се разделяме, но нека не забравяме, че дори и в собственото ни тяло всеки миг умират клетки, ала се раждат и нови. Твърде често, докато гледаме произведения на

изкуството, вкарващи ни в невероятни сценарии, ние забравяме, че най-магическите и вълшебни неща се случват именно в нас! Води се космическа война вътре в нас, за която ние дори и не подозираме. Животът се опитва да продължи, докато в същото време ентропията се опитва да го ограничи. И двете са необходими. Поставяйки се вътре в трудни ситуации, каквито вероятно никога няма да ни се случат в буквалния смисъл на думата, макар и това да е възможно, ние лека по лека развиваме съзнание за красотата на природата, но и за нейната сила. Помните ли онзи тигър в клетката в зоопарка? Не забравяйте, че повечето тигри все още са свободни, за разлика от хомосапиенс, и са някъде там — в дебрите на древната и дълбока джунгла. Това, че ние никога не ги срещаме, няма никакво значение за тях, както няма и за нас. Последна подсказка. Ние отдавна сме спрели да срещаме тигри, защото те са свободни, а ние — не сме. Когато гледаме един техен представител в зоопарка, никога не успяваме да осъзнаем, че всъщност той гледа нас. Дори и този един тигър, затворен в клетка, заграден от решетка, е по-свободен от всеки един човешки посетител на зоопарка. Влезнал е в нея, защото е трябвало да бъде платена цена, за да остане непоробен неговият вид. Тигрите не са глупави, те правят само най-доброто, което изобщо е възможно. И винаги плащат в брой. Един влиза в клетка, за да могат хиляди да живеят свободни в джунглите.

Нощен звяр скача върху покрива на полусрутена четириетажна постройка в покрайнините на града. Тича с огромна скорост и преминава три километра от сграда на сграда. Прави невъзможни скокове и салта във въздуха, каквито никой човешки акробат, гимнастик или паркур практик някога би могъл да мечтае да изпълни.

Достига до целта си, спуска се по дебел стълб на улична лампа, изглеждаща така, сякаш никога не е светела. Изважда водоотходната решетка на каналите и влиза в отвора, след което я поставя обратно и се скрива от погледа ни.

Моят гняв е справедлив. Моята сила е миролюбива. Нинджуцу е изкуството да платиш със смъртта, за да продължи живота. Никой не определя кой да победи и кой да загуби. Аз само правя най-доброто!

КРАЙ

https://www.youtube.com/watch?v=FOP_PPavoLA

Сплинтер

Ни раят, ни адът ме смущават, и сред лунна светлина стоя
непоколебим с безоблачна душа.

Кеншин Уесуги

Разказвачът не е просто елементарно същество, а форма на власт и сила в най-чист вид, защото не изисква друго, освен намерението на споменатото да активира способността си. Всеки от нас може и

постоянно твори наратив, но обикновено не му придаваме особена значимост или стойност, тъй като държим историята си в строгите рамки на доказуемото. Ограничаваме се до видимото, защото то е най-лесното ниво на сюжетна линия, възможна за проследяване от ума ни. Рядко се спираме за миг, за да осъзнаем, че всички интелекти на планетата, достигнали по-особен статус в обществото, са визионери. С други думи, те са придали добавена стойност на способността си да творят, така че пътят им да стане нещо повече от последователност от доказани факти. Говорим за почти приказни създания, умеещи да пускат твърдото, за да въвлекат себе си в посока, негарантираща награда или успех. Такива престъпни от гледна точка на здравата логика действия изискват мъдрост за по-високия ред стойност и съдържание, криещ се от очите на ежедневното ниво. Защото то е площадка, а умът има за задача да открива в нея най-невероятни възможности, принципи, ориентири или правила. Когато сами си отнемаме шанса да откриваме, започваме да търсим. Забравили сме, че намирането е по-ценното от двете. Можем да бъдем мореплаватели в психически план много повече и много по-лесно, отколкото във физически план. Ала и тези усилия не желаем да полагаме, защото арогантно ги определяме като безсмислени. Нима животът няма смисъл? Ако психическата арена на ума е без всякаква стойност, тогава за какво изкуство и за каква духовност изобщо разсъждаваме тук? Движим тялото си, но движим ли ума си? Къде е той и как да го правим — ето какво ще упражняваме в следващите редове.

В света на бойните изкуства и в планетата на войната имената на враговете са изписани със златни букви. Те са тези, които няма да се

спрат, когато видят слабото ни място, а ще го атакуват с настървение и усмивка на уста, докато не видят, че трупът ни не плува по повърхността на космическата река в Безкрая. Тогава духът ни ще ги сънува как ронят пластмасови сълзи, наблюдаващи с тайно щастие, че вече не сме пречка пред плановете им за господство. Реката ще ни носи по течение, стигащо до Вечният Водопад, а субстанцията й е от злато и брилянти. Първоначално ще настъпи страхът от анихилацията на онова, що възприемаме като реално и важно — всичките ни позиции, притежания, познати имена. Те просто ще изчезнат в мъглата и никога повече няма да ги видим отново, сякаш не са били там още изначално. Казваме, когато мислим и действаме от позицията на космическата война, че врагът е наш любим, а ние сме неговата любима, нямаща търпение да го срещне и почувства с всички свои сетива. Не са чести миговете в този свят, когато трябва да бъдем най-доброто, на което сме способни. Те са рядкост, те са, как беше земното звукосъчетание, а, да — те са чест! Враговете ни са нашият най-голям шанс да станем силни. В техните ръце лежи възможността да бъдем свободни. Ако по случайност успеем да ги унищожим, тогава сме постигнали малката сила и куклената къща, носеща фалшивото название Freedom In Victory. В това няма дълбок смисъл. Ала ако по време на кървав сблъсък, поемайки върху себе си злочинствата на опонента, изгубим абсолютно всичко — в това е висшето изкуство. Дребните души никога няма да разберат защо. Висшите духом нямат да се нуждаят от повече обяснения.

Уау, сега редактираме заедно и горното ни хареса, нали? Получило се е. Всъщност е вдъхновено от кратка ментална битка с един от най-скапаните колеги в духовен план, който някога сме имали, така че не

предполагайте, че всичко е резултат от четене на класики и философски трактати от древен Египет. Повечето вдъхновения за текстове идват от реалността. Ала стига подготовки и разгряване, време е да се срещнем с нашите хора!

Откриваме четири костенурки и един плъх да седят на внушителна елипсовидна маса, направена от обработен за целта бетон. Те са се разположили в двата й края, наблюдавайки огромен плазмен монитор. Той е закачен на стената, така че да се намира на около пет-шест метра от мястото на лидера на това своеобразно събрание от приказни създания. В другия край на масата зелените мутанти са вперили любопитни погледи в плазмата. Ситуацията наподобява прожекция в кино-салон, на каквато всички сме присъствали в някоя от залите на Mega Mall до станция Западен Парк. Екранът на телевизора, закачен в леговището на митологичните зверове, е горе-долу с подобни размери, но е малко по-скромен особено в ширина. Върху него тече емисия новини, излъчвана по един от ню йоркските локални канали.

- ... лидерът на корпорация „Ботуш“, Ороко Саки, едноличен притежател на акциите й, подчерта, че неговата заслуга в борбата с престъпността в Ню Йорк има амбициите да се разраства, докато сивата икономика не бъде премахната напълно. Градът заслужава отново да бъде свободен и спокоен, сподели господин Саки на провелата се среща между него, шефът на ню йоркската полиция и кмета на града. Ороко изяви претенциите си да се превърне не само в технологичен и научен лидер, но и в основен играч в сферата на сигурността на крайните квартали, където

полицейските патрули често или се отзовават твърде късно на сигнали, или не успяват изобщо да изпратят кола, тъй като всичките са заети с по-важни и тежки ситуации, обикновено в централните части на Ню Йорк. Корпорация „Ботуш“ генерира повече от достатъчно ресурси, за да създаде специален високо-технологичен отряд за борба с и превенция от леки до средни действия, излизащи извън рамките на закона — добави нейният шеф. Г-н Саки е готов да приеме предизвикателството да изчисти улиците в покрайнините от човешкия боклук, дори и да се наложи да бъдат предприети категорични мерки.

- Дори и да се наложи да бъдат предприети категорични мерки. — повтори Микеланджело с ироничен и усмихнат глас. — Какви ли може да са те?
- В новината се отбелязва, че ще има някакъв високо-технологичен отряд. Той би трябвало да е категоричната мярка или най-малкото ще бъде свързан с нея. — отвърна замислено Леонардо. — При всяко положение този Ороко разраства влиянието си в града.
- Досега бях чувал за него само в термините на разработката и производството на последен клас технологии, активните му действия в сферата на развитието на изкуствения интелект за оперативни цели, както и огромните ресурси, които хвърля в научни проекти и експерименти от секретен характер. — посочи Донателo.

- Нямам търпение да преслушам някой от този отряд за борба и превенция. Доктор Рафаел ще го тества дали функционира правилно!
- По-спокойно, Докторе. Забравяш последователността в нинджуцу. Първо, опознаване на терена. Второ, локализиране на врага. Трето, събиране на информация... — декламира Майки.
- Четвърто, млъквай и се приготви да те пречукам!
- Искаш ли да опиташ още сега? Ставай, отворко!
- Деца, по-тихо! Изпускаме нещо важно! — въдворява ред Сплинтер.

Плъхската лапа натиска бутона на дистанционното за увеличаване на звука, задържайки го за две секунди. Всички притихват, докато наблюдават как водещият от екрана декламира.

- Разследващата журналистка на свободна практика, Ейприл Онийл, е била нападната от петима въоръжени мъже миналата нощ, докато е работила по частно поръчение в покрайнините на Ню Йорк. Тайнствен спасител се е притекъл на помощ. В последвалата битка един от похитителите губи живота си, докато други двама са с тежки фрактури, а останалите са се разминали само с леки телесни повреди. Дамата твърди, че мистериозния герой не е бил обикновен човек, но показанията й все още са под влиянието на силния шок, така че не могат да бъдат взети под сериозно внимание. По разследването са открити особени следи, привличащи интереса на полицията, но предстоят допълните

експертизи, така че да се открие техният източник. Работи се по няколко възможи версии...

Сплинтер изключва огромната плазма и поглежда към учениците си.

- Кой от вас е направил това?

Четирите костенурки гледат надолу и никоя не смее да помръдне или да каже нещо.

- Във ваш интерес е да си признаете сами.

Няколко секунди никой не помръдва, след което Леонардо вдига глава.

- Аз съм, сенсей. Аз го направих.
- Не! — повишава тон Рафаел. — Сплинтер, аз бях. Излезнах да медитирам и...
- Спрете и двамата. Повтарям въпроса, защото нямам време за глупави игри и не възнамерявам да гадая кой кого прикрива. — съществото-плъх видимо се озлобява. — Кой, дяволите да го вземат, е имал крайното неблагоразумие да направи ТОВА!

Не зная дали сме го забелязали преди, ала тишината има магическото качество да се разпространява, ако бъде оставена да го стори. В духовните изкуства именно тя е най-високото ниво на осъществяване като тук се визират всичките й форми и приложения. Тишината не е обект, който можем да притежаваме, но идва, когато най-малко я очакваме съзнателно. Впрочем, не е лошо още от сега да започнем да схващаме, че тя е едно от централните ядра на нинджуцу изкуството. Много от нас считат тишината за страшна, скучна или неприятна, ала забравят, че самите ние сме се родили от един миг на абсолютно мълчание, когато две души и два дъха са се сляли в едно. Тишината е мистерия, вход и изход от живота и е навсякъде около нас. Тя пропълзява незабелязано и носи отговори на уши, неможещи да чуват и праща картини на очи, неспособни да гледат. Точно така е и сега, докато Мастър Сплинтер изпитва лоялността на учениците си във войната, в която те все още не подозират, че вече участват.

- Сплинтер, аз бях... Сниманите два отпечатъка — трипръстите неща в асфалта и така нататък. Мои са. — костенурката с червена лента на главата не вдига очи, докато споделя своята тайна.
- Ти? Рафаел! Трябваше да се досетя, че ти ще направиш нещо подобно. Може би, ако бях по-далновиден, щях да успея да го предотвратя. Но злото вече чука на вратата ни и нямаме време за може би-та, ако-та и трябваше-та! Ученици мои, сега ще ме слушате толкова внимателно, колкото не сте ме слушали никога до сега. Рафаел е първият от нас, допускащ огромната грешка да разкрие присъствието си сред света на хората, горният свят! Стотици пъти съм ви повтарял, че градът над нас е опасен, но

всичко, което вие чувахте, беше, че е забранен и интересен! Тук, в каналите и подземните лабиринти, ние постоянно се учим на нинджуцу, защото искаме то да се превърне в наша втора природа. Искаме да бъдем силни, когато ни връхлети тъмнината, но в същото време да останем невидими в нейната прегръдка. Първата част всички вие сте я разбрали и сте добри в нея, но във втората част на определението се дъните епично! А тя е по-важната част! Невидимостта е изкуството, към което се стремим! Тя е венецът на нашето умение. Силата е притежание на всекиго, но невидимостта изисква изключителност от друг порядък, предполагащ насочено внимание към детайлите и изострен интелект за възможните грешки. Иска се невероятен дух, за да бъдеш невидим, ученици! Рафаел е оставил следа голяма, колкото пълната Луна над нас, докато я наблюдаваме в тиха нощ и при абсолютно ясно небе! Две гигантски стъпки в асфалта и в момента са там! Всеки може да отиде и да ги види!!! Кой знае, сигурно около тях хората ще направят магазин за сувенири и ще започнат да продават фланелки с надпис: „Те са тук!“ И ще сме шибани късметлии, ако точно това се случи!!!

- Късметлии ли? Защо късметлии?

- Какво, Микеланджело? Интересува те защо ще сме късметлии, ако хората построят магазин за артикули по темата за извънземните около нашите стъпки ли, момчето ми? Още един от брилянтните ми ученици се изказва! Но ще си позволя да отговоря, само защото случилото се е урок, освен ако не се окаже нашата фатална грешка, довела до гибелта ни. Ако все пак е урок, то той е, че в

момента трябва да се молим хората да поемат по грешната пътека на интерпретация на събитията.

- Сенсей, за каква интерпретация става дума? — пита Леонардо.
- Мълчи, сине, и слушай. Посвещавам живота си на това да ви обуча, да ви превърна в нещо, да ви тренирам на трудни за постигане състояния. Моята работа е да станете вещи в изкуството, а не да разчитате на някакви си способности, с каквито природата богато ви е надарила. Тези способности са първите ви предатели! Рафаел е разчитал на абсурдната си сила. Счупил е кости в скелетните структури на двама мъже, наранил е леко други двама и е убил един. Но това не е достатъчно лошо само по себе си. Червеният бик е скочил от покрива на сграда и е паднал на улицата, правейки дупка в асфалта с формата и размера на стъпалата на Годзила! Не мога да повярвам, Рафаел, не мога да повярвам колко безотговорен можеш да бъдеш. Къде внимаваше, докато правеше грешка след грешка? Внимаваше ли изобщо? Питам те, костенурко, и очаквам отговори!!!

Гневът на Сплинтер е отвъд нормалните нива за него, но ние сме склонни да го разберем. Той е поставен в нелеката роля на треньор на същества, намиращи се все още в своята ранна фаза на майсторство в изкуството на нинджуцу. Това означава, че те се фокусират върху всички грешни детайли от изпълнението, докато важните точки на осъществяване и влияние така и остават извън обхват. Талантът грее ярко, но дългата и задълбочена работа е изцяло пренебрегната. Подобна ситуация не е изненада за старият майстор, защото той е напълно просветлен за линията на учене на всеки ум, поставен на пътеката на

висшето изкуство. В началото винаги има огромни мисинтерпретации, шоу и каскади без смисъл, неслужещи по никакъв начин на целта на пътя. Плъхът просто е решил, че трябва да се възползва от случката, за да пресира до максимум интелектите и духовете на своите подопечни, така че да ги жигоса с истината, колкото се може по-дълбоко и по-болезнено. За да остане тя в сърцата и душите им, по възможност, завинаги.

- Учителю, прав сте. Аз си помислих, че медитацията не е необходима, че нинджуцу не е нужно, че дори вие не ми трябвате и сам мога да се оправя с всичко. Чух вик на жена, търсеща помощ, така че тръгнах по звука. После скочих от сградата, защото нямаше време и се приземих на улицата. Не знаех, че асфалта ще поддаде толкова много под стъпалата ми. Не помислих. И след това просто се сбих с петима въоръжени мъже. Нямах време да планирам. Последният ми противник, когато се осъзна, стреля по мен и трябваше да го атакувам с пълната си скорост и рязкост. Преди да се опомня той вече висеше на моите сай.

По същество в момента присъстваме на разговор между приказни герои, опитващи се да определят границите на онова, що е правилно и грешно. До такива съществени теми не може да се стигне по изкуствен път, защото е необходимо реално гориво, така че огънят на осъзнаването да се разпали в пълния си капацитет и качество. Плъхът знае, че костенурките рано или късно ще се сблъскат с проблема за живота и смъртта по време на битка. Също така той е достатъчно далновиден, за да работи с всеки пример, който вселената му изпраща, за да развие в

учениците си по-остро и разграничаващо възприятие, когато неизбежно отново се стигне до крайни действия.

- Рафаел, ти си потъпкал всеки принцип на нашето изкуство, но утре ще е Микеланджело или пък ще е Донателo, а дори и най-дисциплинираният сред вас, Леонардо. Причината е, че в момента опипвате почвата, проверявате способностите си, прехласвате се по умения и таланти, нямащи никакво значение, ако не останете невидими, докато ги използвате. Ние пихме от една локва, но се развихме по различен начин. В мен има знание, което все още не разбирам в пълен обем, както и проблясват спомени за времена, в които не съм живял. Не знам всичко, но знам повече от вас. И в момента знам, че случилото се е урок, а не е фатална грешка. Ти си гневен и яростен воин, Червеният Бик. Най-висок и най-тежък си сред братята си, имаш най-много ефективна мускулна маса, но това върви със своите минуси. Умът ти е бил заслепен, докато си действал. Бил си на косъм от смъртта, Рафаел. Можело е да бъдеш застрелян от онзи мъж, но късметът те е покрил. Това се нарича шансът на начинаещия. Фокусът ти по време на акта се е свил до точка и ти си спрял да възприемаш фона, голямата картина. Първото ниво на разсейване винаги се случва в сферата на духа. Запомнете това, ученици мои. Рафаел е медитирал на покрива, което е било правилно. Ала след това е позволил на собствените си мисли да го разсейват, подтиквайки го да се разбунтува срещу изкуството, срещу мен, а дори и срещу всички вас. Той е повярвал, че няма нужда от нищо и никой, че сам ще се оправи, защото е най-силен. Още на това ниво на разсейване на духа започва да се

формира опасността. Следващата грешка е викът за помощ. Рафаел го чува и сляпо реагира по посока на звука, сякаш това е негова лична работа. Сякаш това е мисията, за която е бил изпратен на покрива на порутената сграда! Следващата грешка е в избора на поява. Червеният бик скача от покрива, защото бърза да помогне и така се налага да остави огромен отпечатък в улицата, където се стоварва като камък с маса от 250 килограма. Тук Рафаел вече е в абсолютен разрез с изкуството на нинджуцу поне по няколко начина. Той е действал като обикновен глупак. След това, изправяйки се лице в лице с петима въоръжени мъже, ми е трудно дори да започна да описвам до каква степен късметът е покрил Раф. Нинджа никога не влиза в директен сблъсък с врага! Рискът нещо да се обърка, когато действаме пред лицето на опонента, докато той може да ни вижда, каквито всъщност сме, е твърде висок, за да си го позволим. Нашият фокус е изпълнението на голямата цел. Малките и страничните мисии — те не са приоритет. Нашата червена маска е решила да се самопостави в ситуация с толкова висока степен на опасност за самата нея, че действията й след това граничат с невъзможното, за да успее да се измъкне невредима.

- Сплинтер, ако не се бях намесил бързо, тази жена щеше да бъде изнасилена или може би дори убита от петимата отрепки! — с внезапно избухнал гняв изригва Рафаел.

- И какво от това? — напълно черните очи на плъха се взират в говорещата костенурка.

- Как така какво от това, сенсей? Не трябва ли да защитаваме по-слабите? Не се ли подготвяме, за да сме способни да спасим онези, неможещи да спасят сами себе си?

- Не и когато по този начин се излагаме на смъртна опасност, Рафаел! Вселената е математическа задача! В онази нощ някой е трябвало да умре. Който и да е! Космосът винаги си взима парите обратно в брой и не пита никого дали иска или не иска. И въпросът е, че ти си се направил на Бог, защото самостоятелно си решил да спасиш човек, поставяйки всички ни в сценарий, където хората разбират за нас. Видяла те е тази жена, на която си помогнал! Видяли са те четирима мъже, преживяли битката с теб. И на всичкото отгоре си отбелязал геройството си върху улицата с две великански стъпки на трипръсто извънземно! Колко по-зле може да е положението, ученико мой?

- Какво трябваше да сторя, Сплинтер? Да убия и петимата боклуци и да отвлека дамата тук, за да я измъчваме, докато не обещае, че няма да ни издаде ли?

- Изобщо не е трябвало да я спасяваш! — плъхът си дава сметка какво изрича, но също така осъзнава, че няма друг избор освен да се възползва от шанса си. Нинджуцу е безмилостно изкуство, вървящо винаги по ръба на моралното и чудовищното. Лека по лека четирите костенурки, намиращи се под негово ръководство и патронаж, ще се наложи да проумеят стойността на всеки залог, който самите те правят, когато действат в една или друга посока. И той, бидейки майстор на ролята да бъдеш оперативен нинджа, не възнамерява да прави изборите им по-лесни, по-леки или по-забавни. Неговата единствена мечта е да превърне

недисциплинираните си и все още твърде невнимателни бойци в перфектната машина, координирана да удари сърцето на врага, срещу когото един ден ще трябва да се изправят лице в лице.

- Трябваше да гледам как беззащитен човек страда? Това ли ми казваш, Сплинтер? — очите на червеният бик са отворени широко.
- **НЕ ТРЯБВАШЕ ДА РАЗКРИВАШ НАШЕТО ПРИСЪСТВИЕ!!! ТОВА КАЗВАМ!!!**

В древните трактати е отбелязано, че невидимостта на нинджа може да се изучава на етапи или нива. Те представляват различни степени по пътя към абсолютното овладяване на духа на воина, намиращ се в земната игра, където той трябва да бъде. Най-лесният етап е свързан с физическата невидимост. Изкуството тук се изчерпва в простата способност на практика да се маскира в подходящ външен костюм, така че да се слива с природния пейзаж или градския такъв. Вторият етап, бидейки малко по-труден, изисква умът да бъде научен да остава тих, докато мислите го разсейват от дълбоките картини, извиращи от съзнанието. Такъв ум лека по лека се казва, че става невидим по отношение на вътрешните или психологически условия, където се намира. И съществува трети етап, ала той е почти легендарен, защото не е ясно дали е осъществим. В него нинджа до такава степен е станал перфектен в своята невидимост — външна и вътрешна, че двете се смесват и го изстрелват в друга орбита. Вселенската орбита на невидимост митовете считат, че се изразява в умението на нинджа да бъде незабележим за космическите цикли на играта. Тогава воинът остава в сянка и съответно свободен от влиянието дори на звездите. Такъв дух може би достига до възможността да премине отвъд прага на

настоящата загадка, нарачена живот и да се насочи към следващата мистерия на съзнанието. Ала това, разбира се, е само глупава легенда.

Намираме се в голямо помещение, наподобяващо зала, но по-важното е, че в него са насядали четири костенурки и един плъх. Последният е завършен воин на сенчестия път, за когото няма тайни в играта на всички игри. Височина: 190 сантиметра. Тегло: 190 килограма. Съществото не носи дрехи, нито притежава обозначителни символи по себе си, а просто е покрито от сива козина — доста твърда на докосване, бих добавил. Има забележителен елемент в него и той е опашката му. Представете си парче дебел кабел с изключителна твърдост, гъвкавост и еластичност. Сплинтер разполага с опашката си в пълния смисъл на думата до степен, че движенията й в пространството изглеждат самостоятелни и задвижвани от отделен разум, нямащ нищо общо със самия него. Тази връв е с дължина от поразителните три метра. Може да се скрива в козината на тялото му, може да се разпъва и да служи за оръжие или дори да проверява, намиращото се в непосредствена близост около тялото на плъха.

- Ученици мои, станалото — станало. Запомнете следното. Рафаел е първият сред нас, на когото му се налага да премине границата и да отнеме човешки живот, за да спаси друг. Утре ще е някой от вас или дори аз. Характерът на дейността ни е такава, че няма да ни се размине лесно, така че се пригответе да отнемате онова, което лично не сте дали. Когато убиете, вие взимате на врага нещо, което не сте му дали, защото неговият живот му е дар от Бог. Ето защо искам хубаво да помислите. Колкото по-невидими сме, колкото по-

тихи сме, толкова по-рядко ще ни се налага да влизаме в ролята на Създателя. Идват много тежки времена, синове мои. Просто осъзнайте, че трябва да стигате до край само и единствено, когато няма друг начин. Само тогава! Рафаел не е имал друг път. Наложило се е да стигне до край. Съжалявам, че трябва да бъде по този начин, но ние сме нинджа. Един нинджа винаги прави само най-доброто.

Четири костенурки с наведени глави. Хуманоиден плъх с очи, взиращи се в тях като с рентгеново зрение. Дългите му мустачки помръдват, като че през тях преминават невидими електрически разряди. Оставаме с чувството, че сетивата на огромното същество се простират значително отвъд физическата му манифестация, но признаваме, че в момента правим далечна догадка относно реалните възможности на неговото съзнание. Може би просто си помръдва мустачките и нищо повече! А може би не...

- Сплинтер, разбирам казаното от теб, но какво ще правим сега?
- Леонардо, войната започна. Първата кръв беше пролята. Врагът знае за съществуването ни.
- И-и-и-и?
- Тоест?
- Каква е следващата стъпка?

Хуманоидът, наподобяващ формата на плъх, започва да мъдра мустачките си, сякаш в съзнанието му се провежда бой със саби. Той владее изкуството да остава тих и невидим пред лицето на най-важните решения. Неговото единствено семейство в този жесток свят се нуждае от напътствието му. От неговото визионерство! На мнозина от нас може би ще изглежда като лесно и просто действие да изпратим учениците си директно в устата на лъва. Ала ако се опитаме да притихнем и ние, ако изчезнем от лицето на планетата, ако изтрием личността и миналото си, ще почувстваме директността на следващите слова. Защото те означават повече, отколкото се съдържа в отделните думи. Това е заповедта на същество-учител, което трябва да изпрати учениците си към първата им стъпка по пътя, от който няма връщане назад. Не забравяйте, че Сплинтер е символ на по-високото съзнание, достигащо лъчите на духа по недостъпен за подопечните му начин. Той може да чувства последиците от собствените си заключения, по-силно от когото и да било, както е и способен да вижда крайния резултат от наставленията си още преди те да бъдат изпълнени. Въпреки всичко това обаче дори и Сплинтер не може да си позволи свободата да не каже, каквото трябва да бъде казано, колкото и да не му харесва то.

И след достатъчно дълга, за да бъде дискомфортна, пауза плъхът проговаря на костенурките:

- Синове мои, трябва да открием жената.

КРАЙ

https://www.youtube.com/watch?v=27Z6T3oGniY

Ден и нощ се редуват.

Сърце тупти.

Ум се буди и спи.

На лунни лъчи

свят се крепи.

Ямабуши

Ороко Саки

На удар с удар отвръщай.

Ръка от стомана тренирай.

На врага надеждата убивай.

Древен японски трактат

Каквото вижда разказвачът, същото трябва да вижда и читателя. За целта ние използваме процес на описание, така че гледката в един единствен ум да се разпространи в десетки, а понякога стотици и дори

хиляди умове. Идеята, че подобно вълшебство е възможно, се корени във възможността да бъдат използвани универсални символи, до които всички притежават достъп чрез получено базисно обучение. Външното произлиза от вътрешното, тоест скритото. Предположението, че може да се налее съдържание в празна чаша е фундаментално погрешно. Има ли смисъл във външното обучение и какъв всъщност е той? Отговорът е колкото прост, толкова и притеснителен. Външното не е там, за да налива съдържание в скритото, то е там, за да тества какво има в него. Всички системи за външно въздействие, влияние или обучение имат за цел единствено да установят нашето вътрешно ниво, което сме способни да демонстрираме още изначално и да го използват по най-ефективен начин. Космосът е завършено произведение на изкуството, а не е проект в развитие. Неговата поява е чудо, както и цялостното му функциониране, но не е по никакъв начин обект на интерпретация от интелекта, явяващ се малка прашинка от комплексната взаимосвързаност между нещата. И никога не бива да бъде.

Кулата на корпорация „Ботуш“ се извисява над града с внушителните сто петдесет и шест етажа. Тя е най-високата сграда в Ню Йорк, а следващата такава по височина не е дори близо, за да се конкурира с нея. Тя крие множество тайни и вълшебства — част от тях по мистична линия, но част от тях по технологична такава. В нея има секретни нива, забранени места, а дори и помещения, които не се намират в това измерение, но тази подробност може би ще бъде засегната доста по-нататък в историята ни, а може и изобщо да не стигнем до там. Кулата е дом, тренировъчен център и място за отдих на един

безпощаден даймьо, посветен изцяло на задачата си да постигне пълен контрол над града. В нея живеят главозамайващо количество зли същества, още по-главозамайващо количество програмирани роботи за лоши дела, както и изключително малко позитивно настроени създания. Последното е по-скоро галактическа случайност, произлизаща от древната мъдрост, че във всяко зло трябва да има и по малко добро. Външно кулата изглежда черна, бидейки изградена от нещо, наподобяващо стъкло, макар че ние бихме се обзаложили, че изобщо не е такова. Ако се издигнем високо в облаците над нея, ние ще видим, че на върха й има огромен кръг, тоест хеликоптерна площадка. Явно до кулата може да се стига изцяло по въздух, така че да не е нужно да се пътува до нея с наземен транспорт. В допълнение към написаното бихме искали да добавим, че съществува цяла подземна система от взаимосвързани структури, нива, отделения, джобове и секретни етажи, както и излази до вода, но и до цели магистрали в кухините на планетата. Няма начин да опишем тотално и изчерпателно кулата на корпорация „Ботуш", колкото и да ни се ще да го сторим наведнъж. Тя е технологично и архитектурно чудо, макар и да не ни се иска да го признаем, познавайки нейния създател и неговите пъклени намерения за света. Нейното опознаване се случва на пластове, етапи и времеви периоди, когато стане подходящо определен аспект от кулата да се включи, т.е. да се активира, както светва нова функция на дисплея на телефона, когато човек реално потърси и осъзнато реши да използва конкретната механика по нов технологичен начин. Ние по-скоро няма да стигаме чак до там, че да ни е необходим пълен достъп и тотална широкообхватна степен на познаване на всички възможности на невероятната сграда на „Ботуш". Така че спокойно — нищо извън нормалното.

В едно от най-тайните помещения на кулата откриваме мъж. Той е във вече познатата ни поза с кръстосани крака и затворени очи, намирайки се вероятно в състояние на духовна тренировка. Решаваме и надникваме в мислите му.

Днес предстоят важни дела. Защо си губя времето с тази глупост? И необходимо ли е да се бия? Да, психологическата тренировка е също толкова реална и важна форма на упражнение, колкото е физическата. Като се замисля трудно е да се определи кое е по-вълшебно: умът или тялото. И двете са изключителни постижения на космическия бульон. Впрочем, съществуват безкрайно много системи за трениране на тялото. Същото важи и за системите за трениране на ума или духа. Т.е. няма съгласие по темата, но има безкрайно разнообразие. Не харесвам това, тъй като ме кара да се чувствам несигурен. Самото съществуване или живот, както го определят самонадеяните земни жители, е само по себе си непрестанно упражнение по промяна на факторите и условията около всеки един организъм, така че да се тества и определени неговата степен на адекватност и издръжливост. Ала има толкова много правилни начини и също толкова много погрешни, че съзнанието ми често изпада в хипнотичен делириум, когато се опита да ги обхване изцяло. Ако не е ясно кое е правилно и кое е грешно, ако съществуват безкрайно количество еднакво валидни пътеки към постигането на върхово ниво, тогава как да определим най-доброто? Как да излъчим единственото и съществено, така че да отсеем и да се отървем от безсмисленото? Този свят се нуждае от някой, който да го управлява с

юмрук и да заповядва на останалите истинската посока. Защото в противен случай няма напредък. Тази вселена има нужда да бъде настъпена от железен ботуш. Моят ботуш!

Как ни се струва медитационната техника на този тип ли? Да, напълно правилно би било да го упрекнем във вътрешен диалог или ментално вдигане на никому ненужен шум. Обаче истината е, че старите майстори отдавна са осъзнали, че не бива духовният процес да бъде строго контролиран и насочван по тираничен начин. Всеки ден, всяка нова ситуация, изисква свеж подход, тъй като не става въпрос за повторение на старото, а за откриване на новото във и около нас. Такова умение не се преподава, а се схваща като последствие от механиката на вселената, където е разположено нашето умствено и материално изражение. Лицето ни пред Бог.

В залата влизат група от маскирани и се подреждат около медитиращия. Той отваря очи и се изправя. Висок е 195 сантиметра, тежи точно 100 килограма. Мускулите на торса му подскачат като живи същества, когато започва се движи в танцов ритъм срещу кръга от опоненти. Гол до кръста е, а надолу е препасан с широк панталон с черен цвят. Очите му са тъмно кафяви и са с почти европеидна форма, макар че е видимо, че човекът е с азиатски корени. Мъжът наблюдава обстановката с ледена прецизност, докато умът му калкулира динамичните промени в средата около него. Обграден е от врагове, облечени в черно. Лицата им не се виждат, тъй като са с маски, оставящи единствено очите им на показ. Косата на боеца е дълга, гарванова, завързана е на самурайска опашка. Гладко обръснатото му

лице го прави да изглежда прекалено млад, но абсолютното му спокойствие и увереност издава наличието на цели десетилетия опит в изкуството на войната. Наблюдаваме тренировъчна сесия на самия лидер, шеф, голям бос или каквото друго определение за пълководец ви хрумва, на корпорация „Ботуш“, Ороко Саки. Той е много неща, ала ние нямаме време точно сега да разказваме за тях, така че ще се ограничим до очевидното. Ороко Саки е безпощаден биологичен организъм и психологически картотекиран мистик до ниво на тайнствеността: лудост отвъд разума.С други думи, в него няма капка милост към себе си.

- Нападайте!

Първият маскиран, който се осмелява да атакува, е разположен откъм гърба на Ороко. Той стъпва с огромна скорост към центъра, където е Саки, и изпраща впечатляващ камшичен удар с крак към основата на гръбначния стълб на своя лидер. Последният усеща движението на енергията зад себе си, както и бива споходен във вътрешното си зрение от намерението на врага, поради което извършва шеметно късо придвижване встрани от траекторията на ракетата, летяща към него. От гледна точка на геометрията Ороко почти не променя нищо в позицията си, но всъщност е направил точно нужното, за да хване крака на маскирания под мишницата си, така че да го заключи удобно за контрол и манипулация. С още по-рязко движение на ръце и тяло той усуква стъпалото и глезена на врага си, след което извърта получения възел само с няколко сантиметра. Стягането на хватката е напълно достатъчно, за да счупи глезенната става на опонента и той

рухва на пода, държейки се за унищожената си физиологична част. Каквото е било, вече не е.

- Връхлетете ме няколко наведнъж!

Четирима души, разположени точно пред, зад и от двете му страни, тръгват в атака. И тук се случва нещо, изискващо почти магически усет за време, ритъм и момент, защото Саки скача във въздуха, поразявайки с пети брадичките на враговете от ляво и дясно, след което, докато още не е паднал, успява да върне крака към торса и да ги изстреля едновременно в гръдната кост на врага, застанал фронтално срещу него. Нашето рентгеново зрение детектира картина на напукване — отвратително е, защото ударната вълна буквално смазва вътрешните органи на маскирания. По този начин Ороко получава и необходимата инерция в посока към последния нападател, намиращ се откъм гърба му. Двамата падат на земята един върху друг. Естествената логика на физическата геометрична фигура, образувала се от двете тела, е такава, че Саки е в по-лошото положение, тъй като трябва да се опита да защити себе си от ключа на врага върху врата му. Рискът е предварително преценен. Майсторът се извърта и съумява ловко да използва единствената пътека за освобождаване от захвата. Заема доминантна позиция отгоре или върху. Почти сме убедени, че не наблюдаваме човек, а змия, защото подобен ход не е наистина възможен за еволюционната верига на древните примати, а е по-скоро запазена марка на всички влечугоподобни създания, воюващи помежду си от самия генезис на темпоралната мрежа. Ороко усеща, че други двама се стрелват да го

нападнат, така че с умопомрачителна пъргавина се изправя и скача върху гръдния кош на мъжа под себе си. Ние смятаме, че нещастникът няма да оцелее след подобен удар. Чува се хрупащ, трошащ звук, а даймьото на „Ботуш“ употребява жертвата си като батут, за да отскочи нагоре, придавайки на тялото си вертелива спирална траектория. За миг той ни напомня на балет-майстор, който извършва техника на скок тип пирует, рискувайки всичко, за да получи максимална оценка от съдиите. Ала съдии в тази тренировъчна зала няма. Въртящият момент при Саки му позволява да събере инерционна енергия и да я пусне всичката през десния си крак, поразявайки главата на следващия враг. Красиво е, съвършено е. Ако не осъзнаваме тежките последици от подобни техники, извършени в пълен обем и без никаква съвест за опонентите, бихме изпитали възхищение към изпълнителя им. В мига на приземяването Ороко вече е готов с посрещането на атакуващата ръка на втория мъж, извеждайки я от точката ѝ на поразяване, след което с абсолютна вещина пуска къс удар с крак в колянната става и я делокира. Нека отбележим, че хиляди хора са правили точно това без никакъв кой знае колко висок резултат. Майсторът е осъществил сложен контакт между своето стъпало, т.е. атакуващата му повърхност, и празното пространство между лабиринта от костици, тъкани, малки въженца, мрежите от неврони, изграждащи чудото на природата — коляното. И то по такъв прецизен начин, че да го демонтира от нормалното му положение без шанс за обратно наместване. Ще бъде необходима шест часова операция, за да бъде обратно конструирано онова, що секунда на невнимание е унищожила.

- Достатъчно!

Саки изрича думите и мигновено маскираните спират бойните си действия, преминавайки към грижа за ранените. Нещо в сцената не изглежда правилно, сякаш някакъв тайнствен закон на съществуването е не просто нарушен, а тотално потъпкан. В мислите ни възниква чувството, че именно по този начин се е родило името на корпорацията. Защото тя е решена да смачка и прегази всичко по пътя си, за да спечели войната на всички войни. Лидерът ѝ е само производно звено на цялата структура и заложената в нея цел по божествен дизайн. Дори по време на провеждане на тренировъчната сесия всички имахме възможност да усетим, че в залата цари пълно съгласие сред присъстващите относно правилата на случващото се. А те са, че вселената е непрестанна поредица от сражения и в никакъв случай не може да е игра, учеща всички да бъдат заедно, действайки координирано в посока към по-доброто и светло бъдеще. Мелето бе ампутирано от човешка загриженост за здравето, бе изтрита всякаква проява на емоция от погледите на биещите се същества, беше изтръгнато най-базисното умение на човечеството, довело го до издигането му в доминантен вид на планетата — съчувствието. Никаква емпатия не бе излъчена в хода на сблъсъка, нито от страната на предводителя, нито от страната на подчинените му. Всички просто действаха според невидим план, установен и бетониран от сила, за която ние и в момента не знаем абсолютно нищо. Изключително тайнствена сила — ни добра, ни зла. Дали някога ще научим повече за нея е въпрос на късмет и случайност, а не на желание и старание от нас като амбициозни разказвачи, копнеещи да проумеят скритите

зъбчати колела в механизмите на кулата „Ботуш“. Последната по определение и предназначение е пазител на съкровища, повечето от които никога няма да бъдат разкрити пред лицето на света.

Г-н Саки не е пролял и капка пот, защото може би е неспособен да го прави, но съществува и вероятност тренировката да е била нулево предизвикателство за човек като него. Все пак той е древен майстор на бойните изкуства, достигнал ниво, до което малцина някога са дръзвали да се изкачат. Толкова отдавна в неумолимия ход на времето Ороко се е занимавал с традиционни и класически системи за водене на бой, че вече е забравил повечето завършени от тялото и ума му. Той е най-висок клас воин в изкуства като карате, около десетина разновидности на кунг-фу, винг-чун, айкидо, тайчи, вътрешен ци-гун, багуа, тае-куон-до, те-кион, джудо, джиуджитцу, муай-тай, за да изредим само няколко от най-добре познатите програми за физически и духовен баланс по време на схватка. Но те са капка в морето от знание, обладавано от съзнанието на Ороко, защото той отдавна е преминал към собствен стил на биене. Макар и да звучи глуповато, даймьото на „Ботуш“ просто се бие за живота си, отнемайки го от другите и толкова — вече е престанал да разсъждава върху морални казуси, етични правила, човешка съобразителност, каквото и да било усложнение на чистата реализация на необходимата техника към определен стоп-кадър от филмовата продукция на вселенската машинария. Ето, за да дадем пример, ще се върнем отново върху съзнанието на Саки, докато напуска залата с бърз ход. Не е потен, не е уморен, не е получил одраскване, нищо. Физиката му е останала непокътната от случилото се меле. Умът му, когато се взрем в него, е

също толкова недокоснат от събитията. Ако не бяхме толкова наивни, щяхме да заподозрем, че Ороко е мъртъв в ментален и духовен план. Вътрешния му свят е абсолютна тишина и празнота, в която само тук-таме изплуват образи, след което се гмурват обратно в енергийната бездна на обикновеното съществуване от миг в миг. Животинска ефективност. Ороко крачи към следващата си задача и нищо не смущава стъпките му, колкото и интензивно да е било преживяването само допреди секунди. Той има кредо, че по време на война не се взимат заложници. Всичко трябва да се изравнява със земята, докато картината не заприлича на лунен пейзаж. Сива, вечна пустиня, изградена от прах и превърната в прах от оногова, що е останал последен, за да приключи играта. Това е то.

Знам, че не сме го правили до сега, но искате ли да опитаме нещо ново? Следвайте ме. Ороко е в огромна по размери гардеробна и облича черния си костюм за официални срещи, когато иска да вдъхне респект в окото на наблюдателя. Респектът и уважението не са неща, касаещи душата на Саки, но той е осъзнал, че хората около него все още се интересуват живо от тези ментални конструкти на обществото, така че и за него те остават важни в качеството им на инструменти за манипулация и контрол над масата. Което ни навежда на следващия въпрос: има ли обич в сърцето на даймьо, има ли любов? За да отговорим, трябва да приложим способностите си по сканиране, така че да свалим информацията директно от сървърите на Акашовата База Данни. Не, ние не детектираме подобни мистериозни явления в същността на лидера на „Ботуш“. Любовта е отвъд последния, но той има добро извинение за пропуска си, казвайки си наум, че тя е за

хора с прекалено много свободно време, а Ороко никога не е разполагал с такъв лукс в своя път на войната. Още от дете той учи, тренира, събира сили, открива важна информация за целта на живота си, след което прилага, действа, постига. Отново и отново, пак и пак, докато не стане, докато и следващата пречка не е преодоляна, докато и следващият враг не се окаже паднал. Той не знае имената на околните, нито го интересуват личните им съдби. Обич няма, но е прекалено сложно, за да се ровим в биографията на този все пак изкусен воин, вдъхващ цялото уважение и респект на света, дори когато е облечен в перфектен черен костюм. И черна риза. И черна вратовръзка. Дали пък тук няма модел, който да ни помогне да разберем още подробности? Защо толкова много мрак? Защо е цялата тази тъмнина в Ороко? Той излиза от гардеробната и поема по коридор, водещ до малък асаньор. Влиза и натиска копче. Не усещаме движение, ала светлинните индикатори показват, че вървим към ниво 145 на кулата, когато вратите се отварят. Саки се насочва към следващ коридор, водещ до светъл кабинет с много слънце в него, много гледка, много лукс, изобщо от всичко по много. Нека влезнем и ние, за да разгледаме по-добре, става ли?

Ороко пенетрира помещението, откривайки в него четирима наши познати. Те седят на огромен диван, способен да побере вероятно около десетина души съвсем спокойно и пак да остане място. Даймьо първо се насочва към бюрото си и сяда, след което поглежда към мъжете.

- Кафе? Чай? Нещо по-силно?

Четиримата се споглеждат и очите им отново се връщат на мистериозния индивид зад бюрото, клатейки глави в отрицание сякаш движени от пръстите на единствен кукловод.

- Съжалявам за загубата ви. Чух, че ваш... приятел е бил убит. Разкажете ми повече. Искам да знам какво точно се е случило в нощта на смъртта му.
- Г-н Саки, ние бяхме петима. Забелязахме някаква жена да се мотае сама сред мрачните улици и просто решихме да я нападнем. Нямахме конкретна идея какво ще правим. Предполагам, че щяхме да постъпим, както събитието ни диктува. Не знам какво щеше да стане, но докато притискахме жертвата към ъгъла, нещо падна с такъв тътен или гръм, че ние спряхме и се обърнахме по посока на източника на шума. И до днес мислим, но не можем да преценим какво беше. Беше много по-голямо от нас, много по-силно, беше зелено. Можеше да говори. Ние се опитахме да се бием с него, но то...
- Беше ли човек? Какво беше? Как така е било зелено?
- Г-н Саки, то не беше човек. Сигурни сме, че не беше! Не знаем повече, кълнем се. Кожата му бе с такъв цвят - зелен! Тя бе тъмна някак си, но светлината не бе достатъчна. Може би е някакво извращение на природата или пък извънземно?
- Вие сте били петима. То само ли беше? Само едно ли беше съществото?

- Да! Едно едничко! Но по-голямо от нас, по-силно, по-бързо. Движенията му бяха невероятно бързи, светкавични. Не можахме да го изненадаме с абсолютно нищо. То не се притесни от броя ни ни най-малко.
- Защо вие сте живи, а вашият приятел е мъртъв?
- Не знаем, г-н Саки! Знаем само, че то уби Джимстър, нанизвайки го на някакви големи вилици. Вдигна го във въздуха и го държа само на тях! Джимстъра опита да го застреля. То беше на три-четири метра от него, но го уби с вилиците си!
- Сай. Вилиците са били сай.
- Да, Джимстър умря, докато нещото го държеше като късмесо, набучен на вилиците. Как им казахте, сай? Беше най-неправдоподобната гледка в живота ни. Никога не сме вярвали, че някой сам самичък може да се разправи така с няколко от нас.
- Накарахте ли го да кърви?
- Не. Опитахме, но беше невъзможно да го нараним.
- Невъзможно?
- Нямахме никакъв шанс. То ни смачка все едно сме деца за него.
- Все едно сте деца за него...

Ороко чува още доста пояснения, определения, преразкази и коментари от четиримата оцелели. Озадачават го конкретни детайли като невероятната разлика в габаритите и силата на създанието спрямо петимата мъже, учени от малки да се бият и оцеляват на

улицата. Той вижда тяхната искрена неспособност да проумеят какво точно и защо точно е станало в злополучната нощ. Нима е възможно да е, както те го наричат, извънземно? Или пък е непознат вид? Природата все още не е изучена и на 50%. Саки разсъждава върху изключителните бойни умения, демонстрирани от нещото, защото именно те са го поставили в доминиращата позиция спрямо цели пет противници. И то такива, копнеещи да отнемат живота му! Какво може да бъде? Въпросът изгаря мозъка на даймьо с невъзможността да му бъде отговорено.

- Ами жената, която сте се опитали да нападнете? Тя познаваше ли извънземното?
- Не! Тя го мислеше за чудовище и се страхуваше от него, колкото и ние самите! Тя му крещя да се маха, когато полицията наближи и то скочи направо на покрива. И изчезна!
- Значи нямат връзка.
- В никакъв случай! Тя трепереше от ужас. Никаква връзка с него няма!

Ороко не може да разбере логиката на случилото се. Някакво създание рискува живота си, за да спаси напълно непозната жена. Самата тя е ужасена от чудовището. То пък проявява абсолютно неразумна милост, оставяйки живи цели четирима свидетели плюс жертвата, за да получи какво? Какво печели нещото от подобен ход? Ороко наистина е потресен от ситуацията, защото тя му се струва начало на път, по който и той усеща, че ще се наложи да крачи. Най-опасното

във войната е да не можеш да проумееш мотивите на врага си. Защото по този начин той е мистерия за ума ти и не си способен ефективно да предвиждаш неговите ходове.

- Ще бъда напълно искрен с вас, господа. Бях решил днес да умрете и щях да го сторя с голи ръце, но тренировката, в която участвах преди малко, ме разубеди. Смъртта ви ще бъде безполезна за мен, а удоволствието да ви я причиня — твърде мимолетно, за да си заслужава акта, докато животът ви може да помогне за моята стратегия. Вие имате шанса да свършите полезна работа и вярвам, че сте достатъчно разумни, за да не ме разочаровате. Веднага добавям, че последното ще е равно на край не само на нашите взаимоотношения, но и екзистенциален такъв за вас. Убеден съм, че не разбрахте какво казах, а благородството задължава да се съобразя с интелектуалното ви ниво, така че между нас да няма никаква мистерия относно възможното ви бъдеще. Оставям ви живи засега, за да се върнете там, откъдето сте изпълзяли, така че да служите като вестители на моята дума. Разкажете на бандите си какво сте видяли, разкажете им за съществото и какво е сторило то с вас. Не спирайте да говорите за това, защото спрете ли, ще ви открия и ще ви убия. Имам нужда да разпространявате мълвата, да помпате слуховете, да украсявате историята, колкото се може повече и по-надалеч. Докато плямпате за извънземното, има път пред вас. Подарявам ви го! Искам всеки престъпник в Ню Йорк да бъде информиран, че някъде в града се крие същество, а най-вероятно група от такива, представляващи реална заплаха за

дейността ни! Искам големите риби да схванат, че предстои война със силен враг! Колкото по-простичко го обяснявате на себеподобните си, толкова по-добре. Навсякъде, където ходите, трябва да говорите какво сте видяли — съществото, какво е сторило то с вас, след което да завършвате с факта, че войната предстои. Разбрахте ли единственото, което желая да сторите за мен, за да ви подаря живота?

- Да, г-н Саки! Ще разказваме навсякъде за извънземното! Кълнем се!
- Отлично. Свободни сте да си вървите.

Извънземно? Мутант? Чудовище? Нещо? Какво значение има? Някъде в Ню Йорк Сити живее създание, а дори и цяла група такива, способно да побеждава с лекота по петима наведнъж. Не ме интересува твърде много какво точно представлява и как се е пръкнало на тази скапана планета! То е враг. Просто враг. И аз няма да спра, докато не го открия и подчиня. Ако се окаже, че не мога да го подчиня, ще го унищожа. Ще избия него и всички, свързани с него! Накрая трябва да остане само лунен пейзаж, само съвършената пустота на съществуването. Заплахата е съвсем реална. Опасността е истинска. Няма мир, ако преди него не е водена кръвопролитна война. Такава е цената за него и аз, Ороко Саки, ще я платя с лихвите. В това се кълна!

Защо е толкова невъзможно вселената да бъде просто игрална площадка, а не място, където всеки жив организъм трябва да се бори за мястото си под звездата, към която е прикачен, за да оцелява? Защо

ние, бидейки всезнаещи и всеможещи разказвачи, все пак нямаме силата да спрем онуй, що предстои да видим с очите си и усетим със сърцата си? Защо текат сълзите ни, докато пишем за страданията на харесваните от нас персонажи? Защо се смеем, докато любимите ни характери се забавляват заедно? Каква е тази велика сила на обединяване, поддържаща всичко по начин, по който хем е болезнено, хем е приятно, хем е сериозно, хем е забавно? Някога или никога ще имаме отговор? В този смисъл Ороко е като нас. Той се пита същото, каквото се питаме и ние. Макар че е възприел различна гледка за себе си, както и друг инструментариум, г-н Саки цели същото като нас. Място във вселената, където да живее и да умре в мир със себе си.

Виждам само една слабост в то. Неговото желание да не прекратява житейската пътека на опонента си, освен ако не е притиснато в ъгъла от него. Ще експлоатирам нерешителността му, когато мигът настъпи. За разлика от зеления урод аз не се страхувам да решавам съдбата на врага. Нима той ще ме пощади, когато повече нямам сила да се бия с него? Разбира се, че не. Ороко не търси милостиня, нито я предлага! Ако това ме прави зъл, нека е така, но в света, от където аз идвам, това се нарича „истина, достигаща и до най-сенчестите места”. Even in the shadows!

https://www.youtube.com/watch?v=35-Xim3hRvA

Дори сред сенките аз няма да се предам.

Дори в предсмъртен шепот аз няма да тъгувам.

Падам и падам, и падам, и падам.

Очите ми са бистри, усмивката е бяла.

Мога да умирам, без да спирам да обичам.

Чудя се защо любовта загива първа.

Питам се защо никога не е завинаги.

Ако е за кратко, не го искам.

Смъртта е вечна.

Изкуството ще продължи след мен.

Мислете ме за лош, докато ме има.

Когато си отида, ще питате къде съм.

Обещавам ви само едно.

Тръгна ли, не ще се върна!

*Из завета на **Ороко Саки***

Разходката

Всъщност това бил и един от обърквашите трикове на нинджа — да симулират собствената си смърт по най-убедителен начин, за да получат впоследствие по-голяма свобода на действие под нова самоличност.

*Из **Нинджуцу** — Тайното изкуство*

Нощ е, а ние висим в пространството над огромен град, изпъстрен със стотици хиляди светлини. Това е само част от огромна мрежа, плъзнала из цялата планета, така че да бъде превърната в дом на един доминиращ вид. Човешката дейност никога не спира, никога няма почивка или отдих, защото всяка пауза се разглежда като загуба на ценен ресурс — времето. Разбирането ни е стигнало до точка на сгъстяване, където повече не е възможно на празнотата да се гледа като на качество и смисъл. Съществували са много древни култури, почитащи и развиващи способността на техните членове да извличат съдържание от нищотата. Можем да виждаме проблясъци от картини на представителите им, докато са били потопени в безкрайността на излъчванията, извиращи от всякъде и от никъде. Тяхната мъдрост днес е по-скоро загубена за масовия хомосапиенс, но със сигурност са останали малцина ДНК-вериги, все още пазещи съкровищата скрити във вакуума на абсолютната тишина. Докато разсъждаваме за това, облаци минават покрай нашето свободно възприятие, а под нас градът не спира да работи, не престава да издава звук и да претворява енергия в полезност. Какво е това? Тези ситни, ситни, пари, сборища на миниатюрни частици вода, галещи ни в своята чистота и девственост преди да паднат долу, в мръсното и прашното. Толкова е невероятно, че можем да правим подобно нещо с ума си. Обръщаме взор към пълната Луна — огромна топка от отразена светлина с цвят на бяла смърт, висяща точно над нас и някак встрани от нас, надупчена от кратери, вдлъбнатини и други образувания, нямащи нищо общо с асоциациите ни за тях. Колко тайнствена е тя! Колко ли мистерии крие спътникът на Земята? Защото не знаем твърде много, можем да предполагаме твърде много. В момента всички се сещаме за десетките истории, свързани с

Луната. Например, че на нея живеят разумни същества, но от обратната ѝ страна, така че ние никога да не можем да ги видим. Други запознати твърдят, че под повърхността ѝ има цяла гигантска структура и в нея има дейности, изследвания, производства, какво ли не. Трети лица ни убеждават, че на Луната има шантави работи, дето са трудни за описание, но са там и могат да бъдат достигнати. Имало ценни ресурси, имало вещества от непознат тип, имало оформени клетъчни комплекси от зачатъчен вид, способни да бъдат възродени и активирани за употреба от нас. Толкова много догадки, толкова неизброими количества от варианти, съществуват за топката над нас, огряваща ни в бледата си светлина, въздействаща ни по начини трудно обясними за ограничените ни умствени процеси. Луната от векове е обвинявана, че е способна да превръща хора във вълци, че можело пак поради нейното въздействие някой да изгуби разума си. Т.е. приписват ѝ се трансформационни магически сили, каквито никоя позната нам физика все още не би дръзнала да обясни. Защото започнем ли да проникваме в подобни тайни, до къде бихме стигнали? Не бихме ли пропаднали в бездната на никога неспиращото безумие, жадно за още и още от самото себе си? Изобщо, линията на нашата мисъл е доста скверна, тъй като води до области, където не бихме желали да бъдем, ала някак си се чувстваме ирационално привлечени от тях. Това са ментални територии, пропукващи стените на разума, подриващи основите на здравословната логика, пропиващи с влагата си солидните фундаменти на всекидневния полезен начин на съществуване, за да се стигне до точката на пречупване, до която добрите психолози горещо съветват никой никога да не си позволява да стигне. Ако ние решим да го направим, дори и само наужким, ние бихме станали ловци на глави, ренегати на реалното, авантюристи на невъзможното, а точно това

културното общество под нас не желае да бъдем, защото на него му трябваме само в една форма и в никоя друга. Ние просто трябва да бъдем полезни през цялото време и толкова, иначе за какво сме тук? Не виждаме, че самият опит да сме нещо, така че то да бъде извинението ни пред Бог, че ни е създал, вече ни прави изкуствени и празни откъм духовна есенция. Когато общото се превърне в супресор за индивидуалното, за да го подчини единствено на законите на полезното и смисленото, тогава всички се превръщаме в скучни и елементарни частици на още по-ментално изпразнен от красота пъзел, където дори естетиката и детинската наивност са нежелателни дисфункции на мозъчната ни активност. Море от очаквана очакваност! Това трябва да сме. И ние плуваме през него като по часовник, следвайки ритъма на цивилизационно приетото като правилно, защото нямаме представа какво друго би могло да има отвъд този перфектен механизъм, калиброван до зашеметяващи нива, така че да изсмуква от нас и последната капка качество. Вършим го толкова изумително съвършено, че рядко отделяме мигове за обмисляне на реалността, каквато се разгръща пред ума ни. Ние просто плуваме като риба през вода, неспособни да почувстваме и да разберем самата вода. Ние летим в небето, както птицата пляска с крилете си, насочена към нещо, за което самата тя до края си остава напълно неосъзната. Небето! Ала винаги вътре в сърцата ни има местенце, неспиращо да излъчва сигнали за другото, където и да е то, за тайното и непознатото нам. Какво е това нам? Защо изведнъж го ползваме, сякаш е съществуваща част на писмеността? Нам е същото като нас или ние. Харесва ни да го има в текста. Ние сме заедно тук и правим какво? Не извършваме ли скок в мистерията, какъвто твърдят, че извършват всички велики артисти, изкуствоведи, академици, майстори на тази и онази школа,

практика, занимание, умение или както ни допадне да го оформим за пред нас самите, когато няма никой наоколо и можем да си позволим да бъдем луди? Леко шантави, леко луди, леко неразбрани, леко неориентирани, висящи в пространството над един високотехнологичен град, който никога не спи. Ние не знаем накъде да поемем, нямаме никаква представа каква е посоката за нас. Понякога имаме посока, но пак не сме сигурни, че тя е истинската и тя е съществената, дори когато е изключително продуктивна, печеливша и призната от околните като величествена. Тогава с нас се случва точно това, че съмнението ни тласка към преосмисляне на вече постигнатото и преминатото. Дори царската корона се превръща в камък! Порочната идея да променим курса лекичко надига глава, все едно че от дълбините на подсъзнанието някакъв непознат апарат се издига бавно към повърхността на водоема на съществуването във физическото ниво. Душата е все още велико предположение, за което можем единствено да гадаем какво е и защо е тук по толкова брилянтен начин. Но нека се спуснем към детайла и обективността. Насочваме се надолу, надолу, надолу, към улиците на града, където ще се фокусираме само върху едно единствено същество и ще го наблюдаваме в реално време, докато то прави, каквото прави. По този начин ние ще упражним способностите си, ще ги отключим до оперативна активност и ще станем, надяваме се, свидетели, че отново е възможно да разгърнем нещо от нищо. Дефиницията за магия.

Ала нека извиним за пореден път самите себе си, че се оказваме неспособни просто да следим абсолютно дисциплинирано само и единствено важната и съществената история, с която сме се захванали и изпитваме ирационалната, непродуктивната, опасната и вредната,

склонност да насочваме очите си встрани, търсейки нещо за разсейване и отпускане. Сещаме се как точно в такива мигове някой обича да изрича престъпната максима, че просто разглеждал менюто. Замисляме се, че има проблем в това да приемем, че животът е меню, а хората, потопени в него, са различни ястия с прикачена към тях цена. Подобна представа би ни довела до заключението, че целта на всичко е ние да станем достатъчно платежоспособни, за да купим цялото меню и да го изядем. Колко по празна откъм душа може да бъде представата ни за реалността, ако доброволно сведем вселената до меню в ресторант? Нима не е тъжно, че самички приемаме и популяризираме концепти, сравнения, асоциации, метафори и цели кратки скечове, анекдоти, вицове, приказки, легенди, митове и прочие, водещи ни все по-надолу и по-надолу по спиралното пропадане на душата в материята. Духът ни може да се стреми и към натрупването на възвеличаващи го символи! Защо не? Ние можем осъзнато да се насилим да търсим по-задълбочено и по-усилено там, където малко от нас гледат или отделят време, за да се заровят. Ние можем да бъдем по-смели, по-любопитни, по-умни, по-духовно вгледани в огледалото на пустинята, наречена от мнозина с гръмкото название реалност. Реалността не е това, което ни изглежда, защото, ако беше, тя щеше да остане непокътната от прастаро време до сега, докато наблюдаваме, че тя постоянно се променя към нещо друго, за което често никога не сме си представяли, че толкова скоро ще е толкова възможно и разпространено навсякъде. Ние подценяваме възможността още след три години животът ни да е качествено неразпознаваем от това, което е сега и тук. Може и ще! Всичко ще се промени до неузнаваемост. Рано или късно, да. Като най-любопитното е, че може да бъде доста по-скоро, отколкото ние сме склонни да предположим, тъй като всички тайно се стремим към стабилност и да

няма промени, да няма изненади, да няма случки, излизащи извън онуй, що е нормално, очаквано и застопорено като с пирони в ковчега на ежедневното. Нашият собствен избор, каращ ни да пием кафето си с онази наслада на невежеството, потънало толкова дълбоко в хедонистичната радост на програмираното, че органите му за разпознаване на нови възможности са тотално и безвъзвратно закърняли. Нашите не са. Ние ги ползваме, тренираме ги, не забравяме, че ги имаме. За нас има шанс. Има надежда!

Сега ще ви науча на друга ваша способност, неподозирана от повечето ни себеподобни. Ние можем да се фокусираме към определен индивид и да чуем неговите мисли. Нека упражним умението си като открием излъчваните ментални сигнали от ей онази хуманоидна костенурка, тичаща по покривите на нощния град. Тя ще бъде нашата цел – прикачаме се към сигнала, декодираме го и го интерпретираме в следващите редове, преобразувайки го в един от все още живите човешки езици. Ето ги мислите на костенурката!

Обичам да тичам по сградите на хората, докато е нощ и по-лесно мога да мина за сянка или привидение! Забелязвали са ме много пъти, но винаги е за част от секундата. Понякога се чудя как ли очевидецът си е обяснил гледката на огромно зелено петно, преминаващо само за някакви си стотни от мига пред взора му, след което изчезва и никога повече не се появява отново. Дали си мислят, че съм от друга планета, дошъл, за да изследвам живота на Земята и неговите биологични обитатели? В крайна сметка аз спокойно мога да мина за извънземен, нали така? Имам по три пръста на ръцете и краката, зелен съм, огромен

и силен съм, скачам невероятно високо и на абсурдна дължина. Чувството ми за хумор е отвъд всякакви нива! Чуден организъм съм, признавам! Между другото, наскоро четох комикс за тъй наречените рептилоидни същества, владеещи планетата чрез шейпшифтинг. И-и-и-и... не, че съм почитател на драматизацията в живота, но ако аз не съм точно такова създание — рептилоидно — не знам какво изобщо съм. Чел съм и за драконите, за говорещите лами и змейове, за шепнещите истини гущери. Да, последните са някакво много старо предание, че гущерчетата, тичащи като скорострелни бързаци из пукнатините на улиците и камъните, могат да бъдат хващани и опитомявани от хората, за да им прошепват скрити знания. Води се нещо като магия с цел извличане на информация, която по принцип би била недостъпна за индивида. Макар че не разбирам от къде идва цялата мания по знанието. Какво толкова ще стане, ако знаеш всичко? Нищо няма да стане. Просто ще си досадният човек, дето знае всичко и всички ги мразят. По-хубаво е да си вечно изненаданият, дето никога не очаква следващото в живота му. Поне е смешно, когато на лицето ти се изписва изненада! Смешното е хубаво! То ни кара да ни е гот без причина.

Та, определено съм смаян от тоновете приказки, събрали се през вековете, свързани с неща, наподобяващи собственото ми генетично дърво, тъй като все пак аз съм костенурка. Строго погледнато, разликата между мен, змиите, рептилоидните, гущерите, ламите, змейовете и драконите, е абсолютно минимална. Донателo би се изразил в полза на предположението, че ние сме част от колективно ДНК-ядро, но какво ли ми разбира главата на мен от наука? Почитател съм на комиксите, музиката, научно-фантастичната литература за космоса, както и на

екстремните спортове като скейтинга. Злите езици биха ме определили като джокер и трикстър, занимаващ се само с изкуствата на илюзията и диверсията, и удоволствията. Може и така да е, но в сърцето си не тая жлъч, а това е много важно и е белег за постижение в духовен план. Аз съм финална инкарнация. Лесно забравям всичко, защото нищо не е толкова ценно, че да го задържам изкуствено вътре в рамките на психичното си поле. Защото съм финална инкарнация. То пък е съвсем отделна тема, свързана с манипулирането на реалността от практикуващите нинджуцу, както би ме посъветвал Сплинтер, защото той никога не преподава, а само съветва. Обаче между нас да си остане, но плъхът е най-великият учител и всяка негова дума трябва да бъде приемана като урок.

Гигантската костенурка внимателно скача от една по-ниска сграда, разполагаща само с три етажа, хваща се за висок стълб на нощна лампа и се спуска до нивото на улицата. Притичва бързо зад най-близкия ъгъл и навлиза в обширно парково пространство, изобилстващо от храсти, дървета обединени в малка, но гъста горичка, както и множество пътеки, полянки, хълмчета, че дори и кокетно изкуствено изградени водни пространства. Странното е, че нашият рептилоиден познат започва да ходи бавно между дърветата, без да полага големи старания да остане скрит. Нощта превръща внушителното му тяло в тъмен обект, притежаващ всички характеристики на неидентифициран наземен експонат или ННЕ, така че във всеки миг извънземният може да изчезне сред мрака. Неговото име е Микеланджело и спокойно можем да издадем тайната, че той обожава да усеща лекотата на ходенето, когато не се крие, не се промъква, не се придвижва към никаква цел и не се

опитва да осъществява тактическа маневра за постигането на физически натиск върху опонента. И когато не бърза за никъде! Просто ходене — да, Микеланджело е влюбен в него, защото рядко му се отдава случай да бъде нормален. По средата на вечер като тази, когато много от човешките същества спят или са упоени от едно или друго действие, великолепният нинджа има правото и свободата да бъде обикновен. Да бъде просто нормален.

Сплинтер очаква от нас да открием начин да стигнем до контакт с жената, спасена от Рафаел. Доста лесно е да се каже, но как подобно нещо може да бъде осъществено на дело? Тази Ейприл Онийл е от вида хомосапиенс, т.е. тя е човек. Ние сме хуманоидни костенурки. Ако тя ни види, как би реагирала? Може би ще се уплаши до такава степен, че травмата върху психиката й никога повече няма да й позволи да води пълноценен живот. Може пък да сподели за нас с приятелки. Имаме ли право да поемем толкова висок риск, само защото ни се струва, че нямаме друг избор?

Микеланджело застава пред дърво със средно дебел ствол и се позиционира в бойна стойка. Пуска удар с дясна ръка на нивото на главата, след което вкарва втори удар с лява ръка, попадащ в мислената точка, където би се намирал черния дроб, а веднага след това стреля с крак в ниската част на ствола, където е менталната проекция на прасеца на въображаем противник. Кората на дървото получава дълбоки рани и от трите техники на нинджата. Впечатляващото е, че те са изпълнени с не повече от 50% от оптималната сила и скорост на

съществото. То не удря, за да руши, то само маркира и усеща траекторията, за да се забавлява. То си играе.

Извънземното стига до хълмче, където решава да седне. Привежда се в медитативна поза и затваря очи. Ние продължаваме да следим менталния му поток.

И освен това къде се очаква да живее жената? По миризмата ли да я открием? По принцип Донателo може да измисли някакъв вариант, така че да получим точна информация за нейното местонахождение, проникваики в сървърите на ню йоркската полиция. Вече обсъдихме тази възможност и той работи по темата много усилено. Извън това ние нямаме друга опция, тъй като всяко действие сред хората е свързано с неизброимо количество опасности и дори значителни темпорални промени в хода на историята, криещи потенциалната възможност да изкривят културното развитие на хомосапиенс. Като потомци на нинджа ние по-скоро искаме да стоим встрани от реката на времето и пространството. Колкото по-малко следи оставим в исторически план, толкова по-добре. Нинджа се стреми към невидимост.

- И ти ли си търсиш белята, приятел?

Микеланджело отваря очите си с усмивка, защото разпознава мигновено гласа на изненадващия си спътник.

- Следиш ли ме, братко?
- Упражнявам способностите си на нинджа.
- Те никога не са били силната ти страна.
- Силният не се нуждае от тях.

Две ужасяващи същества стоят едно срещу друго. Устите им са широко усмихнати, докато мускулестите им ръце се разтварят в прегръдка. Двата силуета се сливат в един по-голям и широк такъв, превръщайки се в кошмар от най-затънтените места на мисълта, след което отново стават две отделни сенки.

- Ще се поразходим ли като нормални костенурки?
- Надявах се да се сбием в тренировъчен ритъм, но и ходенето ще е приятно.
- За теб всичко е битка, нали?
- Не. Просто всичко, което си заслужава в този свят, се постига чрез битка.
- Мога да поспоря по въпроса, но ще пропусна тази...
- Битка?
- Игра.

Единият силует е по-едър и по-висок от другия, но и двата се намират във върхова физическа кондиция. Те стъпват по тревата между дърветата, наслаждавайки се на спокойствието и тишината. Достигат до големи храсти, след които се открива красиво оформено

пространство с малко езерце, около което са построени беседки от дърво, боядисани в бяло. Двете същества подават главите си през храстите и се взират в едно и също нещо, без да се налага да си го казват едно на друго, защото явлението е почти приказно. Те наблюдават как мъж и жена си стоят на най-отдалечената от тях дървена структура, държейки се за ръце и докосвайки леко главите си като устните им леко помръдват, ту в тих шепот, ту в споделени усмивки. Двойката се любува на отражението на Луната в езерото.

- За какво ли си бъбрят?
- Тези специално сигурно обсъждат някоя от разновидностите на любовта.
- Ако не го беше казал с такова безразличие, щях да помисля, че си станал романтик.
- Във всеки воин живее по един романтик.
- Не беше ли ти този, дето ме убеждаваше, че ефективността е всичко?
- Тя е всичко.

Извънземните напускат храстите и продължават да вървят по-навътре в гората. Дърветата ги обграждат от всички страни като някакви древни магически неща с абсолютно неразбираема функция. Нашите познати се насочват по посока на тиха музика и смях, за да достигнат до прикритие, от което могат да наблюдават източника на глъчката. Под вълшебната защита на голямо дърво с доста внушителен ствол две сенки гледат към открита полянка. Там са разположени седем или осем

представители на човешката цивилизация. Музиката звучи от едно устройство, докато самите хора пеят в синхрон. Те са заедно и просто са щастливи.

- За какво служи музиката?
- Опитай да слушаш такава някой път и може би ще разбереш.
- Ти го правиш доста често. Защо?
- Глупаво е да почна да ти обяснявам причините си. Опитай сам и виж защо.
- Опитваш се да ме дразниш нарочно, докато не ти скоча на бой май.
- Опитвам се да те накарам да слушаш музика.

Двете неща продължават по своя път. Разходката им ги извежда до тъмна пътечка, лишена от всякаква светлина, така че те спокойно излизат върху нея. Ходят рамо до рамо. Стъпките им не оставят следи, нито пък се чува звук. Как го постигат? Ние нямаме отговор. Само можем да подскажем, че високите нива на майсторство в нинджуцу водят до лекота.

Пътечката криволичи и се стеснява, ту се спуска надолу, ту се катери нагоре. След това тя води до тунел от храсти и дървета, където двете неща се мушват, привеждайки се леко. Вървят през чернотата известно време, докато не излизат от другата страна. Там те виждат широко плато, след което се простира в ниското обширна равнина с още

зеленина. Небето е огромно, Луната — също. Звездите блестят с яркост и яснота. На платото има място, наподобяващо бетонна плоча и върху нея седят двама мъже. Те си препредават някакъв уред, с който наблюдават неща във въздуха около и над тях сякаш. Какъв е този уред двете костенурки нямат представа.

- Дали Донателo ще успее да открие адреса на жената?
- Доколкото го познавам, ще успее.
- И тогава какво ще стане?
- Не знам.
- Страх ли те е от предстоящето?
- Да.
- И мен.
- Сега е мой ред да те попитам. Защо?
- Просто... чувствам, че ще стане нещо много лошо.
- Какво?
- Ти не беше там. На теб не ти се е налагало още да стигаш до край. Нямаш представа какво е.
- Кажи ми ти. Ти знаеш какво е.
- Сега е мой ред да ти отвърна мъдро. Няма как да ти опиша чувството, когато си до стената и трябва да направиш нещо бързо преди да е станало късно.
- Опитваш се да ме дразниш нарочно, докато не ти скоча на бой май.
- Опитвам се да те накарам да стигнеш до край.

Мечтите са странно нещо. Те са полезни, докато не ги постигнем. Когато това се случи, те спират да ни служат. Мечтата е смислена, когато все още не е изпълнена. Много хора изпитват огромна депресия, щом постигнат най-съкровеното си желание, именно защото после не могат да видят друго, което да ги тегли през живота със същата сила и страст. Способността да сънуваме следващата голяма цел, струваща ни се почти невъзможна, се оказва от ключово значение, за да останем в играта на съществуването. Така че не се притеснявайте да бленувате за невероятното и вълшебното, не спирайте да проучавате преданията на народите и да се ровите в произведенията на висшето изкуството, защото там са истинските мотиви на човечеството все още да се развива, все още да доминира по толкова начини, по колкото не го е правило никое друго създание.

- Какво е изкуство?

- Тази нощ си странен.

- Все пак сме братя. Гледам те как с часове правиш всякакви глупави неща. Може би пропускам...

- Изкуството е всичко, което пропускаш да направиш, докато си зает с продуктивна дейност.

- Значи е загуба на време!

- Изкуството е пълна загуба на време.

- Защо го правиш тогава, щом го разбираш?

- Защото в него има свобода и любов. То е безкрайно поле за изява на творческите сили.

- И накрая оставаш с празни ръце.

- Не е точно така. Обаче е нужно време и вяра, за да го осъзнаеш, когато достатъчно дълго си правил глупости.

- Как да започна?

- Започни с онова, което те привлича и смяташ, че е любопитно.

- Ти в началото кое смяташе за привлекателно и любопитно?

- Аз търся следващия повод за радост и усмивка. Ти си различен. Може би ти трябва да търсиш следващия повод за гняв. В изкуството има изключителни образци на метафизичен гняв и злоба от порядък, надвишаващ в пъти средностатистическата емоционалност на обикновения индивид, опериращ в нормалните условия на ежедневието. То може да ти помогне да доразвиеш чувството, клокочещо в центъра на сърцето ти, така че да рафинираш горивото в себе си до още по-високи и качествени нива. Светът на изкуството е мястото, където от обикновеното се ражда необикновеното. Само чрез проучването и разглеждането на този свят би могъл да натрупаш взаимовръзки в мозъка си, така че простото да стане сложно, а сложното - просто.

- Хем ми се струва, че казваш важна истина, дето ми убягва, хем ми идва да ти зашия един шамар през устата.

- И винаги ще бъде така. Ти усещаш, че има повече, отколкото до момента си възприел, но те мързи да изследваш, така че е по-лесно да бъдеш брутален. Ще ме пречукаш и ще си кажеш, че си прав. След което ще продължиш да спиш спокойно.

- Изкушавам се да го сторя.

- Лошата новина за теб е, че вече си стигнал до точката на осъзнатост.

- За какво говориш?

- Душата ти е докосната. Тя спи дълбоко, но й предстои събуждане.

- Мислиш ли ме за убиец?

- Не, но ти се мислиш за такъв.

- Аз отнех живот.

- Защото този живот щеше да отнеме твоя.

- Трябваше да измисля начин да не се стига до там!

- Май забрави какво ми каза преди малко. На всеки от нас му предстои да стигне до там.

- Не ме успокояваш.

- Спокойствие няма.

Понякога ни се налага да положим усилия, за да получим високи резултати. Друг път е необходимо да се насилим да останем будни, за да станем свидетели на нещо велико. В трета ситуация решаваме, че ще преодолеем предизвикателствата, защото си заслужава да го сторим, макар че логиката е против нас. Твърде често играта опира до това да проявим смелостта да нарушим правилата й.

- Ако знаеше, че войната не може да бъде спечелена, щеше ли да я водиш?

- Да.

- Защо?

- Защото вярвам, че е по-важно да останеш воин в поведението си, отколкото дали самата война ще завърши в твоя полза или в твоя вреда. Ние искаме да придобием манталитета на боеца, неговата способност да печели още и още шансове за точки.

- За теб всичко е игра, нали?

- За теб пък е война. Същото е.

- Не е! Във войната човек губи себе си, губи близките си, губи онова, което го прави такъв. Докато играта е просто дейност, от която можеш само да спечелиш. Каквото и да стане, дори и да не спечелиш, ти пак може да опиташ след малко, утре или след седмица. Играта ти предлага безкрайни шансове, докато войната е окончателна.

- Обвиняваш ме, че не разбирам цената на живота ли?

- Казвам, че се държиш като някой, на който не му пука за него.

- Сплинтер ни учи на нинджуцу. То пък се основава на философията, че вселената е колело. Каквото и да става, колелото се върти. Може би ни предстои игра, която ще загубим, колкото и перфектно да я изиграем. Мислиш, че не го схващам ли? Напротив! Но ти си този, който все още тайно и скришно тъгува за себе си. На теб ти е тъжно, че ще паднем, дори и да сме съвършени в делата си на шахматната дъска. А на мен ми е радостно, че ще сме безгрешни в действията си, въпреки че войната е обречена. Малцина герои са способни на подобна степен на висше изкуство.

- И на кой му пука, ако накрая ще сме мъртви?

- Току що ме осъди, че не ми пука за живота. Пропускаш да видиш, че на теб самия също не ти пука за него. Да ти пука означава наистина да се посвещаваш изцяло и напълно на всеки един миг от пътя. Да се обезсърчаваш, защото калкулатора вътре в мозъка ни, ти показва, че нямаме никакъв шанс, означава единствено, че ти пука само за резултата, но не и за качеството, съдържанието и смисъла на разказа. Ти би бил щастлив да победим, дори и чрез средствата на престъпленията или грубата сила. Изобщо няма и да се замислиш, че такава победа реално ще е в наша вреда в дългосрочен план. Рано или късно подобна траектория на действие на духа ни ще ни доведе до много по-тежко състояние, от което никога няма да можем да се измъкнем. Това прозрение обаче изисква да виждаш и мислиш в термини далеч отвъд профанното схващане за победа и загуба.

- И пак питам. На кой му пука, ако накрая със сигурност ще сме мъртви?

- Ние не умираме, когато губим телата си, докато се бием като истински воини. Умираме, когато спасяваме телата си на цената на свободата на духа в нас. Продадем ли душата си, тогава външната победа всъщност е провал. Запазим ли душата си, тогава външната загуба всъщност е успех.

- Ти си луд.

- А ти говориш с лудия от вече час. Кой е по-нормален?

- Точка за теб, братко, точка за теб.

В теорията на игрите се проповядва, че победата трябва да бъде постигана с цената на всичко. Целта оправдава средствата. Този

принцип не представлява нищо друго, но обикновено материалистично мислене. Изкуството е нещо качествено различно като намерение, идея и приложение. То иска да развие в човек една почти невероятна способност. Тя се нарича вяра в невидимото. Изкуството желае да ни превърне в свободни умове, издигащи се над обектите и субектите на коя да е игра, на коя да е война, на кой да е ситуационен възел от обстоятелства. То наистина е амбициозно! Изкуството има амбиция за човешките си произведения. Ние произлизаме от него, а не обратното. Малцина отварят очите си за този величествен факт от реалността. Ние можем да сме герои, само когато спрем да бъдем сметачни машини. Няма друг път, ако копнеем за лекотата. Изкуството ни превръща постепенно в освободени същества, независими от бонбоните на кукловодите на обществото. То ни тренира да се тласнем отвъд рационалното, докато не достигнем дълбоко в териториите на магичното, духовното, вълшебното, приказното, легендарното, митологичното. Огромната част от населението днес не е по никой начин готово за подобен скок. И все пак той зависи от един единствен миг на прозрение. Прозрението, че сме нещо, простиращо се навсякъде през вселената — неограничено, свободно и независимо от условия, обстоятелства, карма, бонбони, другите, компанията или каквото и да било. Ама действително каквото и да било! Не на думи, а на дело. Като факт. Нека се замислим, че думичката „факт" се състои от „ф" и „акт". Пък ние вече отдавна сме научили, че изкуството е акт. То не е символ, а действие в неговата къса и директна версия — т.е. акт. Истината е там, тя не е в менталното конструиране на обществения организъм, стремящ се към още и още продуктивност, ефективност и смразяваща механична и математическа логика. Последната е студена, неемпатична, негероична, изпълнена със страх и несигурност. Докато истината е

топлина, емпатия, геройство и смелост. Затова тя е трудна за осъзнаване и осъществяване, докато другото е лесно и просто. Смятаме това, събираме онова, вадим другото, режем четвъртото и готово! Излизаме на печалба. Ала победа ли е такава печалба, постигната на цената на безкрайни сметки и още по-жестоки компромиси с душите ни? Победа ли е, когато си се превърнал в черупка, за да извършваш единствено механичните действия в името на финикийските знаци? Победа ли е, когато отдавна си престанал да мечтаеш за невъзможното, което никога те оставяше без надежда за бъдния ден? Сега крачим, потънали в собствената си депресия от технологичната реалност, диктуваща ни всяко следващо логично действие, водещо ни до сигурна печалба. Ала, колкото и да ми се иска да призная, че така е по-добре, не е. Не е, защото печалбата не е наша, а е изцяло заслуга на чужд ум, нямащ нищо общо вече с човешките същества, с нас. Тогава за каква победа става въпрос тук? Време е да се завърнем към красотата на сънищата и елегантността на мечтите на децата, готови да играят по цял ден и цяла нощ без да се уморяват и без да им омръзва. Защото те не знаят какво е край, нито мислят за него. Те са завинаги в страната на чудесата!

Двете изчадия, колкото и да са ни симпатични, колкото и самите те да смятат, че са добри и готини, продължават да се промъкват във все по-затънтени пространства, приличащи все повече и повече на истинска гора на тайните и вълшебствата. Вече няма човеци, вече няма животни, вече няма дори насекоми във въздуха или сред тревите, за да нарушават абсурдната тишина, родила се сякаш от великото вакуумно нищо, дето ни причинява такъв ужас, когато даже за миг се докоснем до него. Ах, как само бягаме от вакуумното нищо! Ах, колко ни е страх

от него! Готови сме да създадем какво ли не, да се подложим на какво ли не, да се хвърлим в какво ли не друго, но само и само вакуумното нищо да не ни засмуче в центрофугата си. Обаче двете демончета май май са баш по средата на един от най-рядките моменти, когато вакуумното нищо е преобладаващо и просто няма друга опция освен него. И просто го търпят, намирайки се в дискомфортното му присъствие, оставени без друг избор.

- Мога ли да ти споделя нещо идиотско?
- Никога не си спирал да го правиш.
- Понякога имам невероятно ясно чувство, че мислите ми не са мои.
- Знаеш ли, не е нужно да говорим. Искаш ли да забравим, че каза, каквото каза?
- Изкушаващо предложение! Обаче трябва да го изрека. Понякога ми се струва, че има разказвач, пишещ мислите в главата ми.
- Виж, тази работа никога не свършва добре. Какъв е този разказвач? Къде е?
- Не знам! Но той пише мислите ми дори сега! Той пише всичко, което ми се случва!
- Бог ли имаш предвид?
- Не! Имам предвид разказвача!
- И какво от това? Дори някакъв всесилен и всемогъщ, всезнаещ разказвач да пише всяка твоя мисъл, да твори всяко твое действие, да те поставя във всяка твоя случка, какво се променя от осъзнаването му?
- Не мога да разбера какво се променя. Ти не го ли усещаш също?

- Кое?
- Че разказвачът пише мислите ти! Че пише всичко, което ти се случва?
- НЕ!
- Защото си ренде!
- Аз съм най-силен. Завиждаш ми!
- Ти си най-безчувствен!
- Ако това ще рече, че не съм толкова луд, че да ми се струва, че мислите ми не са мои собствени, а на друго същество, живеещо някъде далеч, откъдето ги пише, просто защото няма по-важни неща за правене, тогава адски се радвам, че съм безчувствен!
- Просто се надявах, че и ти си така. Все пак си ми брат и се очаква да имаме нещо общо. Много е трудно да си най-чувствителен и свързан с разказвача! Не виждаш ли, че страдам?
- Виждам, че си живееш живота. Играеш най-много и най-дълго време. Наслаждаваш се най-много на нелепи щуротии и удоволствия. Смееш се най-много! Държиш се налудничаво най-много! Най-неефективен си в битка! И, честно казано, не мога да реша кой от двама ви е по-слаб: ти или Донателo!
- Това обида ли трябваше да е? Донателo е несравним в интелекта!
- А ти пък в тъпотиите! УАУ! Иде ми да ви заритам и двамата понякога. Не виждате ли, че сме във...
- ... война, от която никой от нас няма да излезне жив!!!
- ...
- Това смяташе да кажеш, нали?
- Как довърши репликата ми преди да съм я изрекъл?

- Разказвачът пише и твоите мисли.

КРАЙ

Ние не можем да повярваме, че вселената е свързана. Ние не можем да усетим, че всичко в нея е едно цяло. И въпреки всичко тя е такава! Учим се да фрагментираме всичко, за да го изучаваме в детайли, ала накрая стигаме само до задънената улица на безкрайното рязане на нещата на кадри, докато не стигнем до последния такъв. А той сякаш не означава абсолютно нищо. Защото до такава степен сме се вгледали в него и очакваме отговора точно от него, че не успяваме да забележим как точно до него има още един кадър, още информация, още истина... Ние сме потопени в безкрайната река от снимки във вселената като всяка отвежда до следваща, водеща до последваща, водеща до ощедваща, водеща до мноедваща, водеща до прикуъледваща, водеща до надедваща, водеща до подевдваща, водеща до вътреведваща, водеща до, до, до, до, до, до, до.... д, д, д, д, д, д, ... о, о, о, о, о, о, о, о, о, о, о, о, о, о... О... О ...

Аз съм Нинджа! Дете на Нощта и Мълчанието! Сянка сред Светлината! Майстор на Тихия Отговор! Владетел на Неусетното! Могъщ съм, защото никой не може да забележи къде съм! Когато бъда открит, вече е твърде късно!

https://www.youtube.com/watch?v=ms9D5teyEwU

Новото есе

Повечето учени не притежават такава мисъл — реалистична и основана на опита. Дори само заради това теорията ти заслужава да се чуе.

„Трите тела", Лиу Цъсин

Отдавна не съм писал просто обикновено есе, където съм просто себе си. Преди известно време започнах да описвам нещо като супер-геройска приказка за костенурките нинджа и тя ме засмука доста. В един момент всеки ден сядах и драсках по няколко часа, опитвайки се да виждам ставащото, както то се появява в съзнанието ми. Процесът е интересен и определено носи известно чувство за преместване встрани от реалността, т.е. получава се high, както от тичането на дълги разстояния. Защо? Защото при тичането на дълги разстояния ти влизаш в ритъм на движение и в ритъм на дишане, а тези два аспекта постепенно те вкарват в изменено състояние на съзнание. Малко или много, когато човек сяда да медитира, той постига същото, а особено ако е вече достатъчно опитен, за да различава финитe аспекти на операция на ума. Във всичко това няма магия, защото при влюбването ние отново влизаме в режим на high. Ние пак почти не забелязваме заобикалящата ни реалност, тъй като сме изцяло потопени в коктейла от страхотни вещества, изпръскващи се от жлезите с вътрешна секреция директно в мозъка, когато сме завладяни от вълнението си по новия обект на нашата страст. Когато пишеш за харесвани от теб

персони, ти определено изпитваш един вид кеф, едно готино чувство и мога дори да го нарека влюбеност. Ето защо и писането на художествена литература, ако ще да е най-лесната, базисната и елементарната такава, води до high, защото по време на обикновено есе като това аз просто свеждам до читателя собствените си мисли. И в това няма нищо повече от журналистика, т.е. препредаване на информация без никакъв креативен и творчески момент. От друга страна, докато се опитваш да описваш художествена история, приказка, къс разказ или нещо в този стил, ти работиш с персонажи, създадени и оформени от теб. Да, ти им оставяш възможността да бъдат себе си, да проявяват изненадващи за теб черти и умения, но като цяло все пак се явяваш нещо като техен баща, а те са ти деца. И в това неизбежно се поражда ясното чувство на любов и загриженост. Любовта не е като земната, защото е чисто творческа и креативна такава, което я прави идеална по характер. И постигането на high е абсолютно сигурно! Моля всички или поне човекът, който чете сега тези думи (Spellbinder, към теб се обръщам, brother!), да цъкнат в края на есето, където ще съм постнал много специален поздрав във връзка с... прословутия high.

Lexas, какво е high? Добре, обяснявам! High се чете като „Hi" или като „Хай", както в израза „I got high" и в българския нямаме перфектен превод, както винаги. Цялата работа е, че става дума за естествената способност на живите същества да се напушват, напиват, надрусват. Но тук говорим за естествени методи. Когато упражнявате интензивна дихателна практика, вие се стремите към high само чрез силата на якото дишане. Вие блъскате крушата! Вие дишате здраво, за да стигнете high. Когато медитирате яко, вие реално правите същото. Когато тичате на

дълги разстояния, вие по естествен път влизате в интензивна дихателна техника, а на всичкото отгоре прилагате и доста ритмично натоварване върху цялото си тяло. И пак влизате в high. Когато сте влюбени, сте в high. Когато сте пияни, защото сте пили алкохол, вие сте в high. Обаче лично аз последното го намирам за неестествен high, тъй като изисква да вливате течност в организма си. Вие чийтвате системата си. Докато гледаме порно, ние също чийтваме здраво системата си, защото използваме фалшиви образи, за да стигнем до развълнувано състояние. Това също е неестествен high. Когато пушим цигара или трева, малко или много пак стигаме до лек или по-дълбок high, но тук отново говорим за неестествен метод, защото прибягваме до предмет, който си пъхаме в устата и дърпаме. Не е от самата ни физиология, а е чрез периферни технологични средства. По принцип дългото и фокусирано четене също води до high и той е осезаем за всеки запален читател. Причината е в това, че зрението се използва изключително точно, прецизно, последователно и репетативно. Когато правите каквото и да било по този начин, вие със сигурност ще влезнете в high, ако го правите достатъчно дълго.

High причинява и гледането на женски тенис на корт. Личен опит. Не знам дали Spellbinder има време да гледа такова нещо и изобщо дали има време за друго, освен за себеразвитие, себеподобряване, духовно израстване и трениране, но аз винаги имам време за един мач на Арина Сабаленка. Какво име за Жена само, а? И изобщо каква Жена! Говорим си за невероятница. Става въпрос за най-добрата дама в тениса на корт към днешна дата. Изключително мощна, но и красива. И докато я гледаш, ти си в high, защото няма как да не си, когато очите ти

възприемат едно от най-красивите и силни създания на планетата. Иска ми се да е по-сложно. Копнея да е по-дълбоко от току що изложеното откровение, но не е и всеки от нас го знае. В момента съм в редакторското четене на статията и просто отхвърлям или добавям идеи. Сабаленка не може да бъде отхвърлена от мен — тя винаги ще бъде добавяна, тачена, уважавана и възкачвана на неадекватно висок пиедестал. Защото за разлика от Серена Уилямс, която беше свръх-могъща, нашата прекрасна Арина може би е малко по-слаба като чиста мощ, но е в пъти по-великолепна като визия, а това е важно в спорта между жени. И го мислят жените, а не мъжете! Още от най-ранна детска възраст дамите се състезават помежду си по красота. Гарантирам, че е така. Когато бях на около 16 години, видях група връстнички и те коментираха помежду си една от тях. Наричаха я „Лице“. В разговор това звучеше горе-долу така: „О, Валя ли? Тя е лице!“ Тоест, опитвам се да подчертая, че между жените има вътрешно състезание по визия. Валя беше действително с изваяно лице — просто красиво. Нямаше нужда от грим. Тя беше лице. Така че жените са адски наясно коя от тях е най. Те знаят отлично коя сред тях е първенец, както го знаем и ние — мъжете, що се отнася до вътрешните ни битки вътре в рамките на пола ни. Няма нищо нередно или ненормално — в природата е същото. Тъй че още един източник на невероятен high е красотата!

Към редакторското четене бих желал да добавя и параграф за смисъла на high-я. Има ли смисъл това гонене на high? Опитвам се в момента да го осмисля. Ще ми се да отговоря положително. И в същото време се изкушавам да отрека. Склонност на характера, какво да се прави. Но реалният отговор е, че по някаква все още напълно неразбираема за

мен причина, ние — хомосапиенсите — имаме нужда да чувстваме high. И наистина нямам представа по каква причина е така! Някои хора просто споделят, че трябвало да отпуснат напрежението. Не мога да се съглася. Отпускането си е отпускане, напрежението си е напрежение, но колкото и да проверявам, не мога да повярвам, че е поради нещо толкова нелепо. Друго е. Сякаш самият high е форма на себеосъществяване, без която човек не се усеща като завършено произведение. Без достигането до high липсва най-важното — финалното движение. То е като в анимационното сериалче „Волтрон — Защитникът на Вселената“ от едно време. Всеки епизод беше като предишния. Всяка серия Волтрон се изправяше срещу чудовищен зъл робот. В началото на битката нашият герой търпеше удари, падаше и застрашително поддаваше на атаките на врага, но в един момент петимата души екипаж, управляващи Волтрон от своите лъвове-роботи, изкрещяваха в един глас: „Време е да формираме Поразяващия Меч!“ И се пускаше клипче на Защитникът на Вселената как формира Поразяващия си Меч. Всеки път. Във всяка серия. След което Волтрон просто замахваше веднъж към чудовището-робот и то се разцепваше на две, взривявайки се на съставните си атоми. Отново и отново това беше целия сериал от начало до край. Никога нямаше и грам проява на креативност. Сякаш някой там беше заповядал на създателите на анимацията, че им е забранено да измислят нови сюжетни линии. Беше странно, но и хипнотизиращо. Сядах да го гледам всеки ден и просто зяпах като зомби. Имаше нещо епично в думите: „Време е да формираме Поразяващия Меч!“ И след това Волтрон разпорваше поредната гадина, нападнала беззащитната Вселена! Легендарно беше. А аз исках да бъда част от легендата. И всеки път чувствах мъничък high, когато доброто побеждаваше злото. Неизменно!

Тоест? Тоест няма смисъл. Никой high няма смисъл. Сатори няма смисъл. Кеншо няма смисъл. Изкачването на връх Еверест без кислородна маска няма смисъл. Седемте титли на Михаел Шумахер нямат смисъл. Осемте златни топки на Меси нямат смисъл. Шестте титли на Майкъл Джордан нямат смисъл. Петте златни топки на Кристиано Роналдо нямат смисъл. Петте шампионски титли в НБА на Коби Брайънт и неговата награда Оскар за детски късометражен филм нямат смисъл. Нито един high няма смисъл.

Тогава защо? Аз намирам покой в едно. Във вярата, че Вселената притежава невъзможно висок ред разум, където абсолютно всеки от нас е предвиден и мястото му е там, където е. Аз съм този, защото трябва да съм този. Ако не бях този, нямаше да я има Вселената такава, каквато е. И не мога да съм друг. Този съм. Колкото и да си мисля, че мога да съм друг, колкото и да си представям, че е възможно да съм друг, не мога. Единственото реалистично положение е вече реалното такова. Има хора, които са родени да вършат други дейности и те са окомплектовани с всички необходими сили, качества, визия и възможности, за да го сторят. Горе-долу това е моето средство да живея в мир. Дали е вид примирение ли? Чух глас в главата си дали това не е вид примирение. Ами... вижте, да. Разбира се, че е вид примирение. Обаче е примирението на воин. Айде пак с моите воински идеи. Обаче е така. Всеки е по средата на личната си битка. Между другото, чисто статистически повечето от нас ще я загубим. И въпреки че ще загубим, ако не спрем да сме воини, всичко е наред. Защото животът може да те постави срещу невъзможно силни врагове, така че ще загубиш.

Важното е дори и така, дори и в загубата, някак си да запазиш поведение на воин. Някак си, на косъм, заради тоя дето дух, без причина. Аз това имам предвид. Не съм защитник на смисъла, нито на логиката, когато става дума за живеенето в този свят, тъй като го намирам за проява на цинизъм. За какъв смисъл говориш, амиго? За каква логика? Аз заслужавам ли да съм там, където съм? Всъщност не. И мога с ръка на сърце да кажа, че приятелите ми от квартала абсолютно не заслужават да са там, където са. Те пък са на по-високо. Те съвсем не са заслужили! И въпреки това Вселената ги е поставила да са там! Точка. В това вярвам аз. В този закон. Не в карма, не в труд и усилия, не в талант и качества, не в постоянство и упоритост, не, не и не. Вселената е разум и този разум се състои от звезди, галактики, планети, спътници, други съзнателни видове същества, животни, растения, скали, минерали, кристали, слънца, луни, черни дупки, бели дупки, комети, а и от нас — хората. И този разум премества за стотна от секундата толкова много неща в самия себе си, че никой супер-компютър дори не може да се доближи до решаването на това най-просто от вселенска гледна точка уравнение, камо ли да извърши по сложна операция по предвиждане. Така живея в мир с промяната. Ако видя или чу нещо, звучащо ти като за теб, взимай. Както се изрази една красива циганка-чистачка някога: „Аре, влачи!“

Странното е, че поне при мен, когато бях влезнал в една много добра серия от описи върху детската приказка за костенурките нинджа, high-ят ми беше така стабилен, че бях станал крайно разсеян. Допуснах множество нетипични грешки за мен в нормалната ми работа. Разговорите с хора дори станаха някак мъгливи по един фин и

незабележителен начин. Т.е. струваше ми се, че всичко е наред, ала не беше. Ако не бях поставен в рамките на ситуации, изискващи включването на вниманието по логичен и последователен начин, за да допусна грешка, нямаше да забележа промяна. Или всъщност нямаше да осъзная колко е съществена промяната. Честно казано, колкото повече години натрупва човек, толкова по-трудно му става да извежда универсални аксиоми относно психиката на хомосапиенс, защото всеки става все по-лимитиран частен случай на съзнателност. Когато сме млади, ние реално сме най-близо до универсалното състояние на съзнанието на хората. Колкото повече влизаме в професия, в семейна роля, в любими хобита дори, толкова повече нашата конкретна оперативност ни оформя и ни влияе, така че състоянието ни вече не е универсално, а е специализирано в ролите, които обслужваме. И този процес е абсолютно неизбежен. Той е и темпорален, тъй като зависи от времето ни на планетата. Т.е. в момента, докато ви споделям някакви мои наблюдения, те вече не са универсални и не могат да бъдат аксиоми, защото са продукт на психиката ми, а тя е изключително повлияна вече от твърде многото години на прекалено самовглъбяващи дейности. И днес спокойно мога да докладвам, че нямам много общо с нормалния индивид. По-скоро съм встрани от нормалността.

Тъй или иначе обаче повечето творци признават, че връзката им с реалността е почти изцяло разпадната и причината е съвсем елементарна. Те всекидневно се занимават с нещо, което по функцията и предназначението си се стреми да премества ума в друг свят. Така че не е учудващо, че професии като актьорство, писателство, режисура,

художници, поети и т.н. съдържат най-висок процент хора, отнесени от вихъра така да се каже.

Така че текстът ми днес трябва да бъде и нещо като предупреждение. Внимавайте с творенето, защото то е наркотик освен всичко друго, което е. Да, наркотик от най-чист вид, което го прави и толкова опасно. То е естествено и достъпно — не е вещество, не е предмет, не може да се докосне. Творчеството витае около нас и субстанцията му е невидима за сетивата, но когато се свързваме с него, то неизменно започва да ни разкача от този свят и неговите сюжети, за да ни изравни с излъчванията на други светове и вселени, където правилата са съвсем други. Защо е опасно ли? Защото може да ви хареса и да почнете да търсите чувството подобно на пристрастения. И ако този свят няма начин, по който да ви задържи, вие наистина, ама наистина може да отлетите, така че без да искате да загубите позицията си в него. Примерно, нямате семейство и деца. Действате самостоятелно през света. Вие сте в и без друго вече доста изменено състояние, а ако и творчеството ви засмуче, тогава делокацията на психиката става почти сигурен страничен ефект. Не мисля, че искаме това. Днес вярвам повече, че животът в реалността е по-ценен от кой да е друг вид живот. Колкото и красив сън да сънуваме, накрая ще се събудим пак тук и пак ще трябва да има с какво да си платим храната, водата, топлината, сметките. Базата е такава, няма как. На много творчески натури изобщо не им допада, че този свят се движи по материалистични правила, но това не е лошо. Материалното не е зло. Ние сме живи, защото успяваме да поддържаме материалното си ниво, иначе бихме умряли и край на играта, каквато я познаваме днес.

Също така забелязвам много творчески индивиди да се бунтуват срещу йерархията в този свят. Това отново е вредно и трябва да се изчиства. Какво като някой от силен род винаги ще бъде над нас, колкото и по-тъп и по-неталантлив е той? Наистина какво от това? Понякога гледам богатите родове и техните отрочета. Разбира се, че виждам, че те са с привилегии, че никой не ги съди наистина, никой не ги оценява обективно, никой не им налага наказания, каквито се налагат на обикновените хора. Да, естествено, че виждам! Обаче си мисля друго. Виждам и колко са прости тези същества. Не са тъпи. Прости са. И тогава си давам сметка, че може би играта нарочно пуска по-простите да играят на лесното ниво на живота, т.е. в условията на богатство, разкош и власт. Защото истината е, че това е лесното ниво на играта. Да играеш, започвайки като богато отроче, растящо в семейството на вече развити бизнеси, развити мрежи от контакти — това е повече от лесно. Ти само изпълняваш! Ти нищо няма нужда да доказваш, нищо няма нужда да постигаш. Нещата вече са постигнати. Структурата вече е изградена. Ти си просто изпълнител. Влизаш и почваш! Елементарно е. Пък и от една по-висока перспектива трябва да се добави и фактът, че могъщите родове държат децата си под ключ. Последните нямат думата за нищо. Те не си избират наистина сами в кого да се влюбят. На тях им се казва в кого да се влюбят. На тях даже често пъти директно им се заповядва. В този тип родове децата се отглеждат чрез скрити заповеди и заплахи от тип, който обикновените семейства не подозират, че съществува. Т.е. играта хем е лесна, хем е и гадна по един изключително прикрит начин. Това дали го осъзнаваме, когато завиждаме на великите фамилии и техните богати деца, получаващи цялото сервилничене и уважение, незаслужено с абсолютно нищо? Обикновено не стигаме до там, че да

видим, че животът може би е жесток, но винаги е справедлив по повече начини, отколкото можем да си представим.

И остана да похваля Лиу Цъсин за книгата му „Трите тела", защото е прекрасна. Който обича да чете за космически теми, за други цивилизации, за бази с големи радарни антени, той ще потъне с голямо удоволствие в редовете на „Трите тела". Аз вече съм на втората книга „Тъмна гора" и продължавам да се дивя на изграденото от Лиу Цъсин. Този китаец е голямата работа. Харесвам го, докосва ме, учи ме на неща. Знаете ли, има книги, през които преминаваш и ти е хубаво с тях, но някак си не те провокират там, където имаш нужда. Докато „Трите тела" на Лиу (Канг!) Цъсин е точно този по-рядък вид четива, криещи в себе си толкова нива, че задължително успяват да те изненадат тук и там. Аз немалко пъти останах по бели гащи, докато чета това прекрасно произведение на истинското художествено изкуство, каквото може да бъде създадено, само когато си много талантлив, много подготвен, много образован и много готов да се отдадеш на проекта. Е, Лиу Цъсин се е отдал! И е много талантлив! И е много подготвен! И е много образован! И ми откъсна тъпата глава до степен да се радвам, че още ме има на този свят, за да стана свидетел на неговата книга, честен ли съм или какво!

Ако ви се струвам впечатлен, то е, защото съм!

Завършвам есето, но без да губя тръпката. Нали знаете как Еленко Ангелов обича да носи в подкастите, където гостува, листа А4 и да

показва логото на Джордан и да пита: „Джордан с къси панталонки ли го помниш на логото или с анцунг?" И водещият отговаря: „С къси панталонки!" При което нашият човек с огромна усмивка на лицето отвръща: „Да, и аз го помнех така, но се оказва, че е с анцунг!" И после добавя обяснението, че съществуват множество паралелни вселени, приличащи си едно към едно, но с малки разлики. И че освен това човешкото колективно съзнание често прави незабележими шифтове (превключвания) от една вселена към следваща, така че ние помним предишна вселена, където логото на Джордан е било с къси панталонки. Докато в настоящата вече е с анцунг! Яко, а, бро? How great is that, huh?

В този ред на мисли дори на мен наскоро ми се случи нещо подобно. От години слушам и пея песента на Картела „Тя не казва не". Обичам тази песен и я намирам за забавна, лековата и неустоимо хумористична. Аз искрено вярвам, че замесените лица в песента осъзнават какво са създали и са го направили с идеята да пародират клишираните социални персонажи от сивия сектор, каквито може би са и самите те. Ако имаме чувство за хумор, няма как да не се смеем на клипа на „Тя не казва не", защото той е гениалност във всяка капка от неговото времетраене. Сълзи са стреляли от очите ми, докато ги гледам тези жени и мъже, клатещи се в ритъма на хаотичните сцени от клипа. Велики творци! И вярвам, че са осъзнати, а не са го сторили по случайност! Вярвам, че всичко във видеото им е нарочно пресилено. Но да минем на най-важното. В 3:25 започва следния текст: „Тя не казва не, когато е със мен. Тя не казва не и аз съм възхитен!" Хубаво... обаче... Кълна се в Бог, кълна се във всичко свято, кълна се в сърцето си, във всичко се кълна! Аз помня и с години съм пял същия текст, но с думите: „Тя не

казва не, когато е със мен. Тя не казва не и аз съм впечатлен!” ХАхахахахахах! Ох, разсмях се! Но наистина е странно и най-после разбрах Еленко защо ги носи тия листове из подкастите, където го канят да говори. Миналия месец за пръв път от много години си пуснах песента и почнах да я слушам внимателно, за да видя къде ще запее пича „И аз съм впечатлен!” ... Тук май трябва да обясня нещо. Картела са група от мъже с много сериозен бизнес, бизнеси, сделки, а може би и леко нередни дейности. Те са алфа. Те са голямата работа и заслужават само уважение. Обаче песента им „Тя не казва не" е толкова гениално изградена, че се получава постепенно натрупване на емоционален заряд и когато слушателят чуе апогея на лирическия персонаж, че е впечатлен (впечатлен!), слушащият не може да не гръмне в смях. Защото става дума в цялата песен за мъже от стомана и желязо, за тежки бизнесмени, за големи и страшни момчета, за яките машини, разбираш ли. И изведнъж един от тези тотално безскрупулни типове се оказва не какво да е, а впечатлен! Впечатлен! Мъж от стомана не се впечатлява! Самата дума впечатлен до такава степен ми се струваше като напълно невъзможна за използване от тези особи, че употребата й от тях точно в мига на най-високата точка от сюжета в клипа ме хвърляше винаги в състояние на радост от нивото на сатори, кеншо, просветление и тъй нататък. С години съм викал думите: „Тя не казва не И АЗ СЪМ ВПЕЧАТЛЕН!” След което сам си добавях: „Той е впечатлен! Той! Този тип е впечатлен!” Идеята ми беше, че подобни главорези не могат да бъдат впечатлени от нищо, камо ли от жена, която не може да казва не пред тях. Но както и да е. Сигурно съм единственият човек на планетата, на който това му е било толкова смешно с години и години наред. Хора, говорим за вероятно около 15 години на объркване от моя страна. Разбирате ли потреса ми, когато осъзнах, че момчето пее друга

дума, а именно „възхитен“??????????????????? Аз винаги досега съм си мислел, че текстът е „Тя не казва не и аз съм впечатлен.” А в действителност той е бил: „Тя не казва не и аз съм възхитен!” Което е тотално различно и не ми е смешно по никакъв начин. Някак си е друго. Не мога да го обясня. И така аз за пръв път се почувствах, ама много истински все едно съм бил шифтнат в паралелна вселена, където текстът вече е с думата „възхитен”, докато в предишната вселена текстът беше с думата „впечатлен”. И определено твърдя, че в предишната вселена ми харесваше повече!

Така че никога повече няма да се чудя защо Еленко Ангелов толкова упорито пита хората, докато им показва рисунка на Мики Маус: „Ти как помниш Мики Маус? С тиранти или без?“

Ех, къде е сега Чоко да ми стисне ръката? Позволих си да звуча като него заради шегата. Младостта е майка на много илюзии, приятели, това е то. Време ми е да вървя към залеза, захапал пурата — сам и дори без кон. Просто аз и залезът. Замисляте ли се, че слънцето е причината да ни има? Без него ние сме аут. Древните са били прави да го обожествяват. Т.е. в космоса все още има величественост и мистерия отвъд нашите когнитивни способности. И докато има мистерия, ще има и надежда, че не е само това.

Оставям ни в компанията на един изключителен класик. Защото в това есе обсъждахме думичката high и нейното основополагащо значение за всичките ни любими хобита като духовност, творчество, физически

тренировки, че даже и любовта — особено в началото. Всичко е заради този high. Успех!

Между другото съм и поет. Ето:

Нощта започва.

Тя е непорочна.

Ще я гледам аз

В душата сочна.

Истинският текст е друг, но го промених, за да става за аудитория под 18 години. Все пак изкуственият интелект твърди, че повечето читатели на сайта са деца.

И вече най-после идва време за моя човек, класикът на непретенциозното R&B звучене:

(тук сложи линк към песента „I got high")

Spellbinder: Добре, Лекс - ш турнем едно линкче...

https://www.youtube.com/watch?v=WeYsTmIzjkw

ПС:

Хора, ще ви споделя нещо. Живейте си живота. Всичко е наред. Ако сте готини, възползвайте се, докато можете. Ако сте бедни и духовни, хубаво — опитайте се да бъдете духовни, извлечете нещо от това, ако можете. Сънувайте, молете се, медитирайте, тренирайте, не преяждайте с храна. Ако ви е дадено да сте симпатично семейни, бъдете симпатично семейни. Знаете ли колко ми се иска да бях просто един нормален семеен човек и толкова, а? Адски ми се искаше някога, че даже и сега си го представям тук-таме. Но не съм този тип. И никога няма да бъда. Никога не съм бил този тип. Просто се опитайте да не лъжете сами себе си какво сте. Вселената ви е дала вече място, вече е определила функцията ви. Тя вече ви е сложила, където трябва да държите нещата в ред. Вселената е нашият шеф. Аз може много да искам да хукна в Тибет и да стана ученик на някой просветлен лама, ама трябва да съм в България и да правя тъпотията, която правя. Точка. Има нещо изключително безкомпромисно в раждането и умирането. И остава да вметна, че духовността не е отказана на никого. Семейният може да е духовен. Ученият може да е духовен. Спортистът може да е и духовник. Програмистът може да е духовен. Да, дори той! Любовникът може да е духовен. Купонджията и хедонистът могат да бъдат духовни. Вселената не отказва достъп на никой! Духовното чувство не е запазена марка за изолирана каста от човешката цивилизация, а останалите да си гледат работата. Не е такава идеята. По-скоро е точно обратното. Духовният корен минава през всички създания. Много по-ценно и важно е да се научим да ценим малката задача, която Вселената ни е поверила. Направим ли го, както се изразява един дзен-практик, определена

степен на отвореност вече се е получила. Тоест вече имаме мъничко просветление, а то винаги е по-важно от голямото такова, защото последното ще остане завинаги в сферата на чистата митология. Докато мъничките просветления са достъпни във всеки миг, когато ги потърсим.

„Не, не, не казвай къде сме! Щом узнаеш къде се намираш, светът отеснява като географска карта. Светът е широк само когато не знаеш къде си.“

Лиу Цъсин, „Тъмна гора“

Disclosure Day

We live on a placid island of ignorance in the midst of black seas of infinity, and it was not meant that we should voyage far. The sciences, each straining in its own direction, have hitherto harmed us little; but some day the piecing together of dissociated knowledge will open up such terrifying vistas of reality, and of our frightful position therein, that we shall either go mad from the revelation or flee from the deadly light into the peace and safety of a new dark age.

“The call of Cthulhu”, *Lovecraft/Baranger*

Така се случи, че гледах „Disclosure day", след което ходих до офис на Еконт, за да получа пет парчета чисто изкуство. В момента, докато пиша тези редове, точно до мен отдясно е разположена арт-книгата, представляваща визуална адаптация на късия разказ на Лъвкрафт „Зовът на Ктхулху". Тя е резултат от опита на Francois Baranger да нарисува, каквото Хауърд е описал с букви. Форматът е по-голям от А4 и има излъчване на респект в него. В мига на отварянето на кашона, когато очите ми попаднаха на петте произведения, вече усещах, че става дума за сериозно влизане в тропата. То е почти полъх на безусловна любов. Дадените пари бяха малко, ако сравнявам чувството от присъстващите елементи, даващи ми безпрецедентен достъп до ново измерение от непреходното творчество на Лъвкрафт, към което ще бъда свързан до смъртта си, а вероятно и след нея. По-горе наблюдавате откриващия цитат към „Зовът на Ктхулху", макар че преди него е величественото изречение, че най-милостивата проява на Бог е в това, че е направил човешкия ум неспособен да корелира (свърже) всичките си части. Импровизирам върху оригинала, защото той не е точно това, но е близо, пък и заинтересованият читател сам може да се докопа до реалната творба и да я преживее за себе си, ако пожелае. Не е моя работа да го правя свидетел на всичко, най-малкото защото подобно геройство е невъзможно. Та, драснах английския цитат горе, защото изведнъж осъзнах, че той е абсолютно перфектната теза, представена във филма „Disclosure Day", но свита до едва няколко брилянтни изречения. Каква е тя?

В английския цитат Хауърд определено няма конкретно предвид, че разкриването на пълнокръвна и съществена информация относно дейностите на извънземните на земята би довело човечеството до нова тъмна епоха, защото неговата мисъл е по-широка от това. Момчето от Провидънс набляга на факта, че хората живеят живота си в невежество, удобно настанени на нещо като остров, наречен от него „Игнориране". Да игнорираш ненужните данни е важно умение, когато се опитваш да си свършиш работата или пък когато просто искаш да живееш като всички останали, но е и път към спокойствие и мир. Постигнатото състояние, макар и само по себе си фалшиво, е стабилна форма на оцеляване, лишена от проблемите и недостатъците на по-широката космическа картина. Когато те е грижа единствено за храната, ти нямаш тревогите и главоболията на възвишения учен, мъчещ се някак си да пробие през ограниченията на мисълта, така че да достигне до ново разбиране за природата на вселената. За този тип игнориране става дума. След което опитният творец не пропуска възможността да употреби науката като оръжие в ръцете си, за да ни предупреди, че именно тя в крайна сметка ще ни причини вреда, отваряйки насилствено портите на невидимото и непознаваемото пред нищо неподозиращите ни и напълно неподготвени очи и умове. В резултат човечеството ще осъзнае, че действително се намира в плашещо нестабилни позиция, където оцеляването му по никакъв начин не е сигурно, храната изобщо не е гарантирана, а новите хоризонти никак не са обещаващи. Според Лъвкрафт, когато науката стане достатъчно могъща, че на нивото на фактите и живия делник успее да декодира достатъчно от тъмното море на безкрайността, тогава умът на човека няма да издържи и огромна част от населението ще полудее, докато друга ще избере да се върне назад, организирайки се в колективни

агресивни и деструктивни действия. Ще се разпали невиждана дотогава световна война, завършваща с пълното унищожение на създаденото и откритото досега, така че ние почти неусетно да се завърнем към състоянието си на обикновен примат с базови функции.

В „Disclosure Day" е проиграна същата позиция от водача на фракцията, преследваща главните герои, за да ги спре в тяхната мисия да разпространят знанието за извънземните. Този човек искрено вярва, че подобен ход ще доведе до необратими, силно негативни последици, защото масовото съзнание ще рухне. Фундаментални механизми за поддръжка на всекидневното рационално ниво на фунцкиониране на психиката ще бъдат сринати — например, идеята за Бог. Когато всички хора на планетата изведнъж бъдат изправени пред доказателства, че съществуват създания с почти богоподобни знания и възможности, идеята за Бог ще загуби всякакъв смисъл и функция. Фокусът изцяло ще бъде насочен към новите същества и тяхната мощ — технологична, ментална, а дори и политическа, обществена, житейска. Те ще станат новият образ на преклонение, новата религия и новата власт, на която всички ще пожелаят да се поклонят. И тогава, както историята неведнъж вече ни е демонстрирала, ще настъпи анархия. Пълен разпад на обществата, структурите, политиките, влиянието, както и разпределението на властта, каквато я познаваме. Крехкият баланс на силите в света, до който хомосапиенс е успял да стигне на цената на хилядолетия, прекарани в безпощадни войни, за миг просто ще изчезне, сякаш никога не го е имало. Всеки ще се насочи срещу всеки по пътя си към по-близко и по-позитивно общуване с извънземните господари. Те ще са единственият ориентир за престиж и влияние в новата

реалност, а така също ще са център на шахматната дъска, докато всички пешки всячески ще се стараят да станат по-важни в очите на инопланетния авторитет. Когато карта с толкова много потенциална сила бъде обърната, неподготвеното човечество ще реагира само по един начин: хаос. Конците ще се оплетат до степен да няма никаква надежда за разплитане, а това — според водача на негативната фракция в „Disclosure Day" — ще има фатален финал за нашия вид. Впрочем, Лъвкрафт е на същото мнение, тъй като той вижда единствено два изхода — лудост или навлизане в тъмна епоха. Макар че Спилбърг е решил да говори на общодостъпен език и да размахва сюжета с онова, което всички сме решили да наричаме „извънземни", той по своята функция не се различава от страха на Хауърд от Провидънс, че скорострелното развитие на науката ще изпревари способността на човешкият ум да интегрира новото знание по полезен и смислен начин. И двете тези опират до проблема за прекалено бързото навлизане в нова предавка от космическата игра. И дали сме готови за нея.

Добре, време е да стане дума за жени. Емили Блънт. Ето мнението ми. Тя е достатъчната причина да гледаде „Disclosure Day", о, да, написах го! Момичето е с онези светли очи, в които ти се иска просто да се взираш, докато злополука не направи така, че пътят ти на таз земя да бъде заменен от кратък, но приятен престой в Рая. А след това супер-скъпа духовна технология да те запрати отново на Земята в търсене на същите сини езера, където изтерзаната ти душа отново да намери миг покой и щастие. Не забравяйте, че Емили е театрална актриса, т.е. истинска актриса е, а не обикновено холивудско малко пони. Тя знае и може да играе, а ограничените ми познания по кинематографично

изкуство ми шепнат, че в този филм Блънт изсмуква и невъзможното от ролята си, за да я превърне в съдържателна и стойностна такава, въпреки че не й е дадена много храна за целта. Да, нейният персонаж не предполага каквото и да било по-сложно от тичане, скачане и гледане без мигане, както и едно особено щракане и потракване с уста. Емили ги може и четирите неща! Аз я харесах. Освен останалото в нейна полза силно работи фактът, че е приятелка с Чарлийз Терон. Тъй че в „Disclosure Day"има красота, заслужаваща нашето неотлъчно внимание и грижа — г-ца Блънт! Наричам я г-ца, защото за мен тя е свободна душа и нито едно земно споразумение в името на краткотрайни човешки взаимоотношения не могат да променят това. Тя е дух в безкрая на божествената енергия, извираща от фонтана на сътворението. И го твърдя с ясния ум на човек, падащ си по доста по-различен вайб и визия , когато става дума за жени. Не съм влюбен, но сърцето ми през цялото време си мислеше, докато гледаше изпълнението на Емили: „Харесвам това момиче. Виж как се опитва да изиграе автентична паник-атака. Наистина дава всичко от себе си в усилието да ме накара да повярвам! Добра актриса е тази Блънт. Става." И толкова по това перо. Ако си ценител на красивото в женското лице, "Disclosure Day" има какво да предложи и то от театрална актриса, а това винаги някак си се усеща, дори когато последната е вкарана в клишето, че като малка е общувала лице в лице със същества от друга галактика. Емили Блънт прави този филм да си струва.

Иска ми се и ние да кривнем от общоприетото. Аз, разбира се, положих усилието да се запозная с мнението на моя човек „Angry Joe Show" относно филмчето. Ми не е впечатлен. Обаче не мога да се съглася с

неговата брутална критика, че Спилбърг общо взето си е спестил мисленето, докато е творял тук. Нека не бъдем просто някакви дребнави рационалисти. Хей, хора, говорим за извънземни! Имам предвид, този филм със сигурност ще бъде позициониран в жанр „фантастика". Ако в жанр фантастика нямаш право да загърбиш ума, то в кой жанр изобщо имаш такова право? Не, няма да подмина това с лека ръка. Ние имаме проблем като хора, като публика, като читатели, като слушатели, като всичко. Ние до такава степен сме поставили ума на пиедестал, че вече не можем да се порадваме на кое да е произведение или случка, или игра, или събитие. Защото този величествен глас в главата ни, че абсолютно задължително трябва да бъде спазена логиката, за да има смисъл ние да реагираме позитивно на дадено явление, е крайно ограничаващ. Пуснах си да гледам „Disclosure Day", за да се радвам на поредното разиграване на идеята как непознатото се бори да проникне в сферата на познатото. И как му е трудно, и през колко перипетии минава, за да го стори. И колко странно изглежда то! Всичко това е отразено прекрасно от Спилбърг в рамките на някакви си два часа и нещо. Видях извънземни, видях кораби, видях светлини, видях приказни животни, видях деца в контакт със странни същества, видях технология, видях хора от две фракции, видях мъж и жена, видях вълшебна птица. Ами, стига ми! Не съм лаком за изкуство! Колко изкуство да искам да погълна в рамките на два часа? Ние сме станали лакоми прасета, дори що се отнася до възвишеното. Нямаме мярка вече. Всеки вече си има стандарт как в рамките на два часа трябва да му бъде разказана най-легендарната история, където всяка минута съдържа брилянтно откровение. Хора, никъде го няма това. Ако стане, става случайно и рядко. Обикновено животът е просто поредица от напълно безинтересни действия и толкова. И ние сме ок, защото знаем,

че след още ден-два ще стигнем до среща с приятели и ще е страхотно. Просто давам пример в момента и не се старая. Лакомеем невероятно! И то на всички нива. Моя човек „Angry Joe Show"се скъса да плюе нивото на техническите ефекти във филма. Лисицата била нелепа. Еленът бил зле. Птицата била недостоверна. Сюжетът имал дупки. Историята била тъпа. Героите били малоумни. Хей! Ало! Може ли да се насладим на филм за извънземни без да мислим с главата си на докторант по математика, моля? Тук става дума за споделяне на образи, на емоционално ниво, на чувствено ниво, на мечта! Ние искаме чрез този къс от визии, картини, звуци, кадри, каскади, диалози, да си позволим да преживеем поне частичка от онова, което би било реалното разкриване на твърди доказателства за работата на друга цивилизация на нашата планета! Това ОПИТВАМЕ ДА НАПРАВИМ! Не, няма да спра. Защото прекаляваме. Всеки филм бива подлаган на тотално унищожение от страна на критиката. Понякога е с право! Но за „Disclosure Day"няма да позволя просто така да се стреля с клишетата на логиката и разума! Не съм гледал този филм, за да стана по-добър мислител! Не гледах заради това! Ако искам да развия мисленето си, ще си купя книга за логика или за математика, или за философия! НЯМА ДА СИ ПУСНА ФИЛМ!!!!!!! Не мога да повярвам, че „Angry Joe Show" реши да плюе по нереалистичната лисица. Лисицата беше ок! И еленът беше ок! И къщичката на Хензел и Гретел беше ок! От кога почнахме да имаме нужда всичко да е реалистично, така че да можем да повярваме? Някога извънземните по филмите са били хора, облечени в големи гумени костюми и всички си казвахме, че стават! Сега, братко, гледаме супер сладурските анимации, но не става, защото не било от най-скъпото! Ми, вижте, това говори колко големи снобари сте станали, но не говори

добре за предполагаемо високото ви ниво на същества. Ние не забелязваме, когато започнем да ставаме превзети пуйки.

Това заслужава нов параграф. Защото човек винаги стига тази точка. В началото почваш да се интересуваш от нещо и си готин, широко скроен си, гледаш отгоре, усмихнат си, всичко върви. Обаче след време почваш да натрупваш опит, да ставаш умен, да навръзваш нещата, да разкриваш пропуските, да разобличаваш лъжите и несъответствията и всичко почва да върви надолу. Общо взето, сблъскваш се с ограниченията на всяка една ситуация в този свят. Също така сравняваш сегашното с миналото, макар че ти никога не помниш наистина точно какво е било. Просто в главата ти в миналото винаги е по-добре, отколкото е сега. Да не говорим, че си се изнежил, че си станал претенциозен, че си почнал да съдиш в детайл (не просто да съдиш), че си вече тънък математик, че всеки ход вече ти е преценен. Изобщо, ти си формирал най-тегавата психологическа среда, която изобщо е възможна, а допълнително я бетонираш с още и още от същото отношение.

Отказвам да приложа този механизъм върху „Disclosure Day". На мен този филм всъщност ми хареса наистина! Хареса ми Емили Блънт! И като актриса, и като визия! Хареса ми странното момче, което й партниране и тичаше насам-натам с флашките с видеата на извънземните. Хареса ми пича от лошата фракция, въпреки че той просто се опитваше да предпази човечеството, както той вижда нещата. Хареса ми мъжът от позитивната фракция, въпреки че беше тотално приказен персонаж. Няма проблеми. Харесаха ми лисицата, птицата,

еленът и къщурката на Хензел и Гретел, дечицата бяха готини. И ми харесаха кадрите с извънземните! И те ми бяха супер симпатични! Изобщо, този филм си беше много на място, постигна си целта поне в моята психика. За миг действително почувствах как се случва разкриването в един момент за цялата планета и беше супер. И това за два часа. Ако ти можеш по-добре, поздравявам те.

Lexas, вярваш ли в извънземни?

Ех, знаех си, че няма да се размина с този въпрос. Ще го напиша така. Вярвам повече в Ктхулху, отколкото в извънземни. Имам чувството, че хората гледат такъв тип продукти, заемайки позицията, че някой им дължи истината и цялата обективност на света. Аз гледам по следния начин. Виждам, че извънземните са тема, караща много очи да се обръщат в нейната посока и това е всичко. Не ме интересува дали ги има или ги няма, нито къде са, нито дали са тук, нито дали общуват с нас от 79 години насам. Не ми пука. Пука ми за доброто усещане от мисълта, когато я насоча в такава посока — към непознатото. Макар и да обичам Лъвкрафт, ние не сме еднакви. Аз съм позитивен и вярвам, че непознатото няма да причини тази лудост и хаос, която Хауърд вярва, че би била неизбежна, ако изведнъж човечеството осъзнае, че вселената е пълна с чудеса — част от тях с хубави намерения към нас, но част от тях с лоши. Спилбърг играе с въпроса дали ние като колективна енергия ще успеем да съхраним ядрото си, ако разберем за съществуването на много повече, отколкото досега е било на масата. Ще издържим ли на напрежението от игра с такъв космически залог? Този въпрос изобщо не е нов. Той се разкрива под една или друга форма

постоянно. Когато северноамериканските индианци са влезнали в контакт с европейците, за тях това е било същото нещо — те са опознали извънземните, които просто дошли на тяхната планета и взели всичко, което е тяхно. Никой не ги е питал дали искат или не искат. Тук обаче става дума за съвършено различен мащаб, признавам.

Нека приемем, че вселената винаги е съществувала, след което на определени планети се е появил разумен живот. В този смисъл целият разумен живот във вселената е горе-долу на една и съща степен на развитие, защото всички сме се появили по едно и също време.

Ако разсъждаваме в термините на честната игра. То би следвало извънземните на всички планети да са горе-долу на същото ниво като нас. Т.е. те няма да могат да стигнат до нас по-рано, отколкото ние бихме могли. Така е честно.

Ако обаче по някаква причина в космоса има извънземна раса или раси, които са съществували много по-рано от нас. По незнайна причина са се развили по-рано или по-бързо. Тогава... Е, тогава значи играта не е честна. И вие сами знаете какво следва от това. Следва, че те, ако вече могат да идват до тук, изобщо не се интересуват дали ние имаме или нямаме претенции за каквото и да е. Те са точно в ролята на европейците, стъпвайки в дома на северноамериканските индианци. Те виждат, че имаме някаква степен на развитие, но сме невъобразимо по-назад от тях и могат с лекота да вземат всичко наше, както и нас, ако сме им необходими изобщо за нещо.

И с това целият древен въпрос за комуникацията между цивилизации на различна степен на развитие се приключва. Можем само да се надяваме, че сме в честната игра, а не сме в другата.

Ако те вече са тук, тогава явно са решили, че е глупаво да правят опит открито да ни изнесат. Може би тяхната идея е да участват скрито. Това би било най-интелигентно от тяхна страна, тъй като да завладееш цяла планета едва ли е най-лесното и просто нещо на света. Да се води открита война е скъпо удоволствие. Вярвам и в това. И вярвам, че колкото по-развита е една цивилизация, толкова повече разбира, че откритата война е най-тъпата опция. Истинската победа на една цивилизация над друга би следвало да е в рамките на културното влияние. Т.е. така да съумееш да насочваш по-долната под теб цивилизация, че тя неосъзнато да служи на твоите цели. Това според мен е истинското космическо положение и то ми се струва оперативно адекватно.

С други думи, да, сигурно на определено високо равнище съществуват механизми, по които извънземният фактор влияе на положението на нашата планета. Но е изключително добре подредено йерархично и бюрократично, така че да не се налага на 99.9% от човечеството да има какъвто и да е вид контакт с инопланетяните. Аз вярвам в този механизъм на въздействие, защото го виждам отразен в собствената ми структура на живот. Виждам как онези, които са по-високо разположени в йерархията, винаги се опитват да сведат директния контакт до

минимум, а ако може дори напълно да го няма. Т.е. ние извличаме принципа на властта. Онзи, който има власт, няма нужда да бъде във физически контакт с подчинените си. Той винаги избира няколко от долното ниво, с които да комуникира, използвайки ги като мост към останалите. Тази структура вярвам, че е с универсален космичен характер и се прилага също така към управлението на планетите.

Поради тази причина поне на мен ми се струва, че още дълго няма да има директен контакт с извънземна цивилизация. Защо да се стига до такъв? Защо им е на същества с огромна преднина пред нас, стоящи обективно по-високо от нас не с едно, а с няколко еволюционни нива, да си правят целия този труд и усилие за пряка комуникация? Да не говорим, че и това влиза в методите да си по-дълго в доминиращата позиция. Става дума за контролирането на информацията. Особено що се отнася до контрол над технологии, господарите винаги се пазят да не дават знания на тези под тях в тази посока, точно защото по този начин биха компроментирали доминацията си. Тоест колкото по-малко достъп се дава до информация (истинска и правилна такава), както и до технология, толкова по-дълго ще можеш да държиш доминиращата позиция. Което е още един аргумент, никога да не влизаш в директен контакт с цялата цивилизация на вид, който все още се намира две-три или повече нива под теб, що се отнася до разбирането си за вселената. Реално ти би искал този вид да си стои на нивото на примат, колкото е възможно по-дълго, за да го доиш здраво без той да забелязва. Както ние гледаме кравите да са доволни, но не се мъчим да ги научим самички да се доят и да си пият млекцето, защото ни трябва на нас.

Ок, можем да продължаваме. Темата си е супер. Но е време да спрем, че ми идва разходката след полунощ, в която седя на пейка и чакам да дойдат моите приятели от Алфа-Кентавър да си ме вземат при тях. Махам се!

ПС:

Абе, то е станало един часа през нощта бре! Отивам при моите хора! Емили, там ли си, мила?

Listen...

https://www.youtube.com/watch?v=kzXr7iLG2eU

Не слушай подкасти

-Наблюдения над известни хора-

I want to believe.

“X-files”

Понякога правя изненадващи дори за мен самия актове на креативност и един такъв беше вчера, когато просто реших да слушам Дейвид Духовни и Джилиън Андерсън, докато и двамата играят просто себе си пред група фенове, събрани в зала по случай не знам си колко години от „X-files". И нямаше нищо по-тъжно от това, защото всъщност виждаш две обикновени човешки същества, излъчващи осезаемо безразличие към тяхното най-велико дело. Представете си, че някой ви спира на улицата и ви попита какво мислите за детето си, а вие му отвърнете: „О, това ли? Но то стана толкова отдавна!" И после подминете човека без да обръщате гръб. Горе-долу така ми стана вътрешно на мен, защото, макар никога да не съм бил die hard fan на „Досиетата X", все пак винаги ги ценях като пипнат продукт. Те успяваха да ме извадят от социалната програма за плъхове и да ми размърдат съзнанието, така че поне за четиридесет минути да визуализирам авангардни идеи в сферата на мистичното, откъдето произлиза всяко знание — философски, художествено, научно и всякакво. То е процес. Обичам тези кратки съобщителни изречения, но абсолютно си е процес и нищо друго. В момента сме няколко милиарда парчета месо. Защо доминираме? Защото една тотално минимална част от нас през цялото време на съществуването ни се е отделяла по разни стаички и помещение, за да какво? За да мислим, брато! За да използва горната си глава, да! Затова, батка! Уха! Егати безполезното, ъ?! Но да спрем с подигравките. И на мен не са ми симпатични интелектуалците. Не ги харесвам. Миришат ми на интелект. Смърдят на ум! Гнус ме е от тях. И все пак, и все — по дяволите — пак, тези неприятни особи, незаслужаващи никакво доверие, са в основата на великата система за доминация на хомосапиенс над планетата. Те са строителите на абстрактните правила на властта и нейното невидимо влияние,

тегнещо над всички членове на нашето общество. Те са архитектите на поредиците от все по-сложни идейни понятия, така че в даден момент не просто да сме способни да побеждаваме срещу останалите животни и природни сили, а да го правим с относителна лекота. То е процес. И той няма да се забавя, нито ще спира. Ние само ще натискаме още, още, още. Което ще бъде и моят музикален поздрав към вас, когато стигнете края на есето ми. Там ще ви чака песен, в която в припева се пее за още, още, още. Още, още, още. Запомнихте ли? Ще има: още, още, още. Не го забравяйте, за да се получи емоционален ефект в края на произведението. Още! Още! Още!

Моята теза е проста. Умът е мистерия. Той ражда по-малки мистерии, за да се забавлява и да управлява. Но в основата на всичко е той и нищо друго. Какво е умът? Ние не знаем и до днес, колкото и пари да наливаме, за да научим отговора. Използвайки тази вратичка или пропуск в собственото ни разбиране за вселената, ние създаваме по-малките произведения на изкуството като телевизионните шоу-програми. Но дори и да осъзнаваме всичко това без грешка, пак е някак демотивиращо, когато легендите в жанра на коспиративните игри, открито демонстрират толкова плашещо директна погнуса от самите себе си. Дейвид и Джилиън дължат всичко в своя живот на „Досиетата Х", но се опитват да се дистанцират от факта, както тийнейджъра опитва да показва всячески, че родителите му нямат никаква роля в неговото изграждане като индивид. Горе-долу толкова нелепо е. Аз разбирам, че Духовни и Андерсън повече не желаят да имат нищо общо с нещо, дето са го правили почти десет години без спиране, дето ги е набутало в калъп и не е имало мърдане, дето ги е клиширало в

творчески план до плюс безкрайност, дето им е отнело всяка творческа свобода с години след това, дето ги е осакатило като актьори, защото им е откраднало целия прайм тайм на техния живот като млада кръв. Да, разбирам това. Но тук идваме на моята! Вселената е разумна. Ако Дейвид и Джулиън бяха поне малко отворени за такава безумна представа, те щяха да схванат, че по-големият ум винаги, ама винаги, ама абсолютно винаги, ама тотално винаги, винаги той се явява господар и определя какво ще правят по-малките умчета под него. Както родителите, каквито и да са те, колкото и да са либерални, всъщност винаги държат юздите на умчетата на своите деца и ги управляват, ръководят, насочват и им помагат. Но им помагат, както на тях им е изгодно, нека да не забравяме това. Вселената е в същите отношения с нас, ако приемем за миг, че тя притежава разум. Говоря за физическата вселена — цялото това нещо, в което се намираме, с всичките му планети, слънца, звезди, комети, пръстени, черни и бели дупки, излъчвания, тъмни енергии и каквито там допълнителни неща съдържа една физическа вселена. За тази вселена говоря. Та, ако приемем, че на същият принцип, на който цялото растително царство има вид съзнание или способност да усеща неща, както цялото животинско царство притежав вид съзнание или когнитивна способност, както дори ние притежаваме някаква шантава форма на съзнание с всичките му шантави приумици, то може би е редно да предположим, че и самата вселена като мега-гигантски конструкт също притежава форма на съзнание, най-малкото защото ние очевидно сме части от нея. Т.е. ако по-малкото притежава определено качество, не е ли редно да предположим, че по-голямото също притежава същото качество? Имам предвид. Малкото е поставено в голямото. Значи голямото съдържа малкото и всички негови елементи, че даже и отгоре, нали? Аз вярвам,

че тук няма пропуск в редицата. И, та, идеята ми е, че Дейвид и Джулиън се държат на сбирките, където са канени заради „X files", точно като децата, демонстриращи по всеки възможен начин, че нямат нищо общо с родителите си, че не зависят от тях, че не са формирани от тях и че даже не ги разбират, не са им интересни, скучни са, а те са толкова по-модерни, готини и яки. Едно към едно виждам точно това излъчване и съм учуден, защото и Духовни и Андерсън са умни парчета месо. Те не са тъпи, не. Нито са прости. Всъщност са ми симпатични до онази вредна степен, когато вътрешно в сърчицето ми се ражда импулс да ги видя да постъпват като зрели индивиди. Най-лошото нещо е да ти се прииска да видиш как децата ти постъпват правилно! Това е най-лошото, защото никога не се случва. Децата винаги правят, каквото си искат и толкова. Те имат път за вървене. Явно Дейвид и Джилиън също имат път за вървене, тъй като отблъскват фенската любов към персонажите Мълдър и Скъли с леденото безразличие на психопат. Тях толкова ги е страх, че и най-малкият им жест на приемане ще означава завръщане към онова минало, че буквално стоят като гипсирани статуи и внимават всеки техен отговор да е ироничен, жлъчен, леко саркастичен. Демек, на нас да ни стане ясно, че те вече са много отвъд тая работа с мистериите. И двамата искат да ги виждаме като отговорни и всестранно надарени творци, способни да играят всички видове роли в киното. Обаче нека ви питам нещо. Вие помните ли Дейвид Духовни в друга роля, освен в тази на Мълдър? Да, знам, че ще ми отвърнете, че го помните като Ханк от „Калифорникейшън". Признавам, че и аз го помня там. Но толкова! А сега по-забавната част. Помните ли Джилиън Андерсън в друга роля, освен като Дейна Скъли от „Досиетата X"? Хах. Хванах ви, а? Спокойно, аз също не я помня като друга. И е време да формирам поразяващия меч! Просто е. Има неща в този живот, които са

станали, както са станали и точка. Дейвид Духовни завинаги ще е Мълдър. Джилиън завинаги ще е Скъли. И ако те самите не са готови да признаят огромното значение на този факт за тяхната абсолютно колеблива кариера на актьори, тогава ми е жал за пролятата енергия, влагане, достоверност и пот, хвърлена и от двамата, докато тичаха след летящи чинии, стреляха по извънземни, разследваха непознати гъби, разпитваха очевидци на всякакви видове чудовища и мутанти, дружаха с групи от шантави конспиратори и не спираха да бъдат все така изрядни служители на Ф.Б.Р., облечени в готини костюмчета. Ако тези мои любими човешки същества имаха здрав разум, щяха на срещите с феновете да плачат заедно с тях! Това твърдя. Защото не може пред теб да са се събрали на живо 500 парчета месо, искащи просто да те видят и теб как ти липсва миналото, ти на всичкото отгоре да си дошъл, пък било то и насила, на събитието, но да излъчваш настроение на тотално незаинтересован. Е... пак пиша: разбирам ги. Да, разбирам ги. Даже ги извинявам. Но исках да видя, че в очите им има поне някаква форма на искра. Че поне с определена мъничка част на сърцето си те все още гледат към онези дни с любов, с вяра, с фенска страст по необяснимото. Ама го няма! Те просто... Не бих искал да повярвам, че са играли, каквото са играли, защото е трябвало да плащат сметки. Нима никога не им е пукало за ролята им? За темите? Нима само Крис Картър е вярвал, че истината е някъде там? Лошото е, че май е точно така. И това пак е урок за нас. Понякога самият източник на вдъхновение в изкуството се оказва, че е правил, каквото е правил, по напълно банални причини. И тук ще започна нова мисъл, защото искам да отразя тази аксиома в творенето по принцип.

Ето за какво иде реч. Примерно, четете Толкин. Влизате в света му, магията ви хваща, повествованието ви обръща главата — ставате фен, защото усещате, че тази вселена е реална и я има някъде там. Почти сигурна следваща стъпка по пътя на вашата вяра е, че ще почнете да търсите подробности за Толкин. Логиката ви е вярна, но е и грешна. Вие предполагате, че този човек сто процента чувства нещата, както ги чувствате вие. Вие смятате, че и той разбира колко е истинска неговата вселена и как със сигурност е някъде там. Така че се надявате, докато издирвате факти за живота му, че ще откриете потвърждение на подозренията си. Вместо това обаче ще попаднете отново и отново на банални данни, нямащи много отношение към сферата на вашия личен интерес. Защото личният ви интерес всъщност е да откриете, че творецът е искрено убеден в реалността на творението си. Вместо това откривате, че творецът е просто обикновен човек с много развит ум, който се е будалкал с вас през цялото време. Имате ли представа, че колкото повече чисто човешки факти откривате за твореца, толкова повече вие започвате да смятате, че сътвореното от него е тотална лъжа и глупост. По принцип тази аналогия е добра и работи на същия принцип по отношение на нашата вселена, на Бог, както и на по-висшите видове разуми в целия космос — нямам доказателства, но усещам по инстинкт, че говорим за същото. Вие изведнъж ще се сдобиете с информацията, че Толкин е просто някакъв професор, който просто е пишел в свободното си време, за да предаде нещо си на децата си. Но вашето желание е съвсем друго. Вие искате още. Още, още, още. Вие искате да срещнете творец, който с туптящо сърце да ви сподели, че всяка дума от неговото писане е издълбана чрез неговата собствена кръв, за да остане завинаги в историята, така че бъдните поколения да разберат, че има други светове! Да, нека поне сега си позволим

искреност. Всички искаме Стивън Кинг да ни каже от някой подиум, където феновете му са се събрали, че То е истинско и го има! Вместо това получаваме някакъв човечец, твърдящ, че е съвсем обикновен. Знаете, че това просто убива нещо във вас, когато го видите да се случва. И моят отговор е този. По някаква причина големите творци в историята на човечеството някак си са и просто поредния човек от улицата, докоснат от голямото вдъхновение. Ако обичаме творчеството на определен автор, ако обичаме родените от ума му тропи и образи, ако обожаваме дадена вселена, то никога не бива да правим грешката да свързваме самото изкуство, т.е. продуктът, с неговия проводник или създател. Защото двете винаги се оказват напълно различни явления. Създателят (Стивън Кинг, Толкин, Лъвкрафт) винаги е някакъв човечец, дето в много отношение изглежда жалък. Може би Бог, ако можехме да го видим, щеше да ни се стори абсолютно незабележителен? Впрочем, това е точно тезата на дзен-практиците. Според тях явлението, от което произлиза нашата когнитивна способност, както и цялата вселена, е нещо тотално банално, незабележително и пренебрежимо. Докато не сме въоръжени с асоциацията писател-творба, ние не разбираме и не вярваме, че това изобщо може да е възможно. Ако творбата е толкова величествена и прекрасна, как така нейният създател е толкова обикновен и лишен от блясък? Използвайки този тип пренос, можем поне отчасти да предвидим, че Бог вероятно е също толкова незначителен спрямо величието на вселената, която фактически е сътворил. Което отговаря на много други наши въпроси в духовен план, нали?

Сериозно. Не написах горното, за да се правя на хейтър. Имам действителен проблем с казуса, защото определени произведения са ми важни, но писатели, които са ги създали, се оказват скапаняци и това ме натъжава. На всичкото отгоре виждам, че и актьорите, дето по десет години са играли случки на симпатични за мен тематики, изобщо не им е пукало за ставащото. И цялата тази работа ме подтиска, защото ме хвърля в състояние на парадоксална амбивалентност. Тоест, от едната страна, имаме величието на изкуството като продукт, но, от другата страна, имаме обикновеността на твореца му — неговата абсолютна човечност. Създателят на изкуството е просто някакъв човек, с някакви слабости и ограничения, с някакви негови си интереси и толкова. Как се свиква с това?

Току що чух глас в главата си: „Ще ти се наложи да свикнеш.”

КРАЙ

...

...

Пст. К’во правите още тук? Махайте се. Къш!

...

...

...

...

Няма повече. Чупка!

...

...

...

...

Оф, добре, ще пиша още. Знам, че искате и ви е готино. Просто съм страхотен писател и го мога. Продължаваме с бонус материалче, което ще бъде мой оригинален коментар върху подкаст с Еленко Ангелов при Александра Гърдева/ ZhenCast. Заглавието е: „Еленко Ангелов: НЕ СМЕ ВЕЧНИ".

Да започнем от заглавието. Между другото, не съм слушал този конкретен подкаст и нямам идея какво ще чуя. В момента има лаптоп на коленете ми, а на телевизор е подкаста като използвам PS5 Pro-то си, за да го пускам и спирам на пауза с джойстика. Супер удобно е. Така че ще реагирам на думите на Еленко в реално време! Уоу! Гениално, нали? Да започваме!

Заглавието е странно. Пише, че не сме вечни. Добре, аз какво се очаква да кажа, когато те сами ми бутат в лицето възможно най-базисната истина на света. Да, хора, предупреждавам ви, че един ден ще умрете.

Това ли трябва да кажа? Или да поздравя моя човек, Еленко, че е стигнал до толкова важна идея в своя път? Което е факт, защото най-добрият ми приятел е мегаломан и той определено вярва, че ще живее вечно. Така че ако някой го светне, че след 20-30 години ще пукне, би му било най-малкото от полза, за да се подготви за травмиращия момент. Но! Но ще играя и по линията на адвокат на дявола. Хора, хора, хора, живеете в объркване и илюзия. Вие просто сте се идентифицирали до такава степен с телата си, че смятате, че не сте вечни, а всъщност сте вечни. Справих ли се? Дори няма да се старая да продължа тази линия, защото вече виждам погледи, изпълнени с надежда. Всъщност се пошегувах. Всички ще умрем! Ха-ха!

Кхм, зарязваме заглавието. То не е важно. По-интересното е, че откриваме г-н Ангелов, защото го уважавам и ценя, в компанията на две дами като едната е притеснително красива, докато другата просто изглежда добре и го знае. Дотук мисля, че никой не е обиден, никой няма да плаче днес. Както гледам към екрана, жената отдясно (мое дясно!) е красива. Другата изглежда добре. Обаче не им знам имената и се чудя коя ли е Александра Гърдева като се надявам да е момичето отдясно, защото би й отивало, ако разбирате какво намеквам. Намеквам, че тя прилича на Гърдева. Мхм, да, да, да, тя си е Гърдева отвсякъде.

Не мога да издържа. Засега ще наричаме изключителната дама в наше дясно — Гърдева. Другата ще я назоваваме „Готината”. И правя първа реакция на живо, докато зяпам подкаста. Крещящо красивата вече се самоидентифицира като почитателка на Еленко и му прави

комплимент, че е с дълбока мисъл и с дълбоко възприятие. Смело начало! Но има друго тук, което е любопитно, защото съм почти убеден, че Гърдева е със сръбски корени. Ориентирам се по формата на очите най-вече, техният блясък и самото лице. Познавам две жени със сръбски корени и те имат подобно излъчване, но може и да греша — просто си позволявам да предполагам.

Така — тук ще балансирам невероятния си хумор с малко факти. Има нещо в цялата история на дейността на г-н Ангелов, което не просто заслужава уважение, а направо поклон, защото си е така и никой не може да му го отнеме. И то е, че Еленко винаги започва интервютата си с думите, че може да бъде питан за всичко, без каквито и да било ограничения. Мога да се пошегувам, защото имам храна тук. Вие как бихте се пошегували, ако мъж седи между две доста приятни дами и им каже: „Каквото решите, без каквито и да било ограничения..." ? Сещате ли се за шега, отговаряща на подтекста на ситуацията? Това имам предвид. Но по-важното е да отдадем чест на мъжагата, защото аз съм го слушал безброй пъти и намирам за негово стабилно и постоянно качество, че не бяга от теми, не се прикрива от въпроси, не заобикаля казуси. Каквото и да го питат, той играе с топката. Позитив!

Гърдева пита за Транссърфинг на реалността какво е. Това не е интересно и няма да го коментираме.

Оп! В трета минута от подкаста можете да чуете, че се произнася думата Кастанеда — Учението на дон Хуан, при което Гърдева казва: „Ох!"

Плашещо и притеснително е това, че хората почват да харесват пътят на воина. Защо? Защото, ако нещо почне да става популярно в обществото, то абсолютно винаги бива изкривено, така че да обслужва интересите на съответното. Тоест, колкото повече чуваме изключително красиви жени да реагират с любовно „Ох!" на словосъчетанието „Кастанеда — Учението на дон Хуан", толкова повече то явно бива превръщано в комерсиален продукт за консумация, така че да задоволява духовните нужди на масата. Добре ли е това? Аз мисля, че не е добре и оставям вратата отворена.

Ок, нека дадем шанс, нека бъдем благородни за миг. Влизаме в ролята на Белия Рицар. Просто чух, че сръбкинята (доминиращата дама в студиото, btw!) си направи устата да каже, че е чела за транссърфинга, за Кастанеда и за още някое си произведение. Били нейните учения! В случая изобщо не ни интересува дали това е така или не е. Използваме ситуацията, за да развием теза. Тя е, че транссърфинг-а е поредица от бая книги. Демек, само запознаването с тази линия от идеи изисква сериозно усилие. Кастанеда пък е други девет задължителни книги, а не е просто „Четирите споразумения" на дон Мигел Руис. Тъй че, когато чуете някой да ви казва, че е наясно с транссърфинг и с учението на дон Хуан, просто не е нужно да сте вътрешно съгласни с този човек, ако ще да е и най-красивата дама в студиото. Но правилната ви външна реакция трябва да е: „О, така ли? Но това е превъзходно! Радвам се за вас."

Току що — около шеста минута — Гърдева се позиционира в бойна стойка, която заслужава да я поздравим. Не съм сигурен до каква

степен разбра какво стори, но тя ментално изведе постулата, че пътят е просто път и просто се върви, а не става дума в него за взимане и даване. Т.е. това е пряко свързано с нашата идея, че победата и загубата, колкото и реални да са те, все пак са по-нереални от големия път пред нас, който просто си се върви и толкова. Дано тази дама не изрече думите си на автоматик, защото по принцип човек може много пъти на късмет да възпроизведе големи истини, след което действията му да нямат нищо общо с тях. Личен опит.

Да, току що разбрах. Готината се казва Наталия. Ултра-бясно красивата, дето ми прилича на сръбкиня и е доминиращата личност в студиото, пък е Александра Гърдева, както ние преди малко си пожелахме да бъде. И Вселената ни чу и го направи!

Наталия зададе най-практичния и смислен въпрос: „Как да манифестираме?" Еленко пък й отговори съвсем правилно и честно: „Психичната и физическа енергия в нас са лимитирани. Можеш да манифестираш психически чрез фокусирана мисъл, както и физически чрез действие. Начините са много, както има много бойни изкуства." Нямам критика. Точно така е.

Боже, не мога да повярвам колко съм съгласен с г-н Ангелов. Той подчертава, че методът не е толкова важен, колкото е важно да не разпиляваш своята психична и физична енергия. Пилеенето на енергия определено е нашият най-голям минус като същества. Животните, например, не допускат такова нещо в своето действие.

Сърцето е най-важният инструмент, за да разбереш кое ти резонира. Също съм съгласен.

В минута 16 от този диалог можем да видим как Еленко разказва за съвета на дон Хуан към Кастанеда, че трябва да подхожда към всяко свое начинание, сякаш ще му бъде последното на тази земя. Гърдева въздъхва романтично, а мигът действително успява да звучи магично. Като се прави забележката, че не си заслужава да сме в тъпо настроение, ако съществува и най-малка вероятност след миг да ни няма повече. Моят коментар-добавка тук е, че подобни извадки от контекст са прекалено удобни за интерпретация във всяка желана от нас посока. Ако сме съзнателни за този смъртоносен факт, всичко е точно.

Малко след това сръбкинята разкрива най-съкровеното за нея духовно учение. Ще я цитирам: „Аз винаги съм казвала и смятам, че вярвам в това нещо, че старостта, тя е част от нас, но е болест." ... Хоп, хоп, хоп, лека по лека започваме да схващаме за какво е цялата работа, нали, приятели? Гърдева скача смело в боя с нов постулат, че колкото повече изчистваш емоционалното си състояние, толкова повече ти можеш да запазиш духа си, кожата си. И не бих се осмелил да й влезна на контра, защото жената е сериозна. Обаче Еленко е далеч по-безразсъден от мен и избира да кръстоса шпага с нея: „Алекс, така е, но пак има очевадни реалности, нали..." И тук съм аз! Хора, урок. Ако жена ви избере да изрече думите, че старостта е болест, вие никога, никога, никога, по

никакви причини, за нищо на света, не я прекъсвайте с думите: „Мила, така е, но пак има очевадни реалности, нали...” НИКОГА НЕ ПРАВИТЕ ТОВА! НИКОГА! Бил съм там, правил съм това. Грешка е. Не си заслужава! Напротив, изберете пътят на интелигентността и просто я подкрепете. Алекс, така е, миличка. Ти ще бъдеш вечно красива. Завинаги, бейби!

Тази Гърдева е адски силен играч обаче. Аз я чувствам. Тя е готин тип. Продължаваме да слушаме.

Не знам по каква причина, но вече е двадесета минута от подкаста, а тия тримата почти през цялото време говорят за Кастанеда. Нека споделя и аз моето мнение. Между другото, сръбкинята пак потвърди, че Зеланд и Карлос са нейните хора. Изключително странно ми е всичко това. Даже под някаква далечна форма ми изглежда възможно, но моят прочит е леко по-откачен. Карлос Кастанеда е тип, който причини небивал хаос и объркване с неговите шантави книжлета (по около 300 страници всяко). Той е доста отговорен за всички духовни идеи, свързани с това, че човек трябва да приема халюциногенни растения на силата, за да схване дълбоките измерения на реалността. Огромен хаос причини това само по себе си, колкото и пъти той да се опита да подчертае, че подобна маневра се изпълнява контролирано и в редки случаи, когато това е необходимо. Следващото важно е, че се описва път, към който отдавна са прикачени сили от други нива и това не е смешно. Хората днес си мислят, че написаното е някаква забавна шега. Не е. Този път е от поколения назад във времето свързан с енергии, съзнания и сили от други плътности на лука (вселената), така че

частите, където се описват най-екстравагантните действия на воина, са невалидни за нас. Невалидни! По принцип не познавам човек, който да притежава дисциплината да чете тия книги, без поне за миг да си помисли, че и той може да влезне в описаното на 100%. Като литературни произведения тези девет книги са много добри и те убеждават прекрасно във възможността за полет към невъзможното. В моят читателски път не съм попадал на по-опасни книги, именно защото те по своята структура и дизайн са предназначени да убедят ума на човека, че има директен път към магията и силата, отваряща портите към безкрая. Няма по-опасна ситуация. Ня. Ма. Тъй че, когато говорим за сериозен анализ на изкуството на Карлос, говорим за много повече от това как да останем млади завинаги. За много повече става дума! Засега толкова.

Току що чух думите на г-н Ангелов: „Нещо, което се нарича труд." Да, хей, да. Именно. Много съгласен! В крайна сметка, каквото и да правим, каквото и да става, човекът е тук, за да полага труд, както полагат такъв всички около него, както са го полагали преди него и ще го полагат след него. Най-важният въпрос за нас е да открием онзи вид труд, който ние лично и вътрешно не възприемаме като такъв, а ни носи кеф. И после някак си да успеем да го превърнем в източник на ресурси. Дори тогава пак не става много по-добре, отколкото е било, така че нека бъдем реалисти пред лицето на вгледаната в нас огромна вселена.

Открих нещо забавно. Еленко подарява последните си три книги на дамите в студиото. Гърдева споделя: „Кориците говорят много!" И ние няма да оставим нещата така, но ще продължим мисълта й. Защо

кориците говорят много? Първо, хората спират само до тях в повечето случаи. Добрата история е добра, дори когато е напечатана на ксерокс. Тоест корицата няма как да съдържа историята в себе си, но може да те подведе в позитивния смисъл на думата, така че ти да избереш да вземеш и прочетеш дадената. Кората на портокала ли ядем или самия портокал?

Оказва се, че сръбкинята, която може би не е сръбкиня, е редовна участничка в риалити предавания. И е известна.

56 минута е и е време за финални наблюдения. Ако бях в САЩ, щях да се закълна, че Еленко е бил заменен от клонинг, който всъщност през цялото време да е точен, готин и с работещо чувство за хумор. Обаче съм в България и знам, че ние не оперираме с чак толкова скъпи технологии. Много ми допадна държанието му.

Г-н Ангелов, докато цитира Оби Уан Кеноби:

„Силата има власт над слабите умове.”

Flawless Victory.

Done.

https://www.youtube.com/watch?v=tVHdESbXV2o

Боб

Защо са избрали мен? За разлика от другите трима, аз нямам никакви квалификации. Нито съм талантлив, нито опитен. Не съм виждал война, не съм управлявал държава. Дори като учен не съм кой знае какво. Аз съм просто университетски преподавател, който си изкарва прехраната с разни скалъпени оттук-оттам статийки. Живея ден за ден, не искам да имам деца и никога не ми е хрумвало даже да се замисля за продължението на идиотската човешка цивилизация... Защо са избрали мен?

Ло Дзи, „Тъмна гора“ на Лиу Цъсин

След редакторското четене си дадохме сметка, че трябва да споделим нещо важно. За пръв път срещнахме Боб преди около 15 години, когато постъпвахме на работа и бяхме заедно на курс по основно ниво — беше въвеждане в нещата. Бяхме всеки ден от седмицата по около шест часа заедно. В петия ден се проведе тест, където ние постигнахме 93 точки, а Боб постигна 92 точки. Класирахме се съответно на второ и трето място. Тогава осъзнахме, че умовете ни са свързани. След това мина много време и преди около година бяхме пак на такъв тест, но вече като рефреш. Резултатите ни бяха идентични в смисъл, че този път завършихме наравно. И за нас това бе забавно, защото показваше, че

никой от нас не се е променил през цялото това време. Никой не бе отстъпил, никой не се бе предал. И в това ние виждаме големия смисъл на вселената.

Продължаваме с оригиналния текст.

Представяме си следното. Мъж с приятна осанка, късо подстриган и оплешивяващ, класически черти на лицето, кафяви очи, ръст от сто и осемдесет сантиметра. Атлетичен. Погледът му излъчва доброта, неподправеност, откритост, искреност, а поведението му отговаря на същите характеристики. Има доза неувереност и колебание в държанието му, дори когато става дума за най-обикновени действия като ръкостискане. Не умее да започва и да приключва диалог. Обича повече да мълчи и да слуша, отколкото да говори. Не поема никога темата на разговор, но му харесва да се вмъква с качествени наблюдения. Не е агресор, не е клюкар, не е зъл в менталния си план. Дори когато с право прави забележка, се опитва да го стори с изключителен финес и внимателност, така че думите му да не засегнат. Сам е в живота си, няма жена до него, няма деца, а най-вероятно и никога няма да има. Това го натъжава и депресира, тежи му като воденичен камък и той не може да приеме подобна ситуация. Може би неговата майка добавя и долива масло в този огън, но ние само предполагаме, че това е така, познавайки психиката на майките. Ние сме приятели с този човек и разбираме, чувстваме, схващаме в дълбочина, че положението е сериозно, депресията е истинска, минорното настроение е плашещо мрачно, тъгата е факт. Опитваме се да помогнем, да вдъхнем кураж, да насочим фокуса на тази личност

към нейните най-силни и развити страни като определени нейни научни интереси в сферата на електротехниката. Виждаме, че това не работи, защото създанието пред нас тъгува, че ще остане само до края на дните си. Осъзнаваме, че то смята, че това е негова уникална съдба, докато другите същества са в някаква по-различна ситуация. Не можем да си позволим да рискуваме да му споделим, че според нас абсолютно всеки индивид на планетата е тотално сам и няма никой около него, ако ще да е направил пет деца, да има съпруга, да има голямо семейство и цял род зад гърба си. Ако ще да е най-успешният човек в бизнеса си, ако ще да има хиляда души персонал и около тридесет генерали под свое командване, вършещи задачите на терен. Ние не можем да рискуваме да му споделим, че за нас всеки хомосапиенс на планетата е сам като самият Бог. Защото ще ни сметне за странни, а ние не желаем той да ни смята за по-странни, отколкото и без друго вече сме.

Представихте ли си това? Продължаваме. Името на депресирания мъж е Боб. Просто готин тип, приятен човек, добро сърце. Тъгата му е доловима през всяка негова реплика, поглед, а дори и мисъл. Как да му помогнем? Не можем просто да му кажем да се стегне, защото за хора като него бруталният подход не е ефективен. Ние изричаме, че за самостоятелни единици като нас има само един път на мотивация — вътрешната убеденост, че е важно заради характера ни да не се отказваме и да не спираме преждевременно невидимата си битка. Даже отваряме гарда допълнително с думите, че повечето хора се борят заради семейството и децата си, но ние трябва да се борим заради характера си. Нашата маневра е далечна, внимателна, периферна. Ние

крием онова — основното. Мълчим си за факта, че според нас войната е единственото състояние, в което се намират всички биологични организми и нищо никога няма да промени този централен пирон на съществуването като личност. Боб тъгува, защото му липсва любов, а ние предполагаме, че в допълнение на този житейски казус той има и друг механичен проблем, свързан с мъжката психо-физиология. Вероятно Боб се досамозакопава като стига до край в самотните мигове, когато поради биологичната ни програма е принуден да освободи налягането. Ние не можем да говорим и по този казус, защото човешката цивилизация все още смята, че е прекалено лично да се обсъждат такива елементарни биологични механики. Тогава по какво направление изобщо можем да работим с Боб? Реално си даваме сметка, че ако един кораб има пробойна в корпуса си в частта, намираща се под вода, тогава като последица корабът ще потъне, каквото и друго да се направи в позитивен план. Има фундаменти и ако те са компроментирани, останалата част от психологическата и физиологична работа нямат никакъв смисъл, защото конкретното същество потъва прекалено бързо, за да бъде спасено.

Всичко това ние умеем да детектираме в друг организъм, защото лично сме удряли дъното здраво, а в много отношения все още сме там. Ние сме дълбоководен организъм, превърнал дъното в свой дом и в изминалите години сме развили система за борба, както и никога не сме спирали да работим за повишаване на вътре-личностната устойчивост. Притесняваме се, че Боб няма такава и не знаем как се е случило, защото не го познаваме толкова перфектно в личен план. Как е оцелял досега? Ние нямаме отговор.

Боб отива на море — сам, а после на село, пак сам. Ние му споделяме, че в края на август или началото на септември ще го чакаме за разходка в Практикер и кафе. Киното ни е отказано, защото той не обича и не вижда изкуството така, както го виждаме ние. Боб е тежък реалист, научен ум, логик. Ние сме мечтатели, сънувачи, медитиращ ум като на медуза. За нас изкуството е пристан, където откриваме сила и смисъл, докато за него то е бягство от реалността — срамно действие, позорно. Боб вътре в себе си се срамува, ако гледа филм или чете художествено произведение, тъй като то в неговите очи не е работа, не е нищо полезно, не е социален успех. Ние разбираме и уважаваме това, няма да се опитваме да променим подобен дълбок възглед, защото може би точно в него се крие силата на нашия приятел. Обещаваме му, че ще го чакаме за кафе и разходка в Практикер, където ние пък ще си купим електрически крушки. Все отлагаме купуването на крушки, забравяме, сещаме се прекалено късно.

Питаме се какво е определението за духовен живот? Колкото и да мислим по темата, не можем да отговорим с твърдо определение. Всяка раса с вековете е изградила собствен митологичен пантеон, изразяващ нейното инстинктивно и ДНК-заложено чувство за същността на духа й. В това влизат теми като континентална естетика. Азия смята за дух нещо друго от това, което Европа смята за дух, а пък Северна Америка е смятала за дух трето, докато Южна Америка е дефинирала като дух четвърто. Има корелация, но има и отделна визия, характерна за региона и неговите коренни обитатели. Тогава нашата невъзможност

да извлечем общо определение за духовност, така че то да пасне на всекиго, е разбираемо.

Боб е различен от нас. Ние прекарахме живота си, учейки се как да бъдем сами и това да не ни убие. Той едва ли е тренирал същото през своя. Ние винаги вярвахме, че в центъра на сърцето ни всяка наша стъпка е в името на личното ни духовно чувство. Сигурно Боб е правил стъпките си, за да бъде един ден избран от жена, която да го пожелае за баща на детето й. Дали е било така? Нима е възможно? Човек като нас никога няма да прозре стойността в подобен път. Ние сляпо таяхме съвсем друга надежда, когато живеехме дните си на тази планета. Визуализирахме, че сме воини на духа, както някога са били великите толтеки, пазещи древно знание способно да превърне всекиго в магьосник. Колко наивни сме били! Но това ни водеше и ни държеше с глава над водата. Плюсът на подобна илюзия е, че след нея ние повече или по-малко нямаме нужда от компания, докато ако бяхме се надявали на семеен път, болката от провала сигурно щеше да ни хвърли в непреодолима мъка. Ние никога не повярвахме в семейството като цел. Ние държахме пред очите си единствено духовното усещане като цел.

Ние научихме нещо важно — особено като мъжки биологични организми. Най-голямата сила на един мъж се заключава в способността му моментално да се разделя с красивите жени, директно в мига, когато те го оставят. Без да обръща поглед назад, но и без да слага стена. Истинската безмилостност не е в това да обявим онзи, който ни е оставил, за мъртъв и повече да не го погледнем. Реалната безмилостност е в мига на неговото предателство пред нас на момента

да го пуснем, все едно изобщо не ни е грижа, че той ни е изтъргувал за собствено благо. На кой не се е случвало това? И после, когато този човек все пак тук и там пресича пътя ни, винаги да имаме хубаво, позитивно и искрено приятелско отношение към него. Ние осъзнаваме, че може би подобна постановка звучи изкуствено, ала тя е натурална, естествена и инстинктивно правилна. Причината е, че животът е все по-труден, колкото повече време сме се задържали в него — т.е. ние трябва да развием безмилостност, защото е неизбежно, ако искаме да сме в живота още време. Такава е войната на биологичното съществуване.

Ние се притесняваме за Боб, защото той не е безмилостен към себе си.

Теорията на игрите постулира, че всичко е игра. Изкачването на стълби е игра. Ходенето от точка А до точка Б е игра. Говоренето с друг човек е игра. Работата ни е игра. Хобитата ни са игра. Къпането е игра. Прането е игра. Любовта е игра. Духовността е игра. Всичко е игра.

Ако ние вземем този постулат с пинсети, сложим го в епруветка и започнем да го наблюдаваме как се гърчи в нея, скоро ще си дадем сметка, че се взираме в мъничка истина. Жив организъм.

Цинично е да омаловажаваме депресията на Боб, защото за него е важно, че е изгубил някаква си игра — сдобиването със семейство и деца. За Боб това е било важно. Трябва да мине време, за да се примири със загубата. Най-големите легенди до една споделят, че са губили

много пъти и са печелили много по-рядко. Ако е така при тях, тогава не е ли същото и за нас? Ние не сме легенди. Ние сме просто обикновени. Вижда ли Боб този факт или тайно е копнял, че някоя жена ще прозре колко е различен и уникален до степен, че да остане с него, защото любовта е най-важното? Ако той е мечтал за подобен развой, уважава ли жените или ги взима за глупави бойци? Ние знаем нещо за дамите и то е, че те са точно толкова величествени бойци, колкото сме и ние, че даже повече, защото са по-технични, ефективни, адаптивни и прикрити. Те са голямата работа в изкуството на войната, както и да го погледнем. Жените развиват безмилостност много по-рано от мъжете, тъй като физическата им сила е толкова малко, че не ги разсейва по същия начин, по който мъжете се разсейват от физиката си. Дали Боб някога е съзирал задълбочено това положение, докато е работил сам в лабораторията си, изолирайки отделните елементи на житейската драматургия?

Ние сме. Ако не друго, това поне. И го направихме сами.

We made it.

https://www.youtube.com/watch?v=YYxzRYMrcVc

Обещание: ще пазим Боб от самия него. Ние няма да му позволим да се пусне от живота, само защото е изгубил една игра. Животът е по-голям от една игра — в него има много повече за възприемане от нея.

Заслужава си да се борим да останем възможно най-дълго. Смисълът е да не се откажем, идеята е да не се предадем.